

บทนำ

สายตาของนักศึกษาสาวทั้งสามต่างจ้องมองไปยังอาจารย์หนุ่มอย่างเคลิบเคลิ้ม โดยที่เจ้าตัวมิได้ล่วงรู้ หน้าทีหลักของนายแพทย์หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรในทุกวันนี้คือ นำบรรดาลูกศิษย์ซึ่งเป็นนักศึกษาฝึกงานปีสุดท้าย เข้าตรวจเยี่ยมอาการผู้ป่วยพร้อมทั้งสั่งการรักษารวมถึงให้ความรู้ควบคู่กันไปด้วย การเรียนข้างเตียงนั้นถือเป็นประสบการณ์ที่สำคัญมากโดยแพทย์รุ่นพี่จะนำอาการของคนไข้จริงมาสอนและอธิบายวิธีการรักษาอย่างละเอียด พร้อมทั้งบอกข้อควรระวังตลอดจนให้รุ่นน้องได้เฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงในแต่ละวัน จนกระทั่งอาการของผู้ป่วยดีขึ้น

ภายในโรงกว้างซึ่งแบ่งซอยเป็นห้องเล็กอีกนับสิบบัดนี้มีคนไข้อาการต่างๆ นอนพักรักษาตัวอยู่ ส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยซึ่งได้รับการผ่าตัดไปแล้วเมื่อคืน รอสั่งเกตอาการ บ้างก็ดีขึ้นและเตรียมจะย้ายไปหอผู้ป่วยสามัญ จะมีก็เพียงเตียงแรกซึ่งอาการหนักที่สุดจึงอยู่ใกล้โต๊ะพยาบาล แต่โชคยังดีที่ได้ฝีมือการผ่าตัดของหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรทำให้ผ่านพ้นวิกฤติมาได้ เนื่องจากยังหายใจเองไม่ได้จึงต้องใส่ท่อและเครื่องช่วยหายใจเพื่อประคับประคอง

อาการ ว่าที่แพทย์หญิงทั้งสามมาถึงหอผู้ป่วยแห่งนี้ตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าแล้ว จึงเริ่มต้นตรวจผู้ป่วยรวมถึงเรียนข้างเตียงไปด้วย

“ผู้ป่วยรายนี้ประสบอุบัติเหตุตกธรรง ล้มศีรษะกระแทกพื้น ซึมลง และหมดสติ สิ่งที่ตรวจพบคือ รูม่านตาสองข้างขยายไม่เท่ากัน แขนข้างขวาอ่อนแรง เราได้ฉีดสีจากเส้นเลือดที่คอ เอกซเรย์พบว่ามึเลือดออกในเยื่อหุ้มสมองซีกซ้าย จึงผ่าตัดเพื่อนำเลือดที่คั่งออก”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยื่นฟิล์มเอกซเรย์ส่งให้นักศึกษาหญิงคนหนึ่งนำไปวางบนช่องอ่านและเปิดไฟเพื่อให้เพื่อนในกลุ่มได้ดูไปพร้อมกัน

“จากฟิล์มเราจะเห็นแนวของเส้นเลือดเบี่ยงไปจากปกติ ทำให้สงสัยว่ามีเลือดออกที่ตำแหน่งของสมองด้านนี้” นายแพทย์หนุ่มอธิบายพร้อมกับชี้นิ้วไปที่เส้นเลือดที่เกิดการผิดรูปไป

“แต่เรามองไม่เห็นก้อนเลือดไม่ใช่หรือคะ แล้วจะมั่นใจได้ยังไงว่ามีเลือดคั่งจริงๆ”

“ใช่ แต่จากแนวของเส้นเลือดเบี่ยงไปทำให้คาดว่าน่าจะมีสิ่งผิดปกติแทนที่ตรงตำแหน่งนั้น แต่ศิษย์แพทย์ทุกคนจะรู้แน่ก็ต่อเมื่อได้เปิดเข้าไปในกะโหลกศีรษะแล้วเท่านั้น”

“เมื่อผ่าตัดแล้วต้องทำการหยุดเส้นเลือดตรงตำแหน่งนั้นหรือเปล่าคะ”

“ใช่ ที่อยู่ใต้ผ้าพันแผลคือรอยผ่าตัด เราจะเจาะรูสองตำแหน่งและเลื่อยกะโหลกศีรษะออก หลังจากนั้นก็เปิดให้เห็นตำแหน่งที่สงสัย ถ้ามีก้อนเลือดจริงก็นำออกมาและทำการห้ามเลือด ก็เป็นอันว่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

“เราจะห้ามเลือดได้ยังไงคะอาจารย์”

“นี่พวกคุณยังไม่เคยเข้าไปดูการผ่าตัดหรือ” นายแพทย์หนุ่มถามขึ้นอย่างสงสัย นักศึกษาแพทย์กลุ่มนี้แต่เดิมเคยอยู่ในความรับผิดชอบของเพื่อนอาจารย์อีกคน แต่เนื่องจากเขาต้องเดินทางไปประชุมยังต่างประเทศ หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรจึงเข้ามารับช่วงต่อ

“ยังเลยคะ พวกดิฉันเพิ่งจะขึ้นวอร์ดนี้ได้เพียงอาทิตย์เดียว”

“ผมเข้าใจแล้ว มิน่าพวกคุณถึงยังมองภาพไม่ออก เอาไว้พรุ่งนี้ผมจะหาเคล็ดลับให้พวกคุณเข้าไปดูคนไข้ในห้องผ่าตัดจะเข้าใจได้มากขึ้น แต่วันนี้มาดูรายนี้ก่อน ตอนที่ผมผ่าตัดเข้าไปพบว่า มีก้อนเลือดอยู่ตรงเยื่อหุ้มสมอง ซีกซ้ายขนาดประมาณ ๓ เซนติเมตร ผมนำก้อนเลือดออกแต่ได้ก้อนเลือดยังมีเลือดซึมจึงใช้ไหมผูกเส้นเลือด เมื่อเลือดหยุดเราก็ทำการปิดกะโหลก”

“จะทราบได้ยังไงคะว่าสมองส่วนไหนไม่ควรยุ่งเกี่ยว”

“ก็ย้อนกลับมาตรงจุดเดิมคือ ศัลยแพทย์ต้องแม่นกายวิภาค คุณต้องจำไว้เสมอว่า สมองทุกส่วนสำคัญเท่าเทียมกัน เราจะผูกเส้นเลือดก็เฉพาะในกรณีที่เกิดเลือดไหลไม่หยุดเท่านั้น โดยพยายามให้กระทบโครงสร้างปกติให้น้อยที่สุด เพราะถ้าไม่ระวังก็จะส่งผลถึงอาการของคนไข้หลังผ่าตัด”

“หมอผ่าตัดสมองเครียดมากนะค่ะ ถ้าดิฉันเรียนจบคงไม่กล้าเรียนต่อสาขานี้”

“ก็เครียดนะ แต่ผมว่าเป็นความท้าทายอย่างหนึ่ง ถ้าคุณได้เห็นอาการของคนไข้ก่อนและหลังผ่าตัดจะรู้เลยว่าแตกต่างกันมาก และถ้าเทียบกับสมัยโบราณถือว่าเราโชคดีมาก ปัจจุบันเรามีทั้งฟิล์มเอกซเรย์ประสิทธิภาพสูงและการฉีดสีทำให้การผ่าตัดในยุคนี้ประสบความสำเร็จมากกว่าแต่ก่อน ดังนั้นทุกคนต้องหมั่นทบทวนเกี่ยวกับกายวิภาคของเส้นเลือดให้แม่นยำ เพราะมันเปรียบเหมือนแผนที่ เรายังมีความรู้คนไข้ของเราจะปลอดภัยมากขึ้น”

“หลังผ่าตัดคนไข้จะขยับแขนขาได้เหมือนเดิมไหมคะอาจารย์หมอ”
นักศึกษาคนหนึ่งถามขึ้น

“ขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่เลือดออก แต่ในรายนี้ผมมั่นใจว่าจะเป็นปกติแน่นอน แต่ก่อนอื่นคงต้องรอให้สมองยุบวม ระบบประสาทถึงจะกลับมาทำงานตามปกติ เมื่อคนไข้ฟื้นก็จะเริ่มทำตามสั่งได้ หลังจากนั้นถ้าเราถอดท่อช่วยหายใจออกได้ เราก็จะให้ผู้ป่วยเริ่มทำกายภาพบำบัด”

“เราทราบได้ยังไงคะว่าจะถอดท่อช่วยหายใจออกได้เมื่อไหร่”

“ดูจากการเคลื่อนไหวของทรวงอก ถ้าหากคนไข้มีแรงมากขึ้น หายใจ
 ด้านเครื่องได้ นั่นก็หมายถึงว่า เขาพร้อมจะหายใจด้วยตัวเองแล้ว แต่สิ่งที่
 พวกคุณต้องระวังก็คือเสมหะ หากคนไข้ยังตื่นไม่ดี ไม่ควรรีบร้อนนำท่อช่วย
 หายใจออกเด็ดขาด อาจทำให้ผู้ป่วยสำลักได้ แต่รายนี้คนไข้ยังหนุ่มมาก
 ร่างกายแข็งแรง ผมมั่นใจว่าเขานี้คงจะเริ่มหายใจเองได้ อย่างช้าสุดฟุ้งนี้เข้า
 ก็เอาท่อออกได้”

“แล้วเมื่อครูอาจารย์ตรวจอะไรหือคะ” นักศึกษาหญิงอีกคนถามขึ้น
 บ้าง สิ่งที่เห็นคือ อาจารย์หนุ่มใช้ไฟฉายส่องไปยังรูمانةตา เอื้อมมือไปกด
 บริเวณกระดูกอกของผู้ป่วย ส่งผลให้คนไข้ส่งเสียงงึมงำในลำคอและพยายาม
 ขยับหนี

“ผมตรวจทดสอบการทำงานของสมอง จำเอาไว้นะสิ่งแรกที่คุณต้อง
 ดูคือรูمانةตา หากอาการของผู้ป่วยดีขึ้น รูمانةตาสองข้างจะตอบสนองเท่าๆ
 กัน ขึ้นต่อไปก็คือทำตามสั่ง ถ้าดีกว่านั้นก็คือยกแขนขาเองได้ตามแรงเราได้
 ถ้ามีครบทั้งหมดนั้นก็หมายถึงว่า อาการผู้ป่วยคนนี้เข้าขั้นดีมากเลยทีเดียว”

“อาจารย์หมอเก่งจังเลยนะคะ ตั้งแต่พวกดิฉันมาอยู่ที่โรงพยาบาลนี้
 ไม่เคยเห็นคนไข้ที่มีเลือดออกในสมองรอดชีวิตเลยสักคน” นักศึกษาอีก
 คนชม พร้อมยิ้มแฉ่งอยู่

หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรคือต้นแบบของชายหนุ่มผู้เพียบพร้อม
 นอกจากมีศักดิ์เป็นถึงหม่อมราชวงศ์แล้ว ยังมีหน้าตาหล่อเหลา ผิวขาวจัด
 เพราะเชื้อสายจีนที่มีอยู่ในตัว จมูกโด่งเป็นสัน คางเหลี่ยมบึกบึน แก้มสองข้าง
 เต็มอímบอกถึงความใจดีของเจ้าตัว แต่ส่วนที่โดดเด่นที่สุดคงเป็นดวงตา
 ขันเดียวเรียวยาวที่เปล่งประกายสดใส แม้จะซ่อนอยู่เบื้องหลังแว่นกรอบทอง
 แต่ก็ไม่ว่าจบดบังเสน่ห์ของผู้เป็นเจ้าของได้เลย

เนื่องจากถูกส่งตัวไปอยู่ต่างประเทศตั้งแต่ยังเล็กทำให้ภาษาอังกฤษ
 ของเขาดีมาก แม้จะมีฐานะร่ำรวยแต่เขาเลือกเรียนแพทย์เพื่อช่วยเหลือเพื่อน
 มนุษย์ หลังจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยลอนดอน ตามด้วยการเรียนต่อ

เฉพาะทางด้านศัลยกรรมระบบประสาทจากกายฮอสปิตาล (Guy Hospital) ซึ่งเป็นสาขาซึ่งเรียนยากที่สุดในขณะนั้น

เมื่อกลับมาถึงประเทศไทยก็เข้ารับราชการในฐานะศัลยแพทย์ของโรงพยาบาลรัฐบาลแห่งนี้ ตลอดสามปีเขาทำงานอุทิศตัวให้แก่คนไข้ผู้ยากไร้โดยไม่ย่อท้อต่อความเหน็ดเหนื่อย

“ผมไม่ได้เก่งหรอก พวกเราทำงานกันเป็นทีม ลำพังผมคนเดียวคงช่วยคนไข้ไม่ได้ ก็เหมือนพวกคุณไง ต้องมีเพื่อน พอจบออกไปต้องหมั่นฝึกฝนและขยันหาความรู้ สุดท้ายก็จะเป็นหมอที่มีคุณภาพ และช่วยคนไข้ได้เออละ มีใครสงสัยอะไรอีกไหม” หม่อมราชวงศ์หนุ่มกวาดตามองนักศึกษาสาวที่ละคนด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ดูเหมือนเจ้าตัวจะได้ล่วงรู้เลยว่าตนเป็นที่กล่าวขวัญถึงของบรรดาเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลมากแค่ไหน นักศึกษาหญิงทุกคนต่างเฝ่ฝืนที่จะได้รับรอยยิ้มจากอาจารย์หนุ่มเพียงสักครั้ง แต่น้ำเสียดายที่เจ้าตัวมักจะทำหน้านิ่งตลอดเวลา ภาพที่เห็นจนชินตาก็คืออาจารย์ผู้เอาจริงเอาจังโดยเฉพาะถ้าเรื่องเหล่านั้นเกี่ยวกับความเป็นความตายของคนไข้

“เอ่อ...อ่า...คือ...ว่า...ดิฉัน”

หม่อมราชวงศ์พุฒิภักทรหันไปยิ้มกับลูกศิษย์ ขณะที่หญิงสาวกลับเอาแต่ยืนบิตตัวไปมาด้วยความเขินอาย

“ถามมาสิครับ ไม่ต้องกลัว ผมยินดีตอบ ถือเสียว่าผมเป็นรุ่นพี่ของคุณก็แล้วกัน” น้ำเสียงทุ้มนั้นช่างไพเราะเสียเหลือเกินจนทำให้นักศึกษาหญิงยอมหลุดปากสิ่งที่อยู่ในใจ

“คือ ดิฉันสงสัยว่า อาจารย์หมอรับประทานข้าวเช้าหรือยังคะ” หญิงสาวจบประโยคด้วยสายตาหวานน้า เพื่อนสาวที่เหลือจึงได้แต่ยืนกลั่นหัวเราะแต่ผู้ถูกถามไม่ได้ซ้ำด้วย ตรงกันข้ามใบหน้าซึ่งเคยเรียบเฉยอยู่เป็นนิตย์กลับบึ้งตึง

“ผมขอไม่ตอบนะ คำถามของคุณไม่เห็นจะเกี่ยวกับสิ่งที่ผมสอนตรงไหน”

เท่านั้นเองหญิงสาวถึงได้รู้ตัวว่าพลาดเสียแล้ว นอกจากจะไม่ยินดีที่มีลูกศิษย์แสดงความชื่นชมอย่างออกนอกหน้า ตรงกันข้ามหม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรกลับโมโหเสียอีก

“คือว่า ดิฉันแอ...ไม่ได้ตั้งใจ”

“เอาเถอะ คุณยังเด็ก ยังอ่อนต่อโลก แต่ผมอยากให้ระลึกเอาไว้ว่า พวกคุณกำลังจะเป็นแพทย์ในอนาคต ควรจะหมั่นศึกษาหาความรู้ เมื่อจบออกไปจะได้ใช้วิชาในการรักษาคนไข้...” และอีกสารพัดที่อาจารย์หนุ่มเริ่มร่ายยาวถึงคุณธรรมประจำใจของผู้เป็นแพทย์ จนเหล่าลูกศิษย์สาวต่างพากันถอนหายใจเอือกแล้วเอือกเล่า นานนับสิบนาทีที่ทุกคนต้องฟังกัณฑ์เทศน์ชุดใหญ่ ใบหน้าที่เปื้อนยิ้มค่อยๆ เลือนหายไปจนเหลือแต่ใบหน้าซีดจางแทน

“ถ้าไม่มีใครสงสัยอะไรแล้วก็พอแค่นี้ก่อน ผมต้องรีบไปตรวจคนไข้ที่ไอพีดีอีก พรุ่งนี้พบบันเวลาเดิมเจ็ดโมงตรง ห้ามมาสายเด็ดขาด”

นายแพทย์หนุ่มกำชับ หันหลังกลับและเดินออกจากหอผู้ป่วยไปโดยมีสายตาทลายคู่มองตาม เมื่อคล้อยหลัง หญิงสาวต้นเหตุก็เอ่ยขึ้นเสียงอ่อยๆ

“น่าเสียดายจังเลยนะ อาจารย์หมอไม่น่าหงุดหงิดแบบนี้เลย แค่วะเข้านิดกระเซ้าหน่อยก็ได้”

เพื่อนสาวอีกคนป้อนมะเหม่งก็ให้เป็นรางวัลพร้อมกับหัวเราะร่วน ทุกคนต่างอยากรู้อยากถามประโยคนี้เหมือนกันแต่ไม่กล้า

“สมน้ำหน้า...ก็เธออยากไปพูดอย่างนั้นทำไมล่ะ รู้ทั้งรู้ว่าอาจารย์ไม่ชอบให้กระเซ้า แต่ก็ยังกล้าอีก จำไม่ได้หรือครั้งก่อนมีคนส่งดอกกุหลาบให้อาจารย์ก็โดนเทศน์ชุดใหญ่แบบนี้ ดิฉันที่คราวนี้ไม่โดนว่าเรื่องไม่เป็นกุลสตรี ไม่อย่างนั้นนานกว่านี้”

“ก็ฉันปล่อยตัวนี้มา คนอะไรไม่รู้รูปร่างงาม”

“ไม่ใช่แค่รูปร่างนะ ยังเก่งอีกต่างหาก ทำไมปานนี้ยังไม่มีภรรยาอีกเพียบพร้อมไปเสียทุกอย่างทั้งฐานะและชาติตระกูล” นักศึกษาอีกคนเสริมขึ้น
หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรเป็นบุตรชายคนที่สองของหม่อมเจ้าวิชชากร

จุฑาเทพ จากบุตรชายทั้งหมดห้าคน โดยหม่อมราชวงศ์ธรรมาภกับหม่อมราชวงศ์ธรรมาภีร์นั้นเป็นบุตรที่เกิดจากหม่อมราชวงศ์อุปสรพรหม ส่วนหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรกับหม่อมราชวงศ์รัชชานันท์เป็นบุตรที่เกิดจากการดaluคครึ่งชาวจีนชื่อคุณหยก ส่วนหม่อมราชวงศ์ปวรจุนั้นเป็นบุตรที่เกิดจากคุณซ้องนางต้นห้องของหม่อมราชวงศ์อุปสรพรหม

ทั้งห้าสิงห์แห่งราชสกุลจุฑาเทพเป็นที่กล่าวขวัญไปทั่ว เพราะต่างเป็นชายหนุ่มรูปงาม อีกทั้งยังมีการศึกษาสูงหน้าที่การงานดีกันหมดทุกคน โดยเฉพาะหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรซึ่งเป็นถึงคัลยแพทย์ระบบประสาท ทุกวันเขาจะรับหน้าที่สอนข้างเตียงให้แก่นักศึกษา ออกตรวจผู้ป่วยนอกและทำผ่าตัด กว้างงานทั้งหมดจะเรียบบ่อยก็เป็นเวลาเย็นย่ำ แต่ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มยังเจียดเวลาให้แก่นักศึกษาอยู่เสมอ หากมีข้อสงสัยเรื่องใดก็สามารถซักถามจากเขาได้โดยตรงที่ห้องพักอาจารย์ บรรดาลูกศิษย์จึงปลื้มหม่อมราชวงศ์หนุ่มเป็นอันมาก เรียกได้ว่าคลั่งไคล้กันเลยทีเดียว

“ใครว่าไม่มี ก็คุณพยาบาลที่ชื่อมารตินั้นไงว่าที่ภรรยา”

“อู๊ย...เธอไปเรียกชื่อเฉยๆ ได้ยังไง เป็นถึงหม่อมหลวงเลยนะนั่น”
นักศึกษาคนหนึ่งวิจารณ์

“แล้วไง...ผู้หญิงอะไรไม่รู้ ไม่น่ารักเอาเลยเลย เป็นพยาบาลเสียเปล่า แต่ดู แต่งหน้าก็จัดเหมือนกับนางยักษ์ พออยู่ต่อหน้าอาจารย์หมอนะ ทำเป็นอออดอ่อนน่านขลุ่ย”

“เขาถึงว่าสวยแต่รูปจูบไม่หอมยังไง แต่ว่าไม่ได้นะ เพราะหล่อนมาจากราชสกุลเทพพรหม”

หม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ เทพรหม เป็นพระสหายของหม่อมเจ้าวิชากร ท่านมีธิดาอยู่สามคนด้วยกัน เนื่องจากสองราชสกุลสนิทกัน ทางผู้ใหญ่จึงหมายมั่นอยากให้แต่งงานกัน นับตั้งแต่คุณชายธรรมาที่หม่อมเอียดต้องการให้ตกลงปลงใจกับหม่อมหลวงเกษราแต่ก็พลาดเสียก่อน จนมาถึงครองอย่างหม่อมหลวงมารตีซึ่งทำงานเป็นพยาบาลในโรงพยาบาล

เดียวกันพอดี ทางฝ่ายชายดูจะไม่มีปฏิกิริยาอะไรมากนัก แต่ฝ่ายหญิงนั้นกลับ
เที่ยวประกาศไปทั่วว่าทางผู้ใหญ่เห็นด้วยที่จะชอบพอกัน

“แต่งงานเพื่อกู้ฐานะสิไม่ว่า”

หม่อมราชวงศ์เทวพันธุ์นั้นไม่ค่อยมีโชคด้านการค้าเท่าไร ทำกิจการ
ส่วนใหญ่ก็ขาดทุน โชคดีที่ได้หม่อมหลวงเกษราเป็นผู้ส่งเสียหน่อยๆ จน
เรียนจบ ผิดกับราชสกุลจุฑาเทพที่ร่ำรวยมาก หม่อมเจ้าวิชาวรณนั้นเป็นคน
มองการณ์ไกล ขณะทรงงานอยู่กรมที่ดิน ก็ร่วมกับหุ้นส่วนซื้อที่ดินรกร้าง
แถบสาทร สลิม รวมไปถึงที่ดินชายทะเลชะอำและหัวหินเอาไว้หลายผืน เมื่อ
บ้านเมืองขยายขยาย ก็สร้างตึกแถวให้คนเช่าแถบในเมือง ต่างจังหวัดก็ให้เช่า
สร้างโรงแรม จึงมีรายได้มากพอที่จะส่งเสียหลานชายทั้งห้าร่ำเรียนจนจบ
และเพราะผู้ใหญ่สนิทกันจึงต้องการให้เป็นทองแผ่นเดียวกัน

“แต่ถึงยังไงอาจารย์หม่อของพวกเราคงไม่ยอมหยอก ถึงจะดูเจี๊ยบๆ
แต่ก็ดื้อไม่เบาเหมือนกัน ดูอย่างคราวที่แล้วสิ ที่ทะเลาะกับอาจารย์อีกท่าน
หนึ่ง”

หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรนั้นเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองสูง ลงว่าเรื่องใด
ไม่ถูกต้องแล้วชายหนุ่มจะค้านหัวชนฝาเลยทีเดียว เกือบสามปีที่ทำงานมา
ชายหนุ่มไม่เคยมีประวัติต่างปร้อย ขณะเดียวกันก็ไม่เคยแสดงท่าทีว่าสนใจ
ผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษ สิ่งที่เขาเห็นจนชินตา คือ แพทย์ซึ่งขยันทำงานและ
เอาใจใส่ดูแลคนไข้

“ก็นั่นละ ฉันถึงไม่อยากให้อาจารย์กับคุณมารตีเป็นแฟนกัน ผู้หญิง
ที่เหมาะสมกับอาจารย์หม่อต้องเรียบร้อยและน่ารัก เป็นแม่บ้านแม่เรือนถึง
จะถูก”

“ฉันก็เหมาะกับหล่อนั่นสิ” เพื่อนสาวย่ำจึงได้รอยหยิกเป็นรางวัล

“จะบ้าหรือ...ฉันไม่อาจเอื้อมหยอก นี่ขนาดตีหน้าคุณะ ยังงามเหมือน
องค์อินทร์จุติมา ถ้าถอดแว่นออกจะขนาดไหน”

“พอเลย เลิกเพ้อเจ้อได้แล้ว มัวแต่ไม่อยู่ได้เดี๋ยวก็ออกโอฬาดิไม่ทัน

หรือกรรณจะได้โดนอาจารย์คนหล่อขบหัวเขาอะไร”

“จริงด้วย แปดโมงครึ่งแล้วรีบไปกันเถอะ”

นักศึกษาสาวทั้งหมดพากันหอบข้าวของเดินออกจากหอผู้ป่วยด้วยสีหน้าแค้นยี้ม ต่างสงสัยว่าหญิงสาวที่จะมาครอบครองหัวใจของอาจารย์หมอรูปร่างจะเป็นใคร ทุกอย่างมีเพียงฟ้าเบื้องบนเท่านั้นที่รู้...

ภายในบ้านสีครีมหลังใหญ่เป็นตึกปูนทันสมัย ห้าหนุ่มลือมวงอยู่ในห้องโถงเหนือหลังคาระเบียงสีแดงสดหลังจากรับประทานอาหารเสร็จห้องนี้ถือเป็นห้องประชุมส่วนตัวของทั้งห้าหนุ่มก็ว่าได้ บนโต๊ะกลางมีกระถางใส่กิ่งของว่างฝีมือหม่อมราชวงศ์ปวรจุวงอยู่ ทั้งห้าหนุ่มต่างนั่งบนเก้าอี้ของตนเอง เมื่อสนมชึกมากันพร้อมหน้าแล้วหม่อมราชวงศ์ณพีร์ก็เปิดหัวข้อสนทนา ในวันเสาร์ที่จะถึงนี้มีการประกวดนางสาวศรีสยามจัดขึ้นที่สวนอัมพรแต่ติดปัญหาที่ว่า ยังหาใครไปเป็นเพื่อนไม่ได้

“พี่ๆ ลองคิดถึงดูสิครับ โอกาสแบบนี้หาได้ง่ายๆ ที่ไหน งานประกวดนางสาวศรีสยามมีแต่คนเขาหอบัตรกันให้ควั๊ก ถ้าผมไม่ส่งรุ่นน้องไปล็อกตัวเอาไว้ ป่านนี้ก็คงอด”

“แต่พี่ไม่เห็นว่าจะนำดูตรงไหนเลยชายพีร์ ลู้อเวลาไปทำอย่างอื่นดีกว่า” หม่อมราชวงศ์ธรรตตอบ

“แห่มพี่ชายใหญ่ก็ นี่ไม่ใช่งานธรรมดาจะครับ ขนาดท่านนายพลพินิจยังไปเป็นประธานด้วย ทุกคนในพระนครอยากดูการประกวดแทบทั้งนั้น” หม่อมราชวงศ์หนุ่มเอ่ยชื่อนายพลท่านหนึ่ง เขาเป็นทหารยศสูงและเป็นที่นับหน้าถือตา อุปนิสัยส่วนตัวเป็นคนเจ้าชู้

“ท่านไปเพราะชอบเด็กสาวๆ หรือเปล่า พี่ได้ยินมานานายพลพินิจมีภรรยาเล็กๆ เป็นโหยง ไหนจะเด็กในบ้าน ส่วนใหญ่ก็เป็นพวกนางงามรางวัลกันทั้งนั้น” หม่อมราชวงศ์ปวรจุพูดขึ้นบ้าง

“ผมก็ได้ยินมาเหมือนกัน ท่านคงประชุมกระชวยดีนะครับ อายุก็ทำสิบ

กว่าแล้วแต่ภรรยาอายุแค่สิบแปดสิบเก้า ถ้าผมทำได้อย่างท่านก็ดีสิ จะได้ดูหนุ่มพื้ยวตลอดเวลา” ดวงตาของหนุ่มคนสุดท้ายส่องแห่งจุฬาเทพยัมพราย

พุฒิภัทรกวาดตามองน้องชายทั้งสามคน ห้าสิงห์แห่งจุฬาเทพนั้นขึ้นชื่อเรื่องความหล่อเหลา หลังจากพี่ใหญ่ของบ้านตกลงปลงใจไปกับหม่อมหลวงระวีราไป ตามด้วยหม่อมราชวงศ์ปวรจุซึ่งเพิ่งแต่งงานไปกับพระองค์เจ้าวรรณราและเตรียมจะไปออกโพสดีในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เหลือก็แต่เพียงสามหน่อซึ่งยังคงเป็นที่กล่าวขวัญถึง รัชชานนท์มีภาษีดีตรงที่มีรูปร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อหากแต่คางบึกบึนมีรอยบุ๋มตรงกลางแสดงถึงความมั่นใจ เพราะเป็นลูกครึ่งทำให้ผิวขาวกว่าคนอื่น ส่วนรณพีร์นั้นถึงจะมีผิวคล้ำกว่า แต่ก็สง่างาม จุดเด่นคือนัยน์ตาโตดูขี้เล่นเหมือนหม่อมเจ้าวิชาวรณสมัยยังหนุ่มไม่มีผิวด พอได้รับราชการแทนที่จะสงบเสถียร ตรงกันข้ามกลับเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ คงเพราะเครื่องแบบทหารแสนโก้ทำให้มีสาว ๆ มาติดพันมากมาย

“ชายพีร์” ธรรธเอด “พูดอะไรอย่างนั้น เกิดใครมาได้ยินเข้าจะไม่ดีนะ ถึงยังเงื้อมมือท่านก็เป็นผู้ใหญ่ทางการทหาร”

“ขอโทษครับพี่ชายใหญ่ ผมมันปากไวไปหน่อย จันทกลงใครจะไปเป็นเพื่อนผมดีล่ะครับ” หม่อมราชวงศ์คนเล็กยกคอกอย่างรู้ลึกผิด เพราะความซื่ออ่อนทำให้เป็นที่รักของทุกคนในบ้าน

หม่อมราชวงศ์ธรรธเรียนจบปริญญาโทกลับมาก่อนและเข้ารับราชการเป็นอาจารย์ประจำกรมศิลปากร หม่อมราชวงศ์ปวรจุนั้นทำงานอยู่กระทรวงการต่างประเทศ ส่วนหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ทำงานในสาขาวิชาโยธา คนสุดท้ายคือ หม่อมราชวงศ์รณพีร์เป็นนักบินขับไล่สังกัดกองทัพอากาศ

“พี่ขอตัว พี่มีงานที่ต้องทำอีกเยอะ ให้ชายจุไปเถอะ ชอบนักมีใช้หรือสามคนเข้าหากันดีเรื่องเที่ยว อ้อเหลือชายภัทรอีกคน” ธรรธหันไปสนใจเอกสารในมือต่อ ท่าทางแบบนี้ทำให้บรรดาน้องๆ ต่างรู้ว่า ไม่ต้องเข้าชื่ออีก ไม่มีทางใจอ่อนเป็นแน่

“ไม่ไหวละครับ ผมขอตัวเหมือนกัน” พุฒิภัทรชิงปฏิเสธก่อน

“แต่ผมไปไม่ได้ครับ อาทิตย์หน้าก็ต้องเดินทางแล้ว นี่ข้าวของก็ยังเตรียมไม่เสร็จเลย ให้ขายเล็กไปแทนก็แล้วกัน” ปวรรุจปฏิเสธ ในฐานะทูต เขาเพิ่งได้รับแต่งตั้งให้เดินทางไปออกโพสท์ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ กำหนดการเดินทางคือสัปดาห์หน้า รณพีร์จึงหันไปหาตัวช่วยสุดท้ายนั่นคือ หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ซึ่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่

คนถูกโยนลูกยืมน้อยๆ ใบหน้าหล่อเหลาแถมยิ้มอย่างอารมณ์ดี แม้จะไม่ใช่มิตรคนเล็กของบ้านแต่ที่ชื่อว่า ขายเล็ก นั่นก็เพราะเมื่อแม่หยกคลอด หม่อมเจ้าวิชาวชิครคิดว่าคงไม่มีบุตรอีกแล้ว ชื่อที่ตั้งขึ้นจึงมักทำให้คนสับสน

“พี่ก็ไปไม่ได้ ติดงานเลี้ยงของกระทรวงเหมือนกัน ทำไมนายไม่ชวนพี่ชายภัทรละ” รัชชานนท์โยนต่อ

“ว่า...ฉันพี่ชายภัทรแล้วกัน มีคดีติดตัวน้อยที่สุด นะครับไปเป็นเพื่อนผมหน่อย” หม่อมราชวงศ์รณพีร์อ่อน คนเป็นพี่กลับเหลียวหน้ามาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เว้นพี่ไว้สักคนเถอะชายพีร์ งานแบบนี้พี่ไม่ชอบ ขายเล็กเหมาะที่สุด” พุฒิภัทรตอบพร้อมกับบ๊วยไปกลับไปยังน้องชายร่วมมารดา

วันที่ที่ถึงวันศุกร์รณพีร์มักเป็นตัวตั้งตัวตาทหาเรื่องออกจากบ้าน พ่วงด้วยขายเล็ก ไม่ว่าจะเป็นโลลิต้าหรือแม้แต่แม่แสงรุจก็เที่ยวมาจนปรู๊ร้อนถึงพี่ชายอย่างเขาที่จะต้องตามไปคุม และช่วยขับรถกลับบ้านให้ยามทุกคนมีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดมากกว่าปกติ

“โอ้...ใครๆ ก็ไม่ว่าแล้วผมจะทำยังไง อุตส่าห์ได้บัตรมาตั้งสองใบ มีแต่คนเกี่ยกันแบบนี้ เสียดายแย่”

“พี่ชายภัทรไปเถอะนะครับ ปกติไม่เคยออกงานที่ไหนจะได้เปิดหูเปิดตาเสียบ้าง” รัชชานนท์เกียจ แต่นายแพทย์หนุ่มก็ยิ้มแล้วส่ายหน้าแทนคำตอบ

“ไม่ต้องเลยนะขายเล็ก ตัวเองไปไม่ได้สิถึงได้ยัดเยียดให้คนอื่น”

พุฒิภัทรหันไปเอ็ด น้องชายทำหน้านิ่งเหมือนยอมจำนน ทวารณพีร์ไม่ปล่อยให้เสียเวลา เขารีบอ้อนต่อ

“โธ...พี่ชายภัทรอย่าปฏิเสธผมเลยนะครับ หรือว่ามีคนห้ามไม่ให้ไป”

ได้ทีหม่อมราชวงศ์คนสุดท้ายทอ้งก็กระเซ้า แต่เมื่อเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของเจ้าตัวรู้ได้ทันทีว่า พุฒิภัทรคงไม่อยากให้อยู่ถึงเท่าไร

“ไม่มีใครห้ามพี่ได้หรอกนะชายพีร์ ถ้าพี่อยากจะไป”

“อ้าว ผมก็ไม่รู้ คิดว่าคุณมารตีห้าม ช่วงนี้ดูเธอจะรักพี่ชายภัทรหนักเหลือเกินนะครับ”

พุฒิภัทรถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าหม่อมหลวงมารตีต้องการอะไร แต่ยิ่งหล่อนเร่งรัด เขาก็ต้องยิ่งหาทางดิ้นหนีไปให้ได้ คนอย่างนายแพทย์หนุ่มไม่ชอบถูกบังคับใจ หากเขาจะแต่งงานกับผู้หญิงคนไหนต้องเกิดจากความรักเท่านั้น

“ลูกหนักแล้วยังไง ถึงยังงี้พี่ก็ไม่ยอมให้ใครมัดมือชกเด็ดขาด เลิกพูดเรื่องพี่แล้วกลับมาเรื่องของตัวเองดีกว่า คำตอบของพี่คือไม่ไป”

“โธ...พี่ชายภัทร ถ้าไม่มีใครห้าม งั้นไปเป็นเพื่อนผมหน่อยนะครับ ทำฟัดตัดทุกวันเห็นแต่เลือดน่าจะออกไปดูของสวยๆ งามๆ บ้าง”

“พี่เห็นของสวยๆ งามๆ มาเยอะแล้วชายพีร์ ชอบใจมาก”

“ในห้องฟัดตัดหรือครับ สวยตรงไหน มีแต่เลือดกับน้ำเหลือง” หม่อมราชวงศ์รณพีร์เลิกคิ้ว

“นายไม่เข้าใจหรอก เอาเป็นว่าพี่ไม่ชอบดูการประหวัดแบบนี้”

หม่อมราชวงศ์คนสุดท้ายทอ้งถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“ผมทราบดีครับ พี่ชายภัทรเคยบอกว่า ผู้หญิงพวกนี้ลึนคิด”

พุฒิภัทรจึงหันมามิ้ม ดวงตาเรียวรีเป็นประกายเมื่อรู้ว่ากำลังโดนน้องชายคนเล็กย่อนเข้าให้เสียแล้ว นับตั้งแต่กลับมาจากประเทศอังกฤษชีวิตของตัวเองก็ยุ่งแต่งงาน ถ้าเป็นงานกุศลเขาจะไม่เกี่ยง แต่นี่เป็นการประหวัด

นางงามที่เขาเกลียดแสนเกลียด

“มันก็ไม่เชิงหรือชายพีร์ แต่พี่ว่าผู้หญิงไทยเราไม่สมควรที่จะทำอะไร
เช่นนี้ เลื้อยผ้าหรือก็ลั่นกุต เสียชื่อกุลสตรีไทยหมด”

สิบห้าปีที่ใช้ชีวิตอยู่ในต่างประเทศไม่ได้ทำให้พุดฉิมรักซึมซับเอา
วัฒนธรรมของชาวตะวันตกมาเลยแม้แต่หน่อย ตรงกันข้ามเขายังคงเป็น
ชายไทยที่นิยมชมชอบเอกลักษณ์อันดีงาม สำหรับเขาแล้วผู้หญิงควรจะเป็น
สุภาพสตรีที่เรียบร้อยทำกับข้าวปรนนิบัติสามี

“พี่ชายภัทรครับ ลั่นที่ไหน อย่างนั้นเขาเรียกว่าชุดว่ายน้ำครับ สมัย
อยู่อังกฤษพวกหม่อมหม่อมทอกรุ่นอุปถัมภ์นอกเต็มบ้านเต็มเมือง”

“นั่นมันต่างประเทศ แต่นั่นมันเมืองไทย นายไม่คิดหรือว่าพวกผู้หญิง
ที่ลุกขึ้นมาประกวดความสวยความงามมันออกจะไม่เหมาะสมเท่าไร”

“ไม่เหมาะสมตรงไหนครับ ที่ต่างประเทศเขาก็ประกวดกันโครมๆ ทั้ง
มิสเวิลด์เอเย่ มิสยูนิเวิร์สเอเย่ ดีเสียอีกหนุ่มโสดอย่างเราจะได้อาหารตา
ขาขาวๆ สวยๆ ของผู้หญิงมีใครบ้างไม่ชอบ จริงไหมครับพี่ชายเล็ก”

รัชชานนท์พยักหน้าเป็นลูกคู่ แต่สิ่งที่ตอบกลับมาคือใบหน้านิ่งเฉยของ
นายแพทย์หนุ่ม

“ก็นั่นละ แต่พี่ก็ยังไม่รู้เลยว่าวัฒนธรรมของเราไม่เหมาะกับเรื่องอย่างนี้
ถ้าพี่มีน้องสาวละก็ ไม่ยอมให้เข้าประกวดเด็ดขาด”

“บางทีพวกเธออาจจะมีเจตนาอะไรก็ได้เนอะครับ เอาน่าเนอะครับ
พี่ชายภัทร ถือว่าช่วยผมครั้งนี้ครั้งเดียว พี่ก็รู้ว่าชีวิตผมอยู่ในความเสี่ยง
ทุกวัน นานๆ จะได้เห็นของสวยๆ งามๆ ให้ชื่นตาชื่นใจบ้าง แล้วนี่มันก็
วันเสาร์ด้วย มะรืนนี้พี่ก็ไม่ได้อยู่เวรไม่ใช่หรือครับ”

“นายรู้ได้ยังไง” พุดฉิมทรทนไปส่งสายตาคาดโทษให้แก่น้องชายอีกครั้ง
รัชชานนท์ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อ่านหนังสือพิมพ์ยัมกริม เท่านั้นเองก็เดาได้ว่า
ทุกอย่างถูกเตรียมการเอาไว้หมดแล้ว สมาชิกทั้งหมดคงลงความเห็นว่าเขา
ต้องไป ทั้งหมดนี้ก็แค่การหวานล่อมนั่น

“นายบอกชายพีร์ใช่ไหม ถ้างั้นทำไมไม่ไปเสียเอง”

“โอ้ พี่ชายภัทรครับ โอ้ผมอยากจะไปใจจะขาด จะโดนงานรึก็กลัวว่าทางผู้ใหญ่จะเพ่งเล็ง ขวามผมออกเที่ยวโลลิต้าทุกคืนลือกันให้ทั่วกรมฯ ส่วนพี่ชายใหญ่กับพี่ชายรุจก็ติดธุระสำคัญ ดังนั้นคนที่เหมาะสมที่สุดก็คือพี่”

“ถ้างั้นก็ยกเลิก ไหนๆ ก็ไม่มีคนว่างแล้ว ไม่เห็นจะยากเลยชายพีร์ ยกบัตรให้เพื่อนไปเสีย” นายแพทย์หนุ่มตัดบท คนผิวดำหัวหน้าสลด ทردادตัวลงบนเก้าอี้เสียผมอย่างหงุดหงิด

“เอาเถอะ ถ้าไม่มีใครไปเป็นเพื่อน ผมไม่ไปก็ได้ รู้แบบนี้ไม่กลับบ้านขอยุ่กรมฯ ให้เหี่ยวแห้งหัวโตต่อไปดีกว่า” รณพีร์โอดครวญด้วยไม้ตายสุดท้าย

สี่หน้าเศร้าสร้อยทำเอาพุฒิภัทรรู้สึกผิด แม้จะเป็นน้องชายต่างมารดา แต่เขาก็สนิทกับน้องชายคนนี้มาก หลังจากที่ท่านพ่อสิ้นชีพิตักษัยพร้อมกับชายาทั้งสามขณะเดินทางไปทำบุญทอดกฐินทางภาคเหนือ ทั้งหมดก็อยู่ภายใต้การดูแลของหม่อมเอียดผู้เป็นย่า

ตลอดเวลาที่เรียนอยู่ที่ประเทศอังกฤษก็ได้น้องชายเป็นเพื่อนคุย ทุกครั้งยามปิดเทอมรณพีร์มักจะขอหม่อมเอียดบินไปเยี่ยมและไม่วายเอาของฝากติดไม้ติดมือไปด้วย อาหารและน้ำพริกจากเมืองไทยทำให้คนเหงาคลายความคิดถึงบ้านลงได้ แล้วมีหรือตอนนี้นายที่น้องชายต้องการเพื่อน เขาจะทนใจดำได้งั้นหรือ

“เออละๆ พี่ไปเป็นเพื่อนก็ได้ แต่บอกไว้ก่อนนะ ถ้าเกิดนายทำเจ้าชู้จนออกนอกหน้าพี่ไม่นั่งด้วยนะ อายคน จะขับรถกลับทันที” คนใจดียอมรับปาก แม้จะไม่เต็มใจนัก

“รับรองครับ ผมแค่ดูเฉยๆ เห็นเพื่อนมันบอกว่าปีนี้สาวๆ ที่เข้าประกวดล้วนแต่เด็ดดวงกันทั้งนั้น ทั้งขาทั้งอวบ” รณพีร์ชูสองนิ้วราวกับปฎิญาณตน

“ชายพีร์” พุฒิภัทรหันมาเอ็ด “พูดอะไรออกมา ผู้ชายราชสกุลจุฬาเทพ

“ไม่ควรจะวิพากษ์วิจารณ์ผู้หญิงแบบนี้”

“ขอโทษครับ ผมหมายความว่าสาว ๆ ที่เข้าประกวดปีนี้สวยมาก เห็นว่ามีดาวเด่นจากอยุธยาด้วยนะครับ ตั้งหิวเหมือนน้ำผึ้ง ผิดก็ชาวเพื่อนผมที่ได้ไปดูรอบคัดเลือกเก็บมาเล่ากันให้ฟัง”

“เราต้องไปถึงสวนอัมพรกี่โมง”

“หนึ่งทุ่มครับ ผมตั้งใจว่าจะออกจากบ้านประมาณหกโมงครึ่ง ที่นี้ของเราอยู่แถวหน้าสุดเลยครับพี่ชายภัทร รับรองชดแจ้ว”

“เอาเถอะ จะแถวหน้าแถวหลังอะไรพี่ก็ไม่สนใจทั้งนั้น รีบๆ ดูจะได้เสร็จๆ ไป”

“ແหมพี่ชายภัทร ดูประกวดนะครับ ไม่ใช่ตรวจคนไข้”

“ตรงกันข้ามต่างหากล่ะ ถ้าหากตรวจคนไข้จริงก็ต้องยิ่งใช้เวลานาน เพราะเขาเป็น...” และอีกสารพัดที่ชายภัทรกำลังจะเอ่ยออกมา แต่คนน้องกลับรีบโบกมือก่อน

“ผมทราบครับ... พี่ชายภัทรพูดจนผมจำได้ขึ้นใจ สรุปว่าพี่รับปากผมแล้วนะครับ อย่าลืมนัดวันเสาร์ละ ผมจะให้ถนนอมเอารถมาจอดรอ เราจะได้ไปดูหาอ่อนของสาว ๆ กัน”

พุฒภัทรส่ายหน้าอย่างระอากับความกะล่อนของน้องชาย เขาได้แต่หันมายิ้มกับอีกสามหนุ่มที่เหลือก่อนจะเปลอถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขารู้สึกเหนื่อยใจกับการไปดูประกวดมากกว่าการต้องอดหลับอดนอนหลายคืนติดกันเสียอีก นั่นก็เพราะสำหรับชายหนุ่มแล้ว การประกวดนางงามช่างเป็นเรื่องของผู้หญิงลึนคิดเสียนี้กระไร

๑

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเพิ่งตรวจคนไข้เสร็จจึงเดินลงตึกเพื่อไป
รับประทานอาหารกลางวัน ขณะที่กำลังก้าวเดินเสียงก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

“คุณชายภัทรครับ รอผมด้วย”

พุฒิกัทรหันกลับไปตามเสียงเรียก เบื้องหน้าคือหม่อมหนุ่มผิวสีเข้มสวม
เสื้อขาวกำลังโบกมือให้ ยศวินนั่นเอง ศัลยแพทย์ในแผนกนี้มีทั้งหมด
สามคนด้วยกัน คือ หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทร นายแพทย์ยศวิน และนายแพทย์
สุรศักดิ์ ซึ่งตอนนี้เดินทางไปประชุมยังต่างประเทศ กำหนดกลับสิ้นเดือน
ตอนนี้ภาระทั้งหมดจึงตกอยู่ที่สองหนุ่มซึ่งต้องสลับกันช่วยสอนนักศึกษา
อีกทั้งยังต้องตรวจผู้ป่วยไปด้วย

“อ้าว ยศเองหรือ กินข้าวหรือยัง ไปด้วยกันไหม” หม่อมราชวงศ์หนุ่ม
ชวนสีหน้าแถมยิ้ม เขากับนายแพทย์คนนี้สนิทกันมาก ยศวินคือศัลยแพทย์
ทางระบบทางเดินอาหารที่มีฝีมือคนหนึ่ง บุคลิกเป็นคนโอบอ้อมอารีและ
มีน้ำใจ

“ผมก็ว่าจะชวนคุณชายอยู่พอดีครับ เพิ่งตรวจคนไข้เสร็จหรือครับ”

“ใช่...แล้วคุณละ ทำผ่าตัดเมื่อเข้าเป็นยังไงบ้าง”

“ยากครับ เสียหายถ้าคุณชายไม่ต้องตรวจคนไข้ ผมว่าจะตามเข้าไปช่วยสักหน่อย คนไข้มีเนื้องอกตรงกระเพาะก้อนใหญ่มาก ยิ่งทำผ่าตัดกับแพทย์ประจำบ้านกับนักศึกษาลำบากมากครับ ช่วยไม่เข้าหากันก็ยิ่งกินเวลาไปใหญ่” ยศวินยกมือลูบท้ายทอยยิ้มนึ่นๆ

“เสียตาย ผมเองก็ต้องออกโอพีดีเสียด้วย เอาไว้วันหลังยศเอาเคสมาปรึกษาผมก่อนได้นะ ถ้าติดขัดจริงๆ เราอาจทำผ่าตัดตอนบ่ายหลังออกโอพีดีก็ได้”

“จะดีหรือครับ ผมเกรงใจคุณชาย ถ้าทำแบบนั้นคุณชายก็ต้องกลับบ้านค่ำ ผมเกรงว่า...”

“ไม่ต้องเกรงใจเลยยศ ผมเองก็ชอบทำผ่าตัดอยู่แล้ว ถ้ามีส่วนช่วยคนไข้ได้มากขึ้นผมก็เต็มใจ ว่าแต่วันนี้เราจะไปกินที่ไหนกันดี”

“ที่ร้านอาหารตึกหน้าดีไหมครับ ผมหิวจนท้องร้องจ๊อกๆ แล้ว ไม่อยากเดินไกล”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มรับคำ ทั้งสองเดินไปตามถนนปูนซีเมนต์ เมื่อออกจากตึกผู้ป่วยนอกเลี้ยวขวาก็ถึงร้านอาหาร เนื่องจากเป็นเวลาเที่ยงเศษจึงมีผู้มาใช้บริการจำนวนมาก ทั้งคู่เลือกนั่งที่โต๊ะริมสุดซึ่งยังไม่ถูกจับจอง ต่างแยกย้ายกันไปซื้ออาหารก่อนกลับมานั่งด้วยกัน เมื่ออาหารลงท้องไปได้เกือบครึ่งจานสองหนุ่มก็เริ่มบทสนทนา

“วันนี้ตอนบ่ายยศมีตารางอะไรหรือเปล่า”

“ครับ ผมมีผ่าตัดที่ห้องผ่าตัดเล็ก เสร็จแล้วก็จะไปเยี่ยมคนไข้ แล้วคุณชายล่ะครับ”

“บ่ายนี้มีสอนนักศึกษา แต่ต้องตรวจรายงานก่อน อีกสองอาทิตย์นักศึกษาแพทย์ก็จะสอบกันแล้ว ต้องเร่งออกข้อสอบอีก”

“ช่วงนี้คุณชายภัทรเหนื่อยแะเลยนะครับ ต้องรับงานของหมอคักดีเกือบทั้งหมด ให้ผมช่วยอะไรไหมครับ”

“ไม่เป็นไรหรอก ผมทำได้ ดีเสียอีกไม่ต้องอยู่ว่างๆ ไม่งั้นคงเหงา”

“ได้ข่าวว่าเมื่อคืนก่อนมีคนใช้อุปัติเหตุมาหรือครับ เขาถือกันว่าอาการหนักมาก”

“ใช่...ตกรถราง มีเลือดคั่งใต้สมอง แต่โชคดีที่ผ่าตัดได้เร็วอาการคนไข้เลยดีขึ้นมาก เซ็นนี้ก็เอาเครื่องช่วยหายใจออกได้แล้ว”

รถรางนั้นถือกำเนิดตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ ก่อตั้งโดยชาวเดนมาร์ก ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๓๐ แต่เดิมเล่นโดยใช้ม้าลาก หลังจากนั้นได้มีการเปิดรถรางไฟฟ้าในปี พ.ศ. ๒๔๓๗ ต่อมารัฐบาลจึงเข้ามารับช่วงกิจการต่อเนื่องเป็นการคมนาคมสายหลักอย่างหนึ่งในพระนครเลยทีเดียว

“โชคดีนะครับที่คุณชายภัทรอยู่เวรพอดี คืนนั้นทำผ่าตัดคนเดียวหรือครับ”

“ใช่ พอดีผมถูกตามตอนเที่ยงคืน ไม่มีใครอยู่โรงพยาบาล ผมเลยต้องให้แพทย์ประจำบ้านมาช่วย แต่ผลการผ่าตัดก็ออกมาดี”

“น่าเสียดายจัง ถ้ามีโอกาสผมอยากขอเข้าไปช่วยผ่าตัดบ้างได้ไหมครับ จะได้เปิดหูเปิดตาบ้าง ผมเคยช่วยอาจารย์เมื่อหลายปีก่อนหลังจากนั้นก็เว้นว่าง ส่วนใหญ่ทุกวันก็มีแต่ผ่าตัดระบบทางเดินอาหาร ความรู้ก็เริ่มจะเลือนไปบ้างแล้ว”

“ได้เลยยศ ด้วยความยินดี ถ้าคุณสนใจด้านนี้ผมยินดีสอนให้นะ ถ้าเราสามคนสามารถทำผ่าตัดแทนกันได้ คนไข้คงได้ประโยชน์มาก”

ปกติแล้วทั้งสามหนุ่มต้องอยู่เวรสลับกัน ยศวินนั้นเป็นศัลยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านทางเดินอาหาร ทั้งการผ่าตัดไส้ติ่ง ถุงน้ำดี และกระเพาะอาหาร รวมถึงระบบอื่นๆ ก็ทำได้ดีมาก ส่วนนายแพทย์สุรศักดิ์นั้นเป็นผู้เชี่ยวชาญทางระบบทางเดินปัสสาวะ ในการเรียนแพทย์นั้นศัลยแพทย์ทุกคนต้องทำผ่าตัดได้ทุกระบบ แล้วแต่ว่าใครจะมีความชำนาญระบบไหนมากกว่ากันเท่านั้น แต่สาขาศัลยกรรมประสาทเป็นสาขาที่ยากที่สุด นอกจากหม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรแล้ว อีกสองหนุ่มก็ไม่ชำนาญ

“แต่ให้ผมทำคนเดียวคงไม่ไหวนะครับ ขอแค่เป็นผู้ช่วยก็พอได้ คุณชายรู้ไหมครับว่า ตอนนี้อาจารย์ให้หาว่า คุณชายทำให้โรงพยาบาลเรามีชื่อเสียง เสด็จตัดด้ายๆ โรงพยาบาลอื่นก็อยากส่งมาปรึกษา ตอนนี้อย่างผู้อำนวยการภูมิโง่มาก ท่านบอกว่า เป็นบุญของพวกเราที่หมอเก่งๆ อย่างคุณชายตัดสินใจมาสมัครงานที่นี่”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ผมมาที่นี่ก็เพราะเห็นว่าย่างขาตบคุณลูกกรออีกอย่างท่านผู้อำนวยการก็ดีกว่าผมมาก ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่มองการณ์ไกล ถ้าเรื่องความก้าวหน้าในการรักษาคนไข้ ท่านพร้อมสนับสนุนทุกอย่าง”

“ผมขออนุญาตถามอะไรคุณชายสักเรื่องได้ไหมครับ”

“ว่ามาสิ”

“คือว่า เอ่อ...ผมได้ยินว่า คุณชายรักกับคุณมารตีกำลังจะแต่งงานกันเร็วๆ นี้หรือครับ”

“อะไรวะ”

คราวนี้หม่อมราชวงศ์หนุ่มถลึงตาโต วางช้อนล้อมลง ความอยากอาหารหดหายไปแทบจะทันทีที่ได้ยินข่าวลือนั้น

แม้ราชสกุลจุฑาเทพกับราชสกุลเทพพรหมจะสนิทชิดเชื้อกัน ตั้งแต่สมัยหม่อมเจ้าวิชาวรยังทรงมีชีวิตอยู่ มีพระประสงค์ให้โอรสของพระองค์สักคนแต่งงานกับลูกสาวของบ้านนั้น ด้วยเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ แต่หลังจากหม่อมเอียดพลาดหวังจากหม่อมราชวงศ์ธรรมาภกับหม่อมราชวงศ์ปวรจุ ปัญหาทุกอย่างก็ตกมายังปากของเขากับน้องชายอีกสองคน

หม่อมราชวงศ์ณพีร์ดูจะไม่เดือดร้อนเท่าไรเพราะทำตัวเป็นพ่อพวงมาลัยลอยชาย อาศัยความมอดอ้อนและเป็นที่รักของบรรดาฝ่ายๆ เมื่อได้ยินคำหวานจากชายพีร์ก็แทบจะลืมเรื่องคลุมถุงชนไปเสียสนิทใจ แต่ตัวเขานั้นพูดไม่เก่ง อีกทั้งวิชาหลบหลีกหลักหนีไม่ชำนาญจึงจำต้องอยู่ในสภาวะหวานอมขมกลืน ยิ่งพักหลังหม่อมเอียดเปรยๆ บนโต๊ะอาหารหลายต่อหลายครั้งทำให้พุดมิกยิ่งหนักใจ

“ผมได้ยินมา ตอนแรกก็ตกใจ ทุกคนลือกันไปใหญ่ ผมเลยว่าจะมาถามคุณชาย ถ้าเป็นจริงจะได้แสดงความยินดีล่วงหน้า”

“ไม่ใช่แน่นอนยศ ผมเพิ่งมาทำงานได้ไม่นาน ยังไม่คิดเรื่องแต่งงานตอนนี้หรอก แผนของเรา ยังมีหมอน้อย งานก็ยังไม่เข้าที่ คงจะลือกันไปเองมากกว่า”

“แต่คนที่พูดคือคุณมารตินะครับ ผมได้ยินมากับหู ตอนนั้นผมไปร้านคนไข้ที่วอร์ด ได้ยินเธอกระซิบกับเพื่อนร่วมงาน ทุกคนยังแสดงความยินดีกับเธอกันใหญ่”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มกลืนน้ำลายขมๆ ลงคอ อาจเพราะที่ผ่านมาเขาเอาแต่นิ่งเฉย หล่อนถึงได้คิดว่าหากปล่อยข่าวแบบนี้แล้วจะทำให้เรื่องการตัดสินใจได้มากขึ้น แม้เขาจะถูกสอนมาให้เป็นสุภาพบุรุษ และหน้าที่ของผู้ชายที่ดีคือปกป้องเกียรติและศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิง แต่เรื่องนี้ต้องขอยกเว้น

ตลอดสามปีที่ได้ร่วมงานกัน หม่อมราชวงศ์หนุ่มมั่นใจว่าได้วางตัวอย่างเหมาะสม แม้เขาจะเป็นแพทย์ส่วนหล่อนเป็นพยาบาล ต้องทำงานเกือบทันทีกันทุกวัน อีกทั้งยังต้องพบหน้าคำตากันเกือบทุกวัน แต่พุฒิภัทรก็เลือกที่จะไม่ไปไหนสองต่อสองกับหญิงสาวตามลำพัง เขาพูดจากับหล่อนเช่นเดียวกับผู้ร่วมงานคนอื่นๆ แล้วอย่างนี้มารติจะหาข้ออ้างมาบีบบังคับจิตใจเขาได้อย่างไร

“ผมขอยืนยันอีกครั้งว่าไม่จริง เอาไว้ผมจะคุยกับมารติเอง ไม่ใช่อะไรนะ ข่าวแบบนี้จะทำให้ผู้หญิงเสียหาย แม้ราชสกุลจุฑาทูเทพกับเทวพรหมจะสนิทกันมาก แต่ถึงอย่างไรหม่อมย่าเอียดก็ไม่คิดจะบังคับ ท่านอยากให้พวกเรารักใคร่ชอบพอกันเองมากกว่า ผมเห็นมารติเหมือนน้องสาว”

“ครับ...ผมคงฟังผิดไป คุณชายอย่าโกรธผมเลยนะครับ”

“ไม่หรอกยศ เราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน แค่คุณมาบอกผมก็ดีใจแล้ว ผมเพียงแต่ไม่อยากให้ใครเข้าใจผิด เอาละ นี่ก็บ่ายแล้ว เรารีบทานให้เสร็จเถอะ จะได้รีบไปทำงาน”

ยศวินรับคำ บรรยายากศหลังจากนั้นเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด พุฒิภัทรแทบจะกลืนอาหารไม่ลง สมองมีแต่ความครุ่นคิดถึงข่าวร้อนเมื่อครูเห็นที่เขาจะต้องหาวิธีเหมาะๆ เพื่อบอกความจริงกับหม่อมหลวงสาว แม้เขาจะเป็นคนที่ทำตัวอยู่ในกฎและระเบียบมาตลอด แต่เรื่องหัวใจพุฒิภัทรตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้ใครมาบังคับจิตใจเป็นอันขาด ถ้าหากเขาจะต้องแต่งงาน เขาขอเป็นฝ่ายเลือกเจ้าสาวด้วยตนเอง ผู้หญิงที่จะมาเป็นสะใภ้คนกลางของราชสกุลจุฑาเทพต้องงามพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจเท่านั้น...

“ของว่างกับกาแฟคะพี่ชายภัทร”

เสียงหวานใสจากบุตรสาวคนที่สองของราชสกุลเทพพรหมดังขึ้น หม่อมหลวงมารตีซึ่งขณะนี้สวมชุดพยาบาลสีขาวก้าวเข้ามาในห้องพัก หล่อนวางแก้วกาแฟพร้อมกับกระถางใบตองซึ่งมีลูกชุบสีสดใสเรียงกันอยู่ส่งให้ใบหน้าซึ่งแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีจัดแยมเข้มเป็นใบเบิกทาง

“พ้อมมาแล้วละน้องมารตี ชอบใจมาก” หมอหนุ่มตอบเสียงเรียบ ไม่ได้รู้สึกยินดีเท่าใดนักที่หม่อมหลวงสาวกล้าเข้ามาหาตามลำพังแบบนี้ แม้หล่อนจะเป็นพยาบาลทำงานในหอผู้ป่วยเดียวกัน แต่ห้องพักอาจารย์ก็สงวนไว้สำหรับสามหนุ่ม นอกจากนักศึกษาที่เข้ามาส่งรายงานและรีบกลับออกไปแล้ว คนนอกไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามา

“แต่มารตีตั้งใจทำให้ ปกติพี่ชายภัทรต้องดื่มกาแฟหลังอาหารไม่ใช่หรือคะ” หญิงสาวพูดเสียงอ่อน แต่พุฒิภัทรกลับไม่มีอารมณ์จะชื่นชมด้วย นับวันมารตีก็เริ่มจะก้าวกายความเป็นส่วนตัวของเขามากขึ้นทุกขณะ แรกทีเดียวเขาตั้งใจว่าจะลองศึกษานิสัยใจคอหล่อนดู นับตั้งแต่ได้พบกันที่งานเลี้ยงต้อนรับเมื่อสามปีก่อน จนกระทั่งได้มาทำงานในโรงพยาบาลแห่งเดียวกัน เมื่อได้รู้จักกันมากขึ้น พุฒิภัทรก็รู้ว่าหล่อนไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาควรจะต้องแต่งงานด้วย

“ใช่จ๊ะ แต่พี่ชงเองได้ นี่น้องไม่ต้องขึ้นเวรหรือ ทำไม่ถึงแะมาได้”

“มารตีขออนุญาตหัวหน้าเวรมาคะ ที่จริงตั้งใจจะเอามาให้พี่ชายภัทร ตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วคะ แต่ไปถึงที่เวิร์ดพี่ชายก็ไปออกโอฟิตเสียแล้ว”

“นี่น้องมารตีทำเองหรือครับ”

น้ำเสียงของชายหนุ่มค่อนข้างประหลาดใจ แม้หล่อนจะเป็นพยาบาล แต่ก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่รักการบ้านการเรือนเลยแม้แต่น้อย สิ่งที่คุณธิดาโปรดปรานที่สุดกลับเป็นการจับจ่ายใช้สอย นอกเวลางานหม่อมหลวงสาวมักจะได้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพง ทั้งเสื้อผ้ากระเป๋าล้วนแต่เป็นของดีมีราคาทั้งนั้น

“ແມ່พี่ชายภัทรคะ พูดอย่างนี้มารตีน้อยใจนะคะ อย่างนี้หมายความว่ามารตีไม่เป็นแม่บ้านแม่เรือนใช่ไหมคะ”

น้ำเสียงของหล่อนกระเจ้ากระงอแต่พุฒิภัทรก็ไม่นำพา เขาอยากรู้ว่าของวางที่ดูน่ารับประทานนี้เป็นฝีมือหล่อนจริงหรือไม่

“เมื่อคืนนี้มารตีให้พี่เกษราสอนให้ ลูกชุปนี้ทำยากนะคะ ไหนจะต้องกวนถั่ว ไหนจะต้องปั่นให้เป็นรูปผลไม้ อีก ทำเอามารตีเมื่อยไปหมดเลยคะ แต่เพื่อพี่ชาย เหนื่อยยังไงมารตีก็ยอม”

มีบางสอตมาคล่องแขนชายหนุ่มอย่างถือนิสาสะ พุฒิภัทรทำหน้านิ่ง ดิ่งมือกลับซ้ำๆ พยักหน้ายิ้มตอบ แม้จะอยู่ต่างประเทศมานาน แต่สำหรับเขาแล้วชื่นชอบวัฒนธรรมอันดีงามของคนไทยมากกว่า เขาไม่เห็นด้วยที่ผู้หญิงไทยจะลุกขึ้นมาเลียนแบบพวกฝรั่งจนถือเรื่องการตะแค้นต้องตัวเป็นเรื่องธรรมดา ยิ่งพอได้ฟังข่าวลือจากเพื่อนร่วมงานเมื่อครู่ พุฒิภัทรถึงคิดว่าต้องระวังตัวมากขึ้น

“ขอบคุณมากนะคะน้องมารตี อย่างนี้พี่ต้องลองชิมหน่อยแล้ว”

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับหยิบลูกชุปสีสวยเข้าปาก ทันทีที่ขนมหวานสูตรชาววังแตะปลายลิ้น พุฒิภัทรก็รู้ได้ในทันทีว่าเป็นฝีมือใคร รสมือของหม่อมหลวงเกษรานั้นไม่เป็นรองใคร ทั้งฝีมือทำขนม ร้อยมาลัย สมัยที่หม่อมราชวงศ์ธรรมาภรณ์กำลังดูใจหม่อมหลวงคนพี่ก็มักจะเอาติดไม้ติดมือกลับมาที่บ้านอยู่เสมอ ขนมหวานที่เขา กำลังชิมอยู่นี้ก็นั่น ทั้งรสชาติ หน้าตา เทียบชั้น

กับแม่ครัวเอกเลยที่เดียว ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าจะเป็นฝีมือของพยาบาลสาว
“อ้อยไหมคะ”

“ครับ อ้อย” ชายหนุ่มตอบ ยกกาแฟขึ้นจิบเสม่งไปทางอื่น ใบหน้า
หล่อเหลาดูนิ่งเฉย นอกจากมารตีไม่ได้ทำเองแล้วหล่อนยังโกหกเขาอีกด้วย
จะว่าไปแล้วนิสัยธิดาสาวของราชสกุลเทพพรหมช่างต่างกันราวฟ้ากับดิน
หม่อมหลวงเกษราเป็นคนพื้ นิสัยอ่อนโยน สุภาพเรียบร้อย เก่งการบ้าน
การเรือนทุกชนิด แต่มารตีกลับชอบแต่งตัวเซ่นเดียวกับบิวไลร์มภา น้องสาว
คนเล็กที่จวนจะเรียนจบปีหน้า

“แค่นี้เองหรือคะพี่ชายภัทร มารตีอุตส่าห์ทำมาให้ ชิมแค่คำเดียวก็วาง
แล้ว”

“คือ พี่ไม่ค่อยชอบของหวานสักเท่าไร ไม่แน่ว่าพี่กับชายพื้รอาจ
จะชอบ หรือไม่ก็พี่ชายใหญ่ รายนั้นก็ชอบขนมไทยเหมือนกัน”

ใบหน้าของพยาบาลสาวบึ้งตึงทันควัน แม้ตลอดเวลาสามปีหล่อนจะ
แสดงออกอย่างเด่นชัดว่าคิดเช่นไร แต่สำหรับพุมิภัทรแล้วกลับไม่เคยคิดกับ
หล่อนมากไปกว่าคำว่าน้องสาวและเพื่อนร่วมงานได้เลย เขาเคยถามตัวเอง
หลายครั้งว่า หล่อนสมควรจะเป็นสะใภ้คนกลางของราชสกุลจุฑาเทพหรือไม่
คำตอบก็เด่นชัดในใจ

สิ่งเดียวที่เขาถูกใจในตัวหล่อนก็คือความสวย ดวงหน้ารูปไข่หวาน
ละมุน คิ้วโก่งที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางจนโค้งดั่งคันศร จมูกและเรียวปาก
อímที่ทาด้วยลิปสติกสีแดงจัดทำให้ผู้ชายทุกคนต้องหันมองหล่อนเป็นตาเดียว
แต่นิสัยของหล่อนต่างหากที่ทำให้นายแพทย์หนุ่มต้องเอือมระอา

ยามอยู่ในโรงพยาบาลหล่อนไม่ได้เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนร่วมงานเลย
สักนิด เพราะนอกจากนิสัยเอาแต่ใจตัวเองแล้ว หล่อนยังชอบใช้ความเป็นเชื้อ-
พระวงศ์เอาเปรียบเพื่อนร่วมงานอยู่เสมอ นอกจากนั้นหล่อนนั้นมึนนิสัยสุรุ่ย-
สุร่าย เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋าที่ใช้ก็ล้วนแต่เป็นของดีราคาแพงด้วยกันทั้งนั้น
แค่ค่าจ้างเงินเดือนอาจจะไม่พอค่าข้าวของทั้งหมดด้วยซ้ำ ยิ่งคิดอคติก็ยิ่ง

เพิ่มพูนในใจ แม้ตัวเขาเองจะมีฐานะร่ำรวย แต่การใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานานทำให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มได้เห็นโลกมากขึ้น

ตลอดสิบห้าปีในอังกฤษ บุตรชายคนกลางแห่งจุฬาทพใช้ชีวิตไม่ต่างจากสามัญชน อาหารทั้งสามมื้อล้วนแต่รับประทานจากโรงอาหาร ยกเว้นแต่มื้อพิเศษซึ่งหม่อมราชวงศ์ปวรจุลงมือเข้าครัวด้วยตนเอง หรือในยามที่พี่น้องต้องการเลี้ยงฉลองถึงจะออกไปรับประทานอาหารนอกบ้าน และหลังจากเรียนจบได้เข้าทำงานในโรงพยาบาลแห่งนี้ พุฒิภัทรก็ยิ่งรู้สึกว่าการเงินทองนั้นมีค่าหายากยิ่ง

เขาเคยเห็นคนไข่ยากจนไม่มีเงินจนปล่อยตัวเองให้ป่วยหนัก สำหรับคนรวย เงินหนึ่งบาทมีค่าเพียงน้อยนิด แต่อาจมีค่ามหาศาลในความรู้สึกของคนที่ไม่ม่แม่แต่ข้าวสารจะกรอกหม้อ ดังนั้นเขาจึงตั้งใจว่า หากแต่งงานไป ภรรยาของเขาควรจะมีทัศนคติเช่นเดียวกัน แต่ดูจากหม่อมหลวงมารตีแล้ว หล่อนไม่มีทางเป็นเช่นนั้นแน่ ชีวิตหลังแต่งงานคงจะมีแต่ความทะเยอทะยานใช้จ่ายเงินราวกับเบี้ย

“มารตีน้อยใจแล้ว”

“อย่าหน้าบึ้งสิครับ เดี่ยวไม่สวยนะเอ้า พี่เพิ่งอื้มอาหารกลางวันมา ไม่ได้คิดจะโยนทิ้งสักหน่อยแค่บอกว่าจะเก็บไปฝากคนที่บ้าน พวกนั้นจะได้รู้ว่าน้องมารตีก็ทำขนมอร่อยเหมือนกัน”

“แล้วไป...จ้ะมารตีไปก่อนนะคะ ออกมานานแล้วประเดี๋ยวหัวหน้าเวรจะว่าเอาได้ว่ามารตีเลี้ยงงาน เย็นนี้พี่ชายภัทรจะไปดูคุณใช้ที่วอร์ดหรือเปล่าคะ มารตีจะได้ขอติดรถกลับด้วย”

พุฒิภัทรวางแก้วกาแฟลงทันควัน ใบหน้าแปรเป็นเคร่งเครียดแต่แล้วก็รีบกลบเกลื่อน

“คงไม่ครับ วันนี้พี่มีสอนนักศึกษาและก็มีผ่าตัดคงจะกลับดึก น้องมารตีไม่ต้องรอนะครับ” ชายหนุ่มตัดสินใจโกหก

“หรือคะ แต่มารตีโทร. ถามห้องผ่าตัดแล้ว เขابอกว่าพี่ชายภัทรไม่ได้

มีเคลไม่ใช้หรือคะ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มสะอึก กำลังนึกว่าจะหาข้ออ้างอะไรในการหลบหญิงสาวดี แค่อำพรางเรื่องข่าวก็เครียดมากพอแล้ว ขึ้นให้หล่อนติดรถกลับบ้าน ด้วยมีหวังถูกจับแต่งงานเพราะข่าวลือเป็นแน่

“คือ...พี่จะเข้าไปช่วยยศวินหน่อยนะ เห็นว่าเคลยาก เขาเซตไว้ที่ห้องผ่าตัดเล็ก”

สีหน้าของมารตีเหือดลงทันที หล่อนพยักหน้าและยิ้มแทนๆ

“ก็ได้ค่ะ เอาไว้วันหลังมารตีค่อยขอติดรถกลับด้วยนะคะ วันนี้่งรถรับจ้างกลับเองก็ได้” น้ำเสียงของหล่อนบ่งถึงความน้อยใจ แต่พุดมภัทรก็ยังทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ได้ที่จึงรีบพูดต่อ

“พี่ต้องขอโทษด้วยนะ เดี่ยวพี่คงต้องรีบไปสอนนักศึกษาแล้ว ขอบใจมากสำหรับกาแฟและของว่าง แต่คราวหน้าพี่ขอร้อง น้องมารตีอย่าเข้ามาในห้องพักนี้อีกนะคะ”

“ทำไมล่ะคะพี่ชายภัทร”

“เพราะห้องนี้เป็นห้องพักของอาจารย์คนอื่นด้วยนะสิ พี่เกรงว่ามันจะไม่เหมาะ พี่รู้ว่าน้องมารตีหวังดี เอาไว้เราค่อยพบกันในวันอวดจะดีกว่า”

“แต่...”

“เชื่อพี่สิครับ พี่หวังดีกับน้อง ไม่อยากให้คนอื่นเก็บไปนินทาได้ ชื่อเสียงของน้องมารตีสำคัญกับพี่มากนะคะ”

“ก็ได้ค่ะพี่ชาย งั้นมารตีไปก่อนนะคะ”

มารตีจำต้องประณมมือไหว้แล้วก้าวออกจากห้องไป คล้อยหลังหญิงสาว พุดมภัทรลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ นึกหงุดหงิดในชะตากรรมของตัวเอง

เมื่อก่อนเขาเคยคิดว่าเวลาผ่านไปอาจทำให้หนุ่มคนใดจากทั้งห้าหนุ่มยอมตกลงปลงใจกับราชสกุลเทพพรหมโดยสมัครใจ แต่นับวันความหวังนั้นก็ยิ่งห่างไกลออกไป ยิ่งรณพีร์ตีตนออกห่างหม่อมหลวงคนเล็กมากเท่าไร ภาระทั้งหมดจึงตกอยู่บนบ่าเลือดจุกหาเทพออย่างเขามากขึ้นเท่านั้น เห็นที่เขาคง

ต้องหาวิธีบอกความในใจกับหญิงสาวให้เร็วที่สุด แต่วิธีใดเล่าที่จะทำให้ความ
สัมพันธ์ระหว่างราชสกุลจุฑาเทพกับเทพพรหมไม่สั่นคลอน...

๒

กลิ่นหอมของดอกราตรีฟุ้งไปทั่วบริเวณบ้านสวนริมน้ำ เรือนไทยหลังเก่าซึ่งสร้างมากกว่าห้าสิบปี สภาพด้านนอกของบ้านทรุดโทรมไปตามกาลเวลา สีของไม้เก่าคร่ำคร่าและเริ่มผุพัง แต่สำหรับใครบางคนแล้ว มันคือบ้านอันเป็นที่รัก หญิงสาวในชุดนอนเนื้อบางห่อตัวไล่ความหนาว ดวงหน้ารูปไข่ฝันมองพระจันทร์อย่างเคล้าสรว้อย แม้แสงจันทร์คืนนี้จะสวยกว่าทุกๆ วัน แต่ไม่อาจทำให้จิตใจซึ่งเต็มไปด้วยความหม่นหมองคลายลงได้เลย กรองแก้วแทบไม่อยากคิดถึงวันพรุ่งนี้เลยด้วยซ้ำ สำหรับสาว ๆ คนอื่น การเดินทางเข้าพระนครอาจเป็นความฝัน แต่สำหรับหล่อนแล้วมันทรมาณยิ่งกว่าตกนรก นอกจากจะต้องจากบิดาไปไกล หล่อนยังต้องทำสิ่งที่ไม่เต็มใจอีกด้วย

“คิดอะไรอยู่หรือลูก ขอพ่อนั่งด้วยคนได้ไหม”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นตามเสียงพูด เมื่อเห็นว่าเป็นใครก็เอื้อมมือไปรั้งแขนให้นั่งลง ชบหน้าลงบนบ่าและกอดแขนบิดาไว้ราวกับต้องการกำลังใจ กิตติเป็นชายอายุห้าสิบผมสีดอกเลา เขาทำงานเป็นภารโรงในโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง

“พระจันทร์วันนี้สวยดีนะคะพ่อ”

กรองแก้วชวนคุยทั้งที่ในใจเต็มไปด้วยความหม่นหมอง ตั้งแต่เลิกงาน ไทหล่อนไม่เคยจากบ้านไปไกลเลยสักครั้ง หลังจากสูญเสียมารดาไปตอนอายุสิบขวบ สองพ่อลูกใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในบ้านเรือนไทยในจังหวัดอยุธยา ฐานะของทั้งคู่ค่อนข้างยากจน โชคดีที่กรองแก้วเรียนเก่งทำให้ได้ทุนจากโรงเรียนจนถึงระดับมัธยม แต่ไม่นึกเลยว่าแทนที่จะได้สอบเข้ามหาวิทยาลัย ไทหล่อนกลับต้องยุติการเรียนไว้แต่เพียงเท่านี้

“ถ้าสวยจริง ทำไมแก้วถึงได้ทำหน้าที่เสิร์ฟแบบนี้ล่ะลูก พ่อเห็นแล้วไม่สบายใจเลย”

“แก้วเปล่านะคะ พ่อก็รู้ว่าแก้วชอบนอนมองพระจันทร์ สมัยแม่ยังอยู่ เราสามคนยังเคยนอนตรงนอกชานจนถึงเช้าเลยด้วยซ้ำ”

แสงจากตะเกียงเจ้าพายุเผยให้เห็นลานกว้างซึ่งทำด้วยไม้ ในอดีตสามคนพ่อแม่ลูกมักจะนั่งมุงมาทางตรงนอกชาน นอนหงนหน้ามองพระจันทร์จนกระทั่งผล็อยหลับ

“แก้วอย่าโกหกนะ พ่อรู้ว่าแก้วไม่สบายใจ ถ้าไม่อยากประกวดก็ล้มเลิกเสียก็ได้นี่ลูก พ่อไม่อยากให้แก้วฝืนใจ”

กรองแก้วเฝ้าหน้าขึ้นสบตาบิดา สาเหตุที่ไทหล่อนต้องเข้าประกวดนางสาวศรีสยามก็เพื่อหาเงินมาให้บิดารักษาตัว เมื่อสองเดือนก่อนกิตติมีอาการปวดศีรษะอย่างรุนแรง หลังจากไปตรวจที่สถานเอนามัย เจ้าหน้าที่ส่งตัวไปยังโรงพยาบาลจังหวัดเพื่อรับการวิเคราะห์อย่างละเอียดและพบว่า เขาเป็นเนื้องอกที่สมอง ต้องได้รับการผ่าตัดด่วนที่สุด แต่สิ่งที่เป็นอุปสรรคคือค่ารักษาที่แพงลิบ

แม้ทั้งคู่จะมีรายได้เสริมจากการปลูกกุหลาบและดอกมะลิส่งขายตามตลาด แต่เมื่อเทียบกับเงินจำนวนมากซึ่งเป็นค่าผ่าตัดย่อมไม่พอแน่ ครั้นจะไปกู้ยืมเงินก็ติดปัญหาที่ไม่มีทรัพย์สินค้ำประกัน กรองแก้วพยายามหางานพิเศษทำ ไม่ว่าจะเป็นรับจ้างทำงานบ้าน ร้อยดอกมะลิขาย หรือแม้แต่

ซ่อมเสื้อผ้าเล็กๆ น้อยๆ แต่ก็ยังไม่สามารถหาเงินจำนวนนั้นได้อยู่ดี เนื่องจากหล่อนมีหน้าตาสะสวยและรูปร่างค่อนข้างสูงโปร่งกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน ครูบุษบาซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาถึงได้เสนอทางออกให้

นับตั้งแต่มีการประกวดนางสาวไทยขึ้นเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน^๑ จนถึงยุคของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ซึ่งต้องการให้สตรีเท่าเทียมกับอารยประเทศ การประกวดนางงามจึงกลับมาเฟื่องฟูอีกครั้ง จากนั้นมาจึงมีการประกวดนางงามผุดขึ้นอีกหลายเวทีรวมถึงการประกวดนางสาวศรีสยามด้วย ผู้เข้าประกวดจะต้องเป็นหญิงสาวอายุไม่เกินยี่สิบห้า สถานภาพโสด อีกทั้งยังต้องมีหน้าตาสวย กิริยามารยาทเรียบร้อย อีกทั้งยังต้องมีไหวพริบเป็นเยี่ยม เมื่อเห็นประกาศรับสมัครบุษบาที่รีบชักชวนหล่อนทันที

แรกทีเดียวหญิงสาวไม่เห็นด้วย สำหรับหล่อนแล้วการที่ผู้หญิงต้องลุกขึ้นมาประกวดประชันความสวยงามช่วงหน้าอายุเสียเหลือเกิน ยิ่งมองเห็นชุดว่ายน้ำสั้นกุดซึ่งสาว ๆ พวกนี้ใส่เดินบนเวที หล่อนก็แทบจะทนไม่ได้ แต่ครูสาวเป็นคนพูดให้เห็นข้อดี นั่นคือเงินจำนวนมากที่จะได้รับหากชนะเลิศ ความหวังเดียวของกรองแก้วก็คือรักษาพ่อให้หาย

“ไม่ได้หรอกค่ะพ่อ แก้วรับปากครูบุษบาไปแล้ว ครูอุตส่าห์ฝากเพื่อนให้ ถ้าเปลี่ยนใจตอนนี้จะเสียผู้ใหญ่”

“แต่แก้วไม่ยากประกวดไม่ใช่หรือ ยิ่งต้องนุ่งชุดว่ายน้ำสั้นๆ แบบนั้น”

^๑ การประกวดนางสาวไทย จัดครั้งแรกในวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งเดิมใช้ชื่อว่า นางสาวสยาม รัฐบาลได้จัดขึ้นในงานเฉลิมฉลองรัฐธรรมนูญ ภายในพระราชอุทยานสราญรมย์ซึ่งเป็นสโมสรคณะราษฎร ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ มีการเพิ่มการสวมใส่ชุดว่ายน้ำในการประกวดด้วย ในปี พ.ศ. ๒๔๙๘-๒๕๐๒ การประกวดนางสาวไทยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานฉลองรัฐธรรมนูญดไปแต่ยังคงมีการประกวดวาระพิเศษต่างๆ การประกวดเทพีลุมพินี การประกวดสาวงามทั้งในพระนครและระดับท้องถิ่น

“ค่ะพ่อ แต่แก้วยากได้เงิน ถ้ามีวิธีทำให้แก้วได้ค่ารักษามาให้พ่อ ต่อให้ต้องลำบากแค่ไหนแก้วก็ยอมค่ะ”

ตอนที่รู้ว่ามีบิดาป่วย หญิงสาวกลัวใจมาก ยิ่งพอเห็นท่านทรมาณด้วยอาการปวดศีรษะ แม่แพทย์จะบอกว่าโอกาสรอดจากการผ่าตัดนั้นเท่ากับห้าสิบห้าสิบ แต่หล่อนก็ยินดีเสี่ยง ทุกคืนหล่อนจะได้ยินเสียงกิตติร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด และนั่นเองทำให้กรองแก้วตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

กิตติเอื้อมมือมากุมมือลูกสาวเอาไว้และลูบเส้นผมนุ่มนิ่มด้วยความรัก ดวงตามีน้ำตาคลอเบ้า

“พ่อทำให้แก้วลำบากใช่ไหม ถ้าพ่อไม่ป่วยลูกคงไม่ต้องผินใจตัวเอง”

“ไม่เลยค่ะพ่อ ดิออกแก้วจะได้แต่งตัวสวยๆ เรียนแต่งหน้าทำผม แล้วก็ได้ไปบางกอกด้วยนะคะ ผู้หญิงในอำเภอเราอยากไปกันจะตาย”

หญิงสาวบีบมือบิดา นับตั้งแต่สูญเสียมารดาไป กิตติคือคนสำคัญคนเดียวในชีวิต เมื่อท่านป่วยมีหรือที่หล่อนจะดูดาย ทันที้ที่ครูสาวเสนอทางเลือก หล่อนก็รีบตัดสินใจทันที บุษบามีเพื่อนทำร้านเสริมสวยอยู่พระนคร ชื่อว่า อิงอร นอกจากเปิดร้านแล้วหล่อนยังมีหน้าที่เฟ้นหาสาวงามเพื่อเข้าประกวดอีกด้วย เมื่อสัปดาห์ก่อนอิงอรจดหมายมาปรับทุกข์กับเพื่อนรักว่า จนพานี้แล้วยังหาสาวงามไม่ได้ ประกอบกับบุษบาเห็นว่า ลูกศิษย์กำลังร้อนเงินจึงรีบจดหมายกลับไปบอก ฝ่ายนั้นก็ตอบรับ พรุ่งนี้กรองแก้วจึงต้องเดินทางเข้าพระนครเพื่อเตรียมตัว

“แต่พ่อเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยของลูก ไปถึงที่นั่นจะกินอยู่อย่างไร”

“เรื่องนั้นพ่อไม่ต้องกังวลนะคะ ครูบุษบอว่าคุณอิงอรจะช่วยแก้วทุกอย่าง ทั้งเรื่องที่พัก อาหาร ถ้าแก้วไปอยู่ด้วยจะได้เรียนรู้อะไรอีกเยอะ”

“แล้วเขาจะช่วยเราเปล่าๆ โดยไม่หวังอะไรเลยนั้นหรือ พ่อว่ามันแปลกอยู่นะ” ผู้เป็นพ่อถามอย่างกังวล

“ค่ะ...ครูบอกว่าสนิทกับคุณอิงอรมากเพราะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เล็ก แก้วตั้งใจว่าจะช่วยงานบ้านเธอด้วย จะได้ไม่เหมือนเราไปอาศัยอยู่เฉยๆ

ยังไงละคะ”

ครั้งแรกที่ได้ยินว่าตัวเองจะต้องไปพระนคร กรองแก้วเองก็กลุ้มใจมากเช่นกัน เคาระหัดดีที่ครูบุษบาคอยหาทางออกให้ หล่อนกับครูที่ปรึกษาท่านนี้สนิทกันมาก ทุกครั้งยามหญิงสาวเดือดร้อนบุษบามักจะให้หยิบยืมเงินอยู่เสมอ จะว่าไปแล้วท่านเหมือนกับแม่คนที่สองของหล่อนก็ว่าได้

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เราไม่ได้รู้จักเขามาก่อน จะไว้วางใจได้สักแค่ไหน เขาวางานว่าคนพระนครรู้หน้าไม่รู้ใจ ทำอะไรก็คิดถึงแต่ตัวเอง ถ้ายังไงเราหาทางอื่นดีไหม”

สิ่งที่ช่างเสริมสวยสาวบอกก็คือเต็มใจช่วย ขอเพียงให้กรองแก้วยอมเป็นนางงามในสังกัด อีกทั้งหากได้รับตำแหน่งขอให้บอกว่าเป็นตัวแทนจากร้านเสริมสวยของหล่อนท่านั้น

“ไม่ได้ค่ะพ่อ มาถึงขั้นนี้แล้ว วันนี้แก้วแหวะไปหาป้าจิกเมียกำนันแน่นมาแล้วด้วย แกบอกว่ถ้าแก้วได้ขึ้นทองเป็นรางวัล จะยอมให้เราจ่ายเงินเพิ่มอีกส่วนหนึ่งเป็นค่าผ่าตัด รวมเงินรางวัลจากการประกวดน่าจะพอให้พ่อรักษาตัวได้ อย่างนี้เราจะยกเลิกได้ยังงั้”

“แต่พ่อได้ยินว่าพวกนางงามต้องมีชุดสวยๆ ใส่เวลาไปงานมิใช่หรือ ลูกจะทำยังงั้ ในเมื่อเสื้อผ้าของเราก็มีแต่แบบธรรมดา”

“แก้วเตรียมไว้แล้วค่ะ เสื้อผ้าเก่าๆ ของแม่ แก้วเอามาดัดแปลงได้สักสองสามชุด บางส่วนครูบุษบาก็เอามาให้ยืม แค่นี้ก็พอแล้วค่ะ”

“เครื่องสำอางละ จะเอาที่ไหนไปแต่งสู่เขา”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ครูบุษบาก็ให้แก้วยืมมาแล้วเหมือนกัน ครูบอกว่าไม่ค่อยได้ใช้ ให้แก้วเอาไปพระนครด้วย พ่ออย่ากังวลไปเลยนะค่ะ แก้วเอาตัวรอดได้”

กิตติติ่งลูกสาวมากอดด้วยความรัก สีหน้าเศร้าสร้อย น้ำตาที่คลออยู่ไหลรินลงมา

“ดูแลตัวเองด้วยนะแก้ว ไปอยู่ตั้งไกลพ่อคงจะคิดถึงลูกมาก ถ้าหากมีอะไรที่ทำให้แก้วหนักใจ ก็กลับมาหาพ่อได้นะ อย่าให้ความเจ็บป่วยของพ่อ

ทำให้ลูกต้องเดือดร้อน”

“แก้วให้สัญญาว่าจะดูแลตัวเอง พ่อไม่ต้องห่วง แก้วจะเอารางวัลชนะเลิศมาให้ได้ พ่อคอยเชียร์อยู่ทางนี้ก็แล้วกัน”

ชายสูงวัยพยักหน้า ทั้งสองต่างมองขึ้นไปบนท้องฟ้ามองพระจันทร์สีฟ่อง แม้อากาศจะเหน็บหนาวแต่หัวใจกลับเปี่ยมด้วยความหวัง กรองแก้วได้แต่ภาวนากับฟ้าเบื้องบนขอให้เห็นใจดวงบันดาลให้หล่อนได้รับตำแหน่งด้วยเถอะ เพราะสิ่งที่หล่อนปรารถนามากที่สุดคือให้บิดาหายจากโรคร้าย ท่านจะได้อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของหล่อนไปชั่วชีวิต

บ้านพักของอิงอรช่างต่างจากภาพที่กรองแก้วคิดเอาไว้มากทีเดียว บ้านขนาดกลางตั้งอยู่ย่านชานเมืองแต่ก็ร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ ด้านหน้ามีสวนดอกไม้เล็กๆ ปลูกเอาไว้ โต๊ะรับแขกเป็นม้าหินตั้งอยู่กึ่งกลาง รั้วหน้าบ้านมีลักษณะที่บ๊อง ถ้ามองจากด้านนอกจะเห็นเพียงตัวบ้านและต้นไม้โดยรอบเท่านั้น หญิงสาวก้าวลงจากรถประจำทางและกอดรั้วที่หน้าบ้าน ครู่หนึ่งเสียงฝีเท้าตึกตักก็ดังขึ้น ประตูเปิดออกพร้อมกับเด็กสาวผมแกละหน้าตาเด๋อตา

“มาหาใครคะ”

“ฉันมาหาคุณอิงอรค่ะ ช่วยเรียนท่านด้วยว่าฉันชื่อแก้ว เป็นลูกศิษย์ครูบุง”

“อ้อ พวกประกวดนางงาม” เด็กสาวเอ่ย น้ำเสียงไม่ค่อยเป็นมิตรนัก หล่อนหายไปครู่ใหญ่ก็กลับมาพร้อมกับหญิงวัยกลางคน กรองแก้วประนมมือไหว้อย่างอ่อนน้อม

“คุณอิงอรใช่ไหมคะ หนูชื่อกรองแก้วค่ะ ครูบุงส่งหนูมา”

หญิงวัยกลางคนกระพุ่มมือไหว้ตอบ มือเอื้อมไปแตะที่ท่อนแขนหญิงสาวและพาเข้ามาในบ้าน ใบหน้าแย้มยิ้มอย่างอารมณดี

“เข้ามาก่อนสิ ฉันกำลังรออยู่พอดี เราเข้าไปนั่งคุยในบ้านกันดีกว่า ยืนตรงนี้ไม่สะดวกเท่าไร”

ทั้งสองเดินจากหน้าบ้านเข้าไปยังโถงรับแขกอีกชุดซึ่งอยู่ด้านใน ภายในบ้านร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ดอกไม้มากมาย ด้านหลังเป็นส่วนที่ต่อเติมขึ้น ทำคล้ายกับห้องพักที่ซอຍย่อยลงไปอีก มีหญิงสาวอีกสองคนนั่งรออยู่ อิงอรพาแขกไปตรงม้านั่ง หล่อนแตะที่ท่อนแขนเบาๆ เพื่อให้หญิงสาวหมุนตัวโดยรอบ

“หน้าตาสวยจริงๆ นะ ไหนขอฉันดูหน่อยซิ”

สายตากวาดมองผู้มาใหม่อย่างพิถีพิถะระหังหน้าของหล่อนเป็นรูปไข่ ดวงตาคู่หวานกลมโต ขนตาขนยาวเป็นแพโดยธรรมชาติ จมูกโด่ง เรียวกปาก อุ่มดูจิ้มลิ้ม ผมเป็นสีดำสนิทยาวตรงถึงแผ่นหลัง ผิวพรรณดูสะอาดสะอ้าน ไม่เหมือนกับลูกสาวชาวสวนอย่างที่เพื่อนสาวบอกเลยสักนิด เรือนร่างก็กระชับดี สะอาดสะอ้าน เหวเล็กคอด สะโพกผาย เพราะอย่างนี้บุษบาถึงคุ้นเคยกับลูกสาวว่า ลูกศิษย์สาวสามารถชนะการประกวดได้สบายๆ

“นึกว่าหนูจะมาไม่ทันเสียแล้วนะ ฉันกำลังว่าจะโทรเลขไปตามอยู่พอดี บุษบอกล่าวหาไม่เคยมาพระนครใช้ไหม”

“ค่ะ แก้วเกิดและโตที่อยุธยา นี่เป็นครั้งแรกที่แก้วมาพระนครค่ะ โชคดีที่ครูบุษบอกทางให้ ไม่อย่างนั้นคงหลงเอย”

“ไม่เป็นไรหรอก อีกหน่อยก็คุ้นไปเอง ถือเสียว่าฉันเป็นญาติของหนูก็แล้วกันนะ เห็นว่าพ่อป่วยหรือ โธแม่คุณน่าสงสาร” มือหนาเอื้อมไปแตะท่อนแขนเด็กสาวเบาๆ เพื่อปลอบใจ ใบหน้ายิ้มแย้มอย่างอารี

“ใช่ค่ะ คุณพ่อแก้วป่วย ต้องการเงินไปผ่าตัด แก้วถึงได้ตัดสินใจมาประกวด แต่แก้วไม่มั่นใจเลยค่ะ ได้ยินว่ามีแต่คนสวยๆ ทั้งนั้น”

“ไม่มีใครสวยสู้หนูได้หรอก ดูลีนี้ ปากนิคจมูกหน้อย ตาก็หวานซึ่งปานน้ำผึ้งอย่างนี้ ฉันเอาหัวเป็นประกันเลยว่าหนูต้องได้ตำแหน่งนางสาวศรีสยามแน่ แต่ว่าต้องปรับปรุงการเดินอีกนิดหน่อย หน้าต้องเซิดแล้วก็หลังต้องตรงกว่านี้”

“คุณช่วยสอนแก้วด้วยนะคะ ถ้าแก้วได้ตำแหน่งแก้วจะไม่ลืมพระคุณ

ของคุณเลย”

“รับรองจะว่าฉันช่วยหนูแน่ ฉันกับบุษสนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว ลูกศิษย์เพื่อนก็เหมือนญาติ ไม่ต้องห่วงนะ ขอแค่หนูเชื่อฉันทุกอย่างจะเรียบร้อย มาเหนื่อยๆ หนูเอาของไปเก็บก่อน เดี่ยวเราค่อยมาเรียนกัน ฉันมีเรื่องต้องสอนหนูอีกเยอะทีเดียว”

“คุณจะให้แก่วัยที่ไหนคะ”

“พักห้องเดียวกับลูกสาวฉันดีไหมจะ เดี่ยวจะแนะนำให้รู้จักกับนันท์”

อิงอรหันไปตะโกนเรียกลูกสาว ครูหนึ่งหญิงสาวรุ่มราวยาวคราวเดียวกัน ก็วิ่งออกมาจากหลังบ้าน หน้าตาของหล่อนไม่ยิ้ม

“นันท์ พาแก้วไปที่ห้องน้อยลูก แม่จะให้พักกับหนูคืนนี้”

ทันทีที่ได้ยินคำสั่งสนั่นก็ชักสีหน้าบึ้งตึงทันที ถ้าเทียบกับกรองแก้ว แล้วหล่อนดูเตี้ยกว่า อวบอ้วนกว่า ใบหน้ารูปไข่มีเค้าของมารดา ผิดแต่ว่าคุณเจ้าอารมณ์กว่าเท่านั้น เสื้อผ้าที่หล่อนสวมใส่เป็นเสื้อยืดสีสดกับกางเกงขาสั้น กุดเผยให้เห็นท่อนขาเปรียวที่ขาวราวกับน้ำนม ใบหน้าก็แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีจัดสมกับเป็นลูกสาวของช่างเสริมสวยคนดัง

“อะไรระคะแม่ ห้องแคบจะตาย จะเบียดกันสองคนได้อย่างไร ทำไมไม่ให้ไปนอนในห้องคนใช้ล่ะคะ นันท์ไม่ชอบนอนเบียดกับคนอื่น” เด็กสาวค่อนข้างตาสีฟ้ามองมาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

อิงอรลอบถอนหายใจ ตั้งแต่เล็กจนโต ลูกสาวคนนี้ไม่ค่อยยอมเรียนหนังสือเพราะทะนงว่าตนเองสวย แต่ละปีคะแนนสอบก็เฉียดฉิว บางวิชาต้องสอบซ้ำสร้างความหนักใจให้แก่หล่อนเสมอ

“นันท์” อิงอรเอ็ด “แม่บอกแล้วใช่ไหมว่าไม่ให้พูดอย่างนี้ เรื่องอะไรจะต้องให้แก่วไปนอนกับคนใช้ด้วยล่ะลูก หล่อนเป็นตัวแทนของร้านเราเข้าประกวดนางสาวศรีสยามรู้ไหม”

“ก็นั่นละ หล่อนนอนที่ไหนก็ได้ใช่ไหม ทำไมต้องเรื่องมากด้วย”

“คุณอิงอรคะ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แก้วนอนกับใครก็ได้ ขอแค่มีที่นอน

ก็พอใจแล้ว อันที่จริงแกว่อยากช่วยทำงานบ้านด้วยนะคะ แก้วซักผ้า รีดผ้าได้
คะ ทำกับข้าวก็ได้ด้วย คุณอิงอรจะเรียกใช้อะไรแกว่ก็ได้เลยนะคะ แก้ว
ยินดี”

“ไม่ได้จะ ไม่ได้ หนูมาอยู่ในฐานะแขกนะ ฉันจะทำแบบนั้นได้ยังไง
อย่ามาทำเกรนะ แม่สั่งอะไรก็ทำตามนั่นสิ”

“ไม่คะ นันท์ไม่ยอม แม่ก็ต้องนอนห้องคนอื่น” หญิงสาวหน้าบึ้ง เมื่อ
เห็นว่าลูกสาวไม่ยอมแห่อิงอรเลยต้องเปลี่ยนแผน

“ก็ได้ ฉันแกล้งแกว่ไปเก็บของในห้องหลังบ้าน แล้วอีกสิบนาทีก็นำไป
ที่ห้องซ้อม แม่จะสอนแกว่เขาเดินประกวด”

สุนัขหน้าบึ้งที่โดนไ้ใช้งาน แต่เมื่อเห็นสีหน้าคาดโทษจากมารดา ก็เลย
ไม่กล้าออกฤทธิ์เดชอีก หล่อนเอย่ขึ้นด้วยน้ำเสียงกระพืดกระพืด

“ตามมาเร็วๆ สิหล่อน ซักข้าวอยู่ทำไม”

กรองแก้วพยักหน้าแล้วรีบเดินตามเด็กสาวไปยังห้องพักทันที

ห้องของกรองแก้วนั้นเป็นห้องเล็กอยู่ท้ายสุดของตัวบ้าน คงเพราะ
อิงอรมีอาชีพส่งนางงามเข้าประกวดจึงได้ดัดแปลงหลังบ้านให้เป็นห้องพัก
ทั้งนี้ก็เพื่อรองรับสาวๆ ในสังกัดนั่นเอง สุนัขไขกุกญแจเปิดห้อง พุดด้วย
น้ำเสียงตะคอก

“นี่ห้องของหล่อน เก็บของเสีย ถ้าอยากล้างหน้าล้างตาก็นู่น ห้องน้ำอยู่
ทางขวา อย่าทำสกปรกละ ส่วนห้องซ้อมอยู่สุดทางเดินเลียวซ้าย ไปเองถูก
ใช้ไหม”

หญิงสาวพุดเร็วจี๋ ใบหน้าที่หงิกอยู่แล้วอง้งลงไปอีก กรองแก้วได้แต่
ลอบมองอย่างหนักใจ สองแม่ลูกช่างนิสัยต่างกันราวฟ้ากับดิน อิงอรนั้น
ดูสุภาพอ่อนโยน ใจดีไม่ผิดกับครอบครัว แต่ลูกสาวนี่ลิดูเหมือนกับโกรธใคร
มาทั้งชาติอย่างนั้น

“ขอบคุณคะ”

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันไปก่อนนะ แล้วอย่าสะอะไปฟ้องแม่ล่ะ”

“ค่ะ แก้วไม่ฟ้องหรอก คุณนั่นที่มีธุระก็ไปเถอะค่ะ แก้วเดินไปเองได้”

“แน่ละ ยะ หล่อนไม่ได้โง่ เห็นว่าเรียนจบตั้ง ม.ศ. ๕ ไม่ใช่หรือ แล้วนี่ก็ยังมาประกวดนางงาม หรือว่าอยากโก่งค่าตัว”

คำพูดเหมือนขวานผ่าซากทำเอาหญิงสาวสะอึก กรองแก้วกลืนน้ำลายลงคอก่อนตอบ หล่อนไม่แน่ใจว่าจะมีใครมองการประกวดในลักษณะนี้มาก่อน

“เปล่านะคะ แก้วมาประกวดเพราะต้องการเงินไปรักษาพ่อ”

“อ้อ พ่อป่วย...ยะแม่ลูกกตัญญู” หญิงสาวแตกตื่น “ถ้าพ่อป่วยจริงทำไมไม่หาผู้ขายรวยๆ มาเลี้ยงล่ะ ได้ทั้งค่ารักษา ทั้งค่าเทอม คุ่มยิ่งกว่าคุ่ม”

กรองแก้วสะอึก หล่อนเคยได้ยินมาว่านางงามบางคนมีผู้ใหญ่ทางการทหารขอรับไปเลี้ยง แต่นั่นไม่ใช่จุดประสงค์ที่มาประกวด ถ้าหากบิดาไม่ป่วยและร่อนเงินกรองแก้วคงไม่ยอมทำเช่นนั้น แม้ว่าหากพ้นเรื่องยุ่งๆ นี้แล้ว กรองแก้วตั้งใจว่าจะหาทุนเรียนต่อให้ถึงระดับมหาวิทยาลัยเพื่อจะได้มีงานทำที่มั่นคงขึ้น

“ไม่ค่ะ แก้วไม่ต้องการ ที่แก้วมาก็เพราะจำเป็น คุณนั่นที่เลิกพูดเรื่องนี้เถอะนะคะ”

“ยะ แม่หน้าบาง ทำเป็นรับไม่ได้ น้อย่าบอกนะว่าหล่อนไม่เข้าใจเรื่องวงการนางงามนะ เรื่องแบบนี้ใครๆ เขาก็รู้กันทั่วแล้ว”

“ตะ...แต่แก้ว”

“ยายนันท์”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากประตูห้อง เมื่อสุนันท์หันไปก็พบว่ามารดากำลังยืนอยู่ สีหน้าของอีกฝ่ายบึ้งตึงและคาดโทษ หล่อนจำต้องเงยบ

“คะแม่”

“มีธุระอะไรรีบๆ ไปทำได้แล้ว อย่าพูดมาก” อิงอรเอ็ด หญิงสาวจึงเดินหลบออกจากห้องไปอย่างรู้ทัน เมื่ออยู่ตามลำพังกับหญิงสาว อิงอรก็พูดขึ้น

“อย่าไปฟังนันท์เลยนะ ลูกสาวฉันคนนี้นี่เสียไม่ดี ชอบซุบซิบให้คนอื่นกลัว

ฉันรับรองได้นะจะหนูแก้ว ร้านเสริมสวยของฉันไม่มีเรื่องทำนองนี้แน่ ฉันรับ
หนูมาเป็นตัวแทนประกวดก็เพราะสนิทกับบุษ เพราะฉะนั้นหนูวางใจได้ นันท์
ก็พล่ามไปอย่างนั้นละ”

“คะคุณอิงอร แก้วเข้าใจ”

“ก็ดีแล้ว อย่าคิดมากไปเลย เรายังไปเรียนกันดีกว่า ฉันยังมีอีกหลาย
อย่างที่ต้องตัวเข้มให้หนูก่อนเข้าประกวด ชักช้าจะไม่ทันการ”

กรองแก้วคลี่ยิ้ม หล่อนเดินตามอิงอรไปยังห้องฝึกซ้อม ที่นั่นมี
หญิงสาวอีกสองคนนั่งรออยู่ เมื่อหล่อนเข้าไปทุกคนก็เริ่มล้อมวงเข้ามาตั้งหน้า
ตั้งตาฟังสิ่งที่ช่างเสริมสวยสาวจะสอนสำหรับใช้ในการประกวดในวันมะรืนนี้

หลังอาบน้ำเสร็จสุนันท์ก็เตรียมตัวเข้านอน เสียงเคาะประตูหน้าห้อง
ทำให้หล่อนต้องเดินไปเปิด เห็นอิงอรยืนหน้าบึ้งบอกบุญไม่รับ

“แก่มันโง่หรือบ้ากันแน่ยายนันท์ นึกยังโง่ถึงไปพูดกับน้องเด็กนั่น
แบบนั้น”

ได้ที่อิงอรก็เปิดฉากเล่นงานลูกสาวทันที เคราะห์ดีที่หล่อนเข้ามา
ขัดขวางได้ทัน ไม่อย่างนั้นแล้วแผนการทุกอย่างคงจะพังเป็นแน่

“ทำไม่มันที่จะพูดไม่ได้แม่ ก็งั้นมันซื้อบื้อออกจะตาย มันจะไปรู้ทัน
เราได้อย่างไร”

นับตั้งแต่สามีซึ่งเป็นนายทหารชั้นผู้น้อยเสียชีวิต หล่อนและลูกอีกสอง
คนก็อยู่กันอย่างยากลำบาก เงินเดือนจากร้านเสริมสวยไม่พอเลี้ยงเด็กที่กำลัง
กินกำลังนอน ลูกชายคนโตของหล่อนเป็นผู้ชายชื่อว่า ไกรฤกษ์ เรียนจบแค่
ป. ๖ นิสัยนักเลงหัวไม้ ชอบมีเรื่องชกต่อยอยู่เป็นประจำ แม้ปีนี้จะอายุยี่สิบปี
แล้วแต่ก็ยังไม่วายยอมทำงานทำเป็นขึ้นเป็นอัน ส่วนสุนันท์ลูกสาวก็เอาแต่แต่งตัว
เดินเฉิดฉายไปวันๆ สร้างความหนักใจให้แก่หล่อนเป็นอันมาก

เมื่อหลายปีก่อนหล่อนบังเอิญได้พบกับนายพลพินิจ อดีตเจ้านายของ
สามี หลังจากได้พูดคุยกันถึงได้รู้ว่าท่านมีสนิยมชมชอบผู้หญิงที่เป็นนางงาม

นับแต่นั้นแม่มายสาวอย่างหล่อนก็ผันตัวเองเป็นนายหน้าหาผู้หญิงคนที่ รายได้จากท่านนายพลนั้นมากพอที่หล่อนจะลืมตาอ้าปาก ครั้นพอทำได้คล่อง ตัวแล้วหล่อนก็เริ่มหา路子ทางกับผู้ใหญ่คนอื่นๆ บ้าง ดังนั้นหน้าจากแม่จะเป็นร้านเสริมสวย แต่เบื้องหลังคือการหาหญิงสาวให้แก่คนมีเงินในสังคมชั้นสูง

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แกไม่ควรทำให้มันระแวง เกิดมันกลัวแล้วหอบ ผ่าหอบผ่นหนีไป ฉันจะทำยังไง พักนี้ยังไม่เด็กส่งให้ท่านนายพลอยู่ด้วย”

“แหมแม่ก็ ก็นั่นแหละปลั่งปากนี่ แต่มันคงฟังไม่รู้เรื่องหรอก นั่งนั่นมัน บ้านอก”

“จำเอาไว้ละนนท์ ห้ามพูดมากเด็ดขาด เหลือเวลาอีกไม่กี่วันก็จะ ประกวดแล้ว แม่ตั้งใจว่าถ้ามันได้ตำแหน่งคืนนั้นแม่จะส่งตัวให้ท่านนายพล ทันที ช่วงนี้แกต้องช่วยแม่ดูแลสอดส่องมันอย่าให้หนีไปไหนเด็ดขาด ไม่อย่าง นั้นเราสามคนแม่ลูกจะพลาดรายได้ก้อนใหญ่ไปฟรีๆ”

“จะแม่ นั่นที่สัญญา จะไม่แพร่งพรายความลับของเราอีก อ้อ แม่อย่า ลืมกำชับพี่ไกรด้วยละ ขานั่นยิ่งชอบป้อสาวๆ อยู่ ไม่ใช่เกิดใจอ่อนชอบนั่งนั่น ขึ้นมาเรื่องจะยุ่ง”

“เอาน่า เอาไว้แม่จะบอกพี่ชายแกเอง”

สองแม่ลูกสบตากันอย่างหมายมั่นเมื่อคิดถึงรายได้ก้อนงามที่จะได้ จากการส่งตัวหญิงสาวไปบำเรอนายทหารยศใหญ่ผู้นั้น...

๓

กว่าหม่อมหลวงมารตีจะกลับถึงบ้านเทพพรหมก็ค่ำมากแล้ว ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปได้พักใหญ่ แต่ในหัวใจของหญิงสาวกลับกรุ่นไปด้วยความร้อน เมื่อเหลียวมองไปทางร้านขนมเล็กๆ ก่อสร้างเป็นศาลาไทยแบบประยุกต์หน้าต่างที่ติดกันปิดไฟหมดแล้ว หม่อมหลวงเกษราผู้เป็นพี่คงจะเก็บร้านและกลับบ้านไปอยู่กับสามี ครั้นจะแวะไปหาที่บ้านเพื่อปรึกษาก็เกรงใจ หลังจากพี่สาวคนโตแต่งงาน ไปกับลูกชายร้านทอง บ้านหลังนี้ก็เหลือเพียงหล่อนกับน้องสาวคนเล็กและคนรับใช้เก่าแก่ ผิดแต่ว่า บัดนี้หล่อนต้องนำรายได้ส่วนหนึ่งมาเจือจุนทุกอย่างในบ้านแทน แม้พี่สาวจะส่งเงินให้แก้บิดาทุกเดือนแต่ก็เป็นแค่ส่วนหนึ่ง ไม่ได้มากพอที่จะใช้จ่ายทุกอย่าง ไหนจะค่าคนงาน ไหนจะค่าใช้จ่ายฉิบาณะในบ้าน

หลายปีที่ผ่านมาหล่อนเคยใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย แม้หม่อมราชวงศ์เทพพันธ์จะประสบปัญหาการค้าขาดทุนอยู่บ่อยครั้ง แต่รายได้จากร้านขนมของหม่อมหลวงผู้พี่ก็ถูกนำมาจุนเจือครอบครัวได้จนหมดสิ้น เมื่อเรียนจบออกมาทำงาน มารตีก็ไม่เคยคิดจะใส่ใจเพราะถือว่าหล่อนไม่ใช่พี่ใหญ่ซึ่งจะ

ต้องรับผิดชอบครอบครัว ลำพังเงินเดือนพยายาลก็แทบไม่พอกับค่าข้าวของราคาแพงที่เจ้าตัวขึ้นชอบ ไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าท่อน้ำเข้าหรือแม้แต่เสื้อผ้าชั้นนำจากต่างประเทศ แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็ไม่เคยเสียตายเพราะถือว่าการแต่งกายเป็นหน้าเป็นตา แม้หล่อนจะเป็นพยายาลแต่ก็เป็นถึงเชื้อพระวงศ์ ครั้นจะแต่งกายธรรมดาแบบคนอื่นก็รังแต่จะเสียเกียรติ

แต่พอพี่สาวออกเรือนไปแทนที่จะสบายขึ้นหล่อนกลับต้องแบกภาระค่าใช้จ่ายในบ้านเอาไว้ทั้งหมดเสียเอง เงินที่ได้จากพี่สาว หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ก็อ้างว่าเอามาส่งเสียวีไลรัมภาซึ่งกำลังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย นับวันเงินทองก็ยิ่งหายากขึ้น บ้านหลังนี้ก็เก่ามากขึ้นทุกวัน ส่วนต่างๆ ของบ้านก็ทยอยทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณเองซ่อมซ่อมเมื่อเทียบกับบ้านของหม่อมราชวงศ์หนุ่ม

หล่อนเคยคิดเสมอว่า วันใดหากได้แต่งงานกับคุณชายพุฒิภัทรสมใจจะย้ายไปอยู่कुตหลังใหญ่ ใช้ชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ยิ่งมองไปทางบ้านของพวกคุณชายก็ยิ่งรู้สึกอิจฉา เพราะสภาพบ้านต่างจากของสกุลเทวพรหมราวหน้ามือเป็นหลังมือ บ้านหลังใหญ่เต็มไปด้วยข้าทาสบริวารติดกับสกุลเทวพรหมซึ่งบัดนี้ทุกคนต่างก็รู้ว่าเป็นผู้ดีตกอับ ไม่ได้ร่ำรวยจริง ดังนั้นการแต่งงานน่าจะเป็นทางออกของทุกอย่าง

คุณชายภัทรทำทางไม่เจ้าชู้น่าจะเป็นสามีที่ดีได้ นอกจากนั้นญาติทางฝ่ายคุณตา คือเจ้าสัวเตียซังก็ยังมีห้างสรรพสินค้าหยกฟ้าอันเลื่องชื่อ ดังนั้นต่อไปเรื่องเสื้อผ้า กระเป๋า หล่อนคงจะไม่ต้องเสียเงินทองอีก แต่แล้วความหวังกลับเริ่มร่วงเลือน เพราะตลอดสามปีมานี้หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรกลับไม่เคยมีทีท่าอะไรกับหล่อนมากไปกว่าคำว่าเพื่อนร่วมงาน ยิ่งระยะหลังหล่อนแสดงออกชัดเจนว่าคิดเช่นไร นายแพทย์หนุ่มก็ยิ่งจะถอยห่างมากขึ้นเท่านั้น

หลายวันก่อนหล่อนกำลังปล่อยข่าวเรื่องแต่งงาน เพราะคาดว่าข่าวลือเช่นนี้จะทำให้เขารุกคืบหน้า แต่ตรงกันข้าม เขากลับยิ่งนิ่ง พอหล่อนขอติดรถกลับบ้านด้วยก็เจอท่าทางปฏิเสธแบบนิ่งๆ จนฝ่ายหญิงอย่างหล่อนเกิดอาการ

บ๊อบ

เขาเป็นคนเก็บความรู้สึกเก่ง อีกทั้งยังรั้นพอตัว ความรู้ที่ร่ำเรียนมาสูงระดับนายแพทย์ย่อมไม่ยอมถูกบังคับจิตใจเป็นแน่ หล่อนจึงพยายามหาทางใกล้ชิดเอาอกเอาใจหวังให้ชายหนุ่มหลงเสน่ห์ แต่เขากลับเอาแต่บ่ายเบี่ยงดวงหน้าหวานบุตบั้งเมื่อโยนกระเป๋าสะพายที่เพิ่งซื้อมาเมื่ออาทิตย์ที่แล้วลงบนเตียง หม่อมหลวงวิไลร์มภาเห็นก็อดถามไม่ได้

“หงุดหงิดอะไรหรือคะพี่มารตี”

“ก็คุณชายภัทรนะสิ ไม่ยอมให้พี่ติดรถกลับบ้านด้วย เอะอะก็บอกว่ามีธุระ แต่พี่รู้ว่าคุณชายหาข้ออ้าง เพราะไม่อยากให้คนในโรงพยาบาลเห็น”

“ทำไมพี่ถึงคิดแบบนั้นล่ะคะ น้องก็เห็นว่าคุณชายภัทรสนิทกับพี่ไม่ใช่หรือ ทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน เจอกันเกือบทุกวัน”

มารตีหน้าอ้งำ กระแทกตัวลงบนเตียง ยกมือขึ้นกอดอก นับตั้งแต่หม่อมราชวงศ์หนุ่มเข้าทำงานที่โรงพยาบาลของหล่อนจนบัดนี้ก็สามปีแล้วแรกที่เดียวหล่อนคิดว่าเขาคงจะถูกใจและขอแต่งงานกับหล่อนในปีแรกหลังจากหม่อมหลวงเกษราผู้พี่พลัดหวังจากพี่ใหญ่สุดแห่งราชสกุลจุฑาเทพ ดังนั้นคนที่ต้องมารับช่วงต่อสัญญาใจระหว่างสองสกุลก็คือหม่อมราชวงศ์พุดทิพย์ทรวงอย่างไม่ต้องสงสัย แต่จนแล้วจนรอดชายหนุ่มก็ยังคงรักษาทำที่จนดูเหมือนเป็นความเหินห่าง

“ใช่ จะว่าสนิทก็เหมือนสนิท จะว่าห่างก็ห่าง ก็คุณชายเล่นทำตัวเป็นคุณหมอเจ้าระเบียบ พอพี่คุยด้วยก็ทำเป็นการเป็นงานไปเสียหมด พี่ยกของหวานกับกาแฟไปให้ก็อ้างว่าไม่เหมาะที่พยาบาลกับหมอจะอยู่ด้วยกันสองต่อสอง จนพี่ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว สองวันนี้พี่พยายามขอติดรถคุณชายภัทรกลับบ้านด้วยแต่เธอก็เอาแต่ปฏิเสธ ทำเหมือนรังเกียจพี่อย่างนั้นล่ะ” มารตีบ่นอย่างน้อยใจ

ตอนนี้เพื่อนร่วมงานต่างซุบซิบกันใหญ่ว่าแท้จริงแล้วหม่อมราชวงศ์หนุ่มกับหล่อนอาจจะไม่ได้กำลังวางแผนแต่งงานอย่างข่าวลือก็เป็นได้ โดย

เฉพาะนายแพทย์ยศวินดูจะเป็นตัวตึงตัวดี คอยแก้ไขให้คุณชายหมด ยิ่งคิดก็ยิ่งน้อยใจ

“ใจเย็นๆ ลีคะพี่มารตี ของแบบนี้รีบร้อนไม่ได้หรอกค่ะ เราต้องใจเย็นๆ ค่อยๆ คิด”

“พี่เย็นไม่ไหวแล้วคะน้องร็มภา นี่มันก็ตั้งสามปีแล้วนะคะ ป่านนี้คุณชายยังไม่ยอมขอพี่แต่งงานอีก พี่อายคนทั้งโรงพยาบาลแล้ว เขาลือกันหึ่งว่าพี่เป็นมายันหมาก น่าเจ็บใจนัก”

“บางที่คุณชายอาจจะงานยุ่งก็ได้คะพี่มารตี ท่านเป็นหมอผ่าตัดไม่ใช่หรือคะ เวลาก็คงไม่แน่นอนเท่าไร”

“ก็ใช่ แต่ก็เชื่อว่าทำงานทุกวันเสียหน่อย จะมีอยู่เวรบ้างก็สามวันครั้ง นอกนั้นก็สอนนักศึกษาทำผ่าตัด แต่ถ้าไม่ได้อยู่เวรคุณชายภัทรก็กลับบ้านตอนห้าโมง จะบอกว่ายุ่งมากจนไม่มีเวลาพบใครเลยพี่ก็ว่าไม่ใช่”

“หรือว่าคุณชายภัทรอาจจะไม่ชอบให้รูกหนักมากเกินไป” หม่อมหลวงวิไลร็มภาเปรย

“น้องหมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าผู้ชายบางคนชอบเป็นฝ่ายรุกเองมากกว่าโง่คะ หากเราแสดงให้เห็นว่าไม่มีทางเลือก เขาก็จะไม่เห็นคุณค่า ทำไมพี่มารตีไม่ลองเปลี่ยนวิธีดูบ้างล่ะคะ อาจจะลองทำเป็นไม่สนใจคุณชายบ้างก็ได้ พี่เองก็มีหมอมหลายคนมาเที่ยวรับเที่ยวส่งไม่ใช่หรือคะ”

หม่อมหลวงสาวถึงกับอึ้ง หน้าตาของหล่อนก็ชั่ววูบซีริว ตลอดสี่ปีทำงานในโรงพยาบาลนี้ ทั้งหมอเล็กหมอใหญ่ก็แวะเวียนมาจีบไม่ได้ขาด แต่เพราะถูกปลูกฝังให้จำใส่สมองมาตั้งแต่เล็กๆ ว่าบุตรสาวสกุลนี้จะต้องแต่งงานกับสกุลจุฑาเทพเท่านั้น หล่อนจึงไม่เคยเปิดโอกาสให้ใคร

นับตั้งแต่งานเลี้ยงที่บ้านหม่อมเอียด หล่อนก็ตัดสินใจได้ว่าผู้ชายที่จะฝากชีวิตไว้ต้องเป็นหม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรเท่านั้น นอกจากมีอนาคตดีเพราะเป็นถึงหมอศัลยกรรมสมองจบจากอังกฤษแล้ว ยังเป็นอาจารย์ที่หนุ่มที่สุด

นับตั้งแต่มาทำงานในโรงพยาบาล ชื่อของหม่อมราชวงศ์หนุ่มก็ดังขจรขยายไปไกล คนไข้มากมายต่างนับถือในฝีมือผ่าตัดอันเก่งกาจ แม้จะมีเชื้อสายเจ๊กจีน แต่ก็ดูหล่อเหลา ดวงหน้าคมสันขาว ดวงตาเรียวรีเป็นประกายคมกริบ จมูกโด่งริมฝีปากแดงจัดขนาดผู้หญิงยังอาย ยิ่งพอได้ร่วมงานกันและเห็นความสุขุมหนุ่มลึกลับ ออสาวก็อดหวั่นไหวไม่ได้

“แต่พี่ไม่รู้จะทำไม”

“เอาอย่างนี้นะคะพี่ น้องจะสอนพี่เอง”

หม่อมหลวงมารตียื่นหน้าไปใกล้พร้อมกับฟังสิ่งที่น้องสาวถ่ายทอดออกมา ดวงหน้าหวานค่อยๆ คลี่ยิ้มขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาเปล่งประกายด้วยความสุข ภายในใจเต็มไปด้วยความหมายมาด

...คอยดูเถอะ อีกไม่นานหล่อนจะทำให้หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรขอหล่อนแต่งงานให้ได้เลยทีเดียว...

วันนี้เป็นวันที่วุ่นวายที่สุดของกรองแก้วเลยทีเดียวนะ หล่อนตื่นตั้งแต่ตีห้าเพื่อเข้าสู่ขั้นตอนการบำรุงผิวพรรณก่อนประภคต เริ่มจากการอาบน้ำ ต่อด้วยการขัดผิวด้วยเกลือจนทั่ว เกลือจะช่วยให้ผิวหนังที่ตายแล้วหลุดออก อีกทั้งยังจะช่วยเพิ่มการไหลเวียนของโลหิต หญิงสาวนุ่งกระโจมอกเผยให้เห็นผิวเนียนละเอียดราวกับนํ้านม กรองแก้วโชคดีที่ได้ผิวพรรณจากแม่ซึ่งเป็นชาวเหนือทำให้ชาวว่าหญิงสาวทุกคนในหมู่บ้าน

“หนูแก้วสวยจริงๆ เลยนะ ผิวพรรณดีดีไม่เหมือนลูกชาวสวนเลย”

อิงอรพูดขึ้นขณะที่โซลมะขามเปียกผสมขมิ้นลงบนท่อนแขนซ้ายๆ และนวดเป็นวงกลม มะขามจะช่วยขัดผิวชั้นบน ความเป็นกรดจะทำให้ผิวใสและเนียนขึ้น

“อย่าชมแก้วเลยคะ แก้วก็แค่ผู้หญิงธรรมดา”

“ไม่จริงหรอกจ๊ะ หนูรู้ตัวใหม่ว่าเป็นคนสวย ปากนิด จมูกหน่อย ริมฝีปากก็จิ้มลิ้ม แต่ฉันชอบตาของหนูนะ ตาหวานเหมือนน้ำผึ้งเดือนห้า

รับรองว่าถ้าคณะกรรมการเห็นหนุต้องทะเลาะแน่ๆ”

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือหญิงสาวที่กำลังงามผุดผาดเต็มตัว ดวงหน้าของหล่อนงดงามล้อมกรอบด้วยเส้นผมนุ่มราวกับใยไหมสีดำขลับซึ่งทิ้งตัวตรงกลางแผ่นหลัง หน้าผากกว้างได้รูป จมูกโด่งรับกับริมฝีปากอím ทุกองค์ประกอบบนเครื่องหน้าข้างลงตัวเหมาะเจาะ หล่อนประนมมือไหว้อังอรด้วยสายตาซาบซึ้ง

“ขอบคุณนะคะคุณอิงอรที่ช่วยแก้”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ มาเถอะมาช่วยกัน เราต้องทามะขามแล้วทิ้งไว้สักสิบห้านาทีนะจ๊ะ” อิงอรยื่นขามซึ่งผสมสมุนไพรมะขามและขมิ้นส่งให้เพื่อทาทั่วตัว

“นี่ผสมขมิ้นด้วยหรือคะ กลิ่นหอมดีจัง”

“ใช่จ้ะ มะขามช่วยให้ผิวสวย ส่วนขมิ้นช่วยสมานผิว แต่จะแสบหน่อยนะ อย่าทานานเดี๋ยวพรุ้งนี้เนื้อจะแดงเสียเปล่าๆ ช่วยกันดูนาฬิกาเอาไว้ สูตรนี้เป็นสูตรเก่าแก่ของตระกูลเชียวนะ สมัยก่อนแม่ฉันก็ใช้ทำให้ผิวขาว”

กรองแก้วชำเลืองมองหญิงสาวตรงหน้า แม้อิงอรจะมีลูกโตเป็นสาวแล้วแต่ก็ยังดูสวย ผิวของหล่อนขาว ใบหน้าแต่งแต้มไว้อย่างประณีต ทรวดทรงองค์เธอไม่เหมือนคนอายุสี่สิบกว่าเลย เสื้อผ้าที่บรรจงคัดสรรอย่างดีทำให้หล่อนดูสง่างาม ถ้าเทียบกับครูบุษบาแล้วนับว่าต่างกันมาก รายนั้นสมกับเป็นครูชนบทใจดี ผิวค่อนข้างคล้ำ เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็เป็นเครื่องแบบครูดูเรียบร้อย แต่ส่วนที่หล่อนชอบที่สุดกลับเป็นดวงตาเปี่ยมด้วยความอารีคู่นั้น มือที่หยุดลงดึงหญิงสาวกลับจากภวังค์ หล่อนเห็นอิงอรเก็บขามใส่มะขามและเดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่อเตรียมของ

“พอกมะขามเสร็จแล้วต้องทำอะไรต่อคะ”

“ขั้นตอนต่อไปก็แช่น้ำน้มนะจ๊ะ ฉันเตรียมเอาไว้ให้หนูแล้ว แต่คงไม่ต้องแช่ทั้งตัวหรอกนะ แค่น้ำอบก็พอแล้ว เสร็จจากขั้นตอนสายๆ เรายังจะไปซัอมเดินกันต่อ พรุ่งนี้ตอนประกวตหนูจะได้ไม่ตื่นตื่นไงจ๊ะ”

กรองแก้วพยักหน้า ภาพของหล่อนในกระจกวันนี้ดูแปลกตา แขนสองข้างเต็มไปด้วยยของเหลวสีน้ำตาลเจือเหลือง ใครจะนึกบ้างว่าของที่ใช้ทำกับข้าวจะสามารถนำมาบำรุงผิวได้ ถ้าหากพ่อของหล่อนรู้เข้าคงจะต้องลือเป็นแน่ ยิ่งคิดใบหน้านวลก็สดดง หล่อนจากบ้านมาเป็นวันที่สามแล้ว แต่因为没有เงินจึงไม่สามารถโทรศัพท์กลับบ้านได้ ครั้นจะโทรเลขก็ติดปัญหาที่ว่าไปที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขไม่ถูก ตั้งแต่เกิดมาก็มีครั้งนี้ที่หล่อนได้เข้ามาในพระนคร ปานนี้แล้วบิดาจะคิดถึงหล่อนมากหรือเปล่า หญิงสาวได้แต่รำพึงในใจ

“พ่อจำ เอาใจช่วยแก้วด้วยนะ ให้แก้วชนะเลิศจะได้เอาเงินไปรักษาพ่อ”

หญิงสาวข้อมเดินอยู่เกือบสามชั่วโมงอิงอรถึงให้พัก หล่อนต้องหัดสามชั้นสูงและเดินตัวตรงเนื่องจากในเวลาประวดจะต้องสามชั้นสูงถึงสามนิ้ว ซึ่งสำหรับเด็กสาวอายุสิบเก้าแล้ว ยากยิ่งกว่าขั้นตอนอื่นเป็นไหนๆ เด็กบ้านนอกอย่างหล่อนอย่างมากก็แค่สวมรองเท้านักเรียนหรือรองเท้าผ้าใบ รองเท้าใส่เล่นมืออยู่เพียงคู่เดียวซึ่งได้รับอุปการะจากครูบุงบา กรองแก้วจึงใช้เวลากับการเดินมากกว่าคนอื่นๆ นอกจากหล่อนแล้วยังมีหญิงสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกันอีกสองคนมาข้อมเดินด้วย ผิดแต่ว่าสองคนนั้นเป็นลูกผู้ดีมีสกุลซึ่งอยากได้ตำแหน่งเช่นกัน ทั้งสองผิวคล้ำกว่า หน้าตาหมองกว่า ซึ่งอิงอรแอบกระซิบให้ฟังว่าคงไม่ได้ตำแหน่ง แต่ที่ต้องสอนให้เนื่องจากสนิทกับพ่อแม่ของเด็กสาว

“เดินตัวตรงๆ ลีจะหนูแก้ว อย่ามองเท้า หน้าต้องเชิดหลังต้องตรงเดินแบบนางพญาไม่ใช่นางก้นคร่าว” เสียงแหวร้องสั่ง

กรองแก้วจึงเฝ้าปากเชิดหน้าขึ้นมองไปข้างหน้า แต่แล้วความไม่ชินก็ทำให้หล่อนสะดุดรองเท้าพลิกล้มลง หญิงสาวยกมือขึ้นกุมรอบข้อเท้า

“โธ้ย”

“เป็นอะไรหรือเปล่า ระวังหน่อยสิ” อิงอรเอ็ด ก้าวเข้ามาประคองด้วย

สีหน้าบึ้งตึง “ฉันบอกแล้วไงว่าให้ระวัง ขึ้นเจ็บขาพรุ่งนี้จะเดินไม่ไหวนะ”

“แก้วขอโทษค่ะ ตื่นเต้นไปหน่อย แก้วไม่เป็นอะไรค่ะ”

“ไม่เป็นอะไรได้ไง ดูสิข้อเท้าแดงแล้ว รองเท้ากัดหรือเปล่า”

อิงอรสั่งให้หญิงสาวถอดรองเท้าออกดู พบรอยพองน้ำตรงข้างนิ้วหัวแม่มือและนิ้วก้อย เช่นเดียวกับข้อเท้าที่กลายเป็นสีแดงจัดจากการพลิกเมื่อครู

“แก้วไหวค่ะ เดินต่อได้”

“ฉันว่าพอก่อนดีกว่าหนูแก้ว ไปนั่งพักเสียหน่อย เอน้ำแข็งประคบ อีกสักครึ่งชั่วโมงค่อยเดินต่อ ผีนไปก็ไม่ได้หรอก ฉันจะไปทำกับข้าว นี่ก็เที่ยงกว่าแล้วจะได้พักกินข้าวกัน บ่ายค่อยซ้อมต่อ ฉันจะสอนหนูเรื่องตอบคำถามด้วย”

“แต่แก้วไหวจริงๆ นะคะ คือ แก้วอยากซ้อมต่อเพราะยังไม่ค่อยคล่องเลย”

“ฉันบอกแล้วไงจะให้พัก ขึ้นหนูผีนเดิน ถ้าพรุ่งนี้ขาเจ็บต่อให้สวยแค่ไหนก็เดินกะเผลก หนูไปหยิบน้ำแข็งในตู้เย็นหลังบ้านมาประคบเถอะ ฉันจะบอกให้สองคนนั้นพักเหมือนกัน”

กรองแก้วจำต้องพยักหน้าเพราะไม่กล้าขัด ยามเครื่องเคียดหล่อนเองก็เดาใจอิงอรไม่ถูกเหมือนกัน ที่สำคัญตอนนี้เท้าสองข้างของหล่อนปวดระบมไปหมด ขึ้นผีนไปก็คงเดินไม่ไหวเป็นแน่ หญิงสาวจึงถอดรองเท้าส้นสูงออกและสวมรองเท้าของตัวเอง หล่อนเดินไปหลังบ้านเปิดตู้เย็นเพื่อหยิบน้ำแข็ง ขณะที่กำลังเอื้อมมือไปเปิดนั้นเอง มือหนาของใครบางคนก็เอื้อมมากุมไว้ อย่างถือวิสาละ

“ขอโทษครับ” เสียงทุ้มดังขึ้น กรองแก้วดึงมือกลับ ไอร้อนจากร่างหนาซึ่งซ่อนทับอยู่ด้านหลังทำให้ต้องหันมามอง หล่อนรีบชักมือกลับ

“คะ...คุณ”

“คุณจะเอาน้ำแข็งหรือครับ มาผมหยิบให้”

กรองแก้วถอยออกมาและปล่อยให้ชายหนุ่มช่วยหยิบน้ำแข็งให้ หล่อนรับมาและประนมมือไหว้เพื่อขอบคุณ ชายหนุ่มไหว้ตอบส่งยิ้มหวาน เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีมากคนหนึ่ง รูปร่างสูงจนหล่อนต้องแหงนคอตั้งบ่า แต่ที่ทำให้หล่อนไม่สบายใจเอาเสียเลยกลับเป็นแววตาที่มองมาอย่างจางจ้ว

“ขอบคุณค่ะ”

“คุณมาประกวดนางสาวศรีสยามหรือครับ”

“อะ...ใช่ค่ะ ฉันชื่อแก้วค่ะ เป็นลูกศิษย์ครูบุง แล้วคุณล่ะค่ะ”

“ผมชื่อไกรฤกษ์ครับ เป็นลูกชายคนโตของคุณอิงอร ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ”

ไกรฤกษ์ยื่นมือมาหมายสัมผัสกับหล่อนตามธรรมเนียมฝรั่ง แต่กรองแก้วกลับกระพุ่มมือไหว้ชายหนุ่มแทน เขาส่งยิ้มอย่างชินๆ

“ขอโทษที่ ผมลืมตัวไป คุณจะเอาน้ำแข็งไปทำอะไรหรือครับ”

“คือขอเท้าฉันแผลงค่ะ รองเท้าก็กัดด้วย คุณอิงอรเลยให้ฉันมาประคบน้ำแข็ง”

“ให้ผมช่วยดีไหมครับ” ชายหนุ่มเสนอย่างอารี ดวงตาคู่นั้นกวาดมองหล่อนอีกครั้งอย่างสำรวจ แววตาอันจางจ้วทำให้กรองแก้วต้องห่อตัวเข้าหากัน หล่อนรู้สึกราวกับว่าเขากำลังเปลื้องเสื้อผ้าหล่อนออกด้วยสายตาอย่างนั้น ถ้าหากว่าเขาไม่ใช่บุตรชายของอิงอร หล่อนคงจะคิดว่าเขาเป็นเลื้อยผู้หญิงตัวขงแน่ๆ

“ไม่เป็นไรค่ะแก้วทำเองได้ เถิดยคุณไกรฤกษ์ตามสบายเถอะค่ะ แก้วต้องไปก่อนแล้วค่ะ เดี่ยวคุณอิงอรจะรอ”

“ครับ ไว้พบกันนะครับคุณแก้ว ขอให้คุณโชคดีในการประกวดพุงนี้”

ชายหนุ่มส่งยิ้มหยันตาพราว กรองแก้วรีบจำกลับไปยังห้องซ้อม แม้จะไม่ได้หันกลับไป แต่หล่อนกลับรู้สึกได้ว่ากำลังถูกมองตามจากด้านหลัง ขนตามตัวลุกชันโดยไม่รู้สาเหตุ เพราะอะไรหล่อนถึงรู้สึกไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย ลางสังหรณ์บอกว่าไกรฤกษ์ไม่ใช่ผู้ชายธรรมดา สิ่งที่เขาต้องการจากหล่อนคง

ไม่ใช่แค่เพียงทำความรู้จักเป็นแน่ เมื่อคิดได้ดังนั้นสองซาก็แทบจะก้าวไม่ออก หล่อนรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นกวางที่ตกอยู่ท่ามกลางสายตาของนายพรานผู้มากเล่ห์ จะทำเช่นไรให้หล่อนรอดพ้นกรงเล็บของชายผู้นั้นไปได้อย่างปลอดภัย

กว่ากรองแก้วจะฝีกซ้อมเดินและตอบคำถามเสร็จก็เป็นเวลาเกือบห่มแล้ว อิงอรกำชับให้รีบเข้านอนเพื่อไม่ให้ตาบวมในวันรุ่งขึ้น เนื่องจากห้องน้ำอยู่นอกห้องหล่อนจึงผลัดผ้าถุงและใช้ผ้าขนหนูห่มตรงไหล่เพื่อไปอาบน้ำไฟตรงทางเดินเปิดเอาไว้สลัวๆ ขณะที่กำลังจะเปิดเข้าไปในห้องนั้น ร่างสูงก็เดินเข้ามาขวางเอาไว้

“คะ...คุณไกรฤกษ์” หญิงสาวอุทานขึ้นอย่างตกใจ ไม่นึกเลยว่าชายหนุ่มจะอยู่ที่บ้านในคืนนี้ ตลอดสองวันที่หล่อนมาค้าคืนกับอิงอร ก็มีเพียงสุนันท์ อิงอร และคนรับใช้ที่ชื่อมะลิเท่านั้น หล่อนได้ยินเด็กสาวว่าไกรฤกษ์มักจะไปค้าคืนที่อื่นอยู่เป็นประจำ จะกลับมาบ้านเป็นบางวันเท่านั้น กลิ่นเหล้าที่โชยมาจากร่างแข็งแรงทำให้กรองแก้วรู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยขึ้นมาทันที

“จะอาบน้ำหรือครับ” ชายหนุ่มพูดน้ำเสียงราวกับใช้ความพยายามไม่ให้สิ้นเพื่อกลบเกลื่อนความเมา

“ใช่ค่ะ คุณไกรฤกษ์จะใช้ห้องน้ำหรือคะ”

“เปล่าครับ ผมแค่เดินมาดูเฉยๆ”

ชายหนุ่มตอบแต่ยังไม่ยอมเดินจากไป สายตาที่กวาดมองอย่างสำรวจทำเอากรองแก้วระอกระอ่วนอีกครั้ง หล่อนรีบหันหลังเตรียมจะเดินกลับห้อง แต่แล้วเขากลับคว้าข้อมือหล่อนไว้ก่อน หญิงสาวสะดุ้งชักมือกลับด้วยความตกใจ

“คุณจะทำอะไร”

“เปล่า ผมแค่อยากคุยกับคุณ จะรีบไปไหนละครับ ทำไมไม่อาบน้ำ ถ้าดีไปกว่านี้ก็ยังինးมากมาย”

ไกรฤกษ์จ้องมองนีนอกขาวเนียนที่โผล่พ้นผ้าขนหนูผืนบางอย่าง ถือวิสาสะ กรองแก้วยกมือขึ้นปิดบังร่างกายด้วยความตกใจ แก้มนวลกลายเป็นสีแดงก่ำด้วยความเขินอาย

“ไม่เป็นไรค่ะ แก้วทนได้ เชิญคุณไกรฤกษ์ก่อนเถอะค่ะ”

หญิงสาวขยับจะหนีแต่เขากลับมาขวางเอาไว้

“จะรีบไปไหนล่ะครับ คุณกันก่อนสิ ผมอยากรู้จักกับคุณ รู้ไหมว่าคุณสวยมาก ผิวขาวเหมือนนํ้านม ตาก็สวย ออกก็...”

ไกรฤกษ์กำลังจะพูดต่อ แต่กรองแก้วรีบเบี่ยงตัวหลบ หล่อนละล้าละลัก

“เอาไว้ค่อยคุยดีไหมคะ ตอนนี้แก้วไม่ค่อยสะดวก แก้วขอตัวก่อน” หญิงสาวเดินหลบไปอีกทาง แต่ชายหนุ่มกลับไม่ยอม เขายื้อข้อมือหล่อนไว้ พยายามจ้องนัยน์ตาวาว

“จะรีบไปไหนล่ะ แต่คุยกันนิดหน่อยก็ไม่ได้หรือ อย่าลืมนะว่าคุณพักอยู่ในบ้านของผม ผมเป็นเจ้าของบ้าน เราควรจะมีสัมพันธที่ดีต่อกันไม่ใช่หรือ”

“ตะ...แต่แก้วแต่งตัวไม่เรียบร้อย” กรองแก้วตอบเสียงลั่น กำลังพยายามหาทางหนีไปจากสถานการณ์ตรงหน้า แต่จะทำเช่นไรในเมื่อบ้านหลังนี้มีก้นอยู่ไม่กี่คน

“ไม่เห็นไม่เรียบร้อยตรงไหนเลยนี่ครับ ผมชอบ...ถ้าใจเราเข้าไปในห้องผมดีกว่าไหมครับ ผมจะสอนให้คุณตอบคำถาม ผมเคยตามแม่ไปดูประกวดมาตั้งหลายครั้ง รู้ว่ากรรมการเขาจะถามอะไรบ้าง คุณจะได้ชนะวันพรุ่งนี้ อย่างสบายๆ ใจ”

มือหนากำรอบข้อมืออย่างไม่ยอมปล่อย กรองแก้วเริ่มดิ้น หล่อนพยายามสะบัดเมื่อมือหนาเอื้อมมารั้งเอวบางเอาไว้ ดวงตาคู่หวานเบิกกว้างด้วยความตกใจเมื่อโดนรั้งเข้าไปกอด ลมหายใจร้อนผ่าวที่รินรดซอกคอ ทำเอาหญิงสาวตัวแข็งทื่อ หล่อนควรจจะร้องตะโกน แต่ความตกใจทำให้พูดอะไรไม่ออก

“ปล่อยแกว่ะคุณไกรฤกษ์ อย่าทำแบบนี้” หญิงสาวห้ามเสียงลั่น

“ทำไมล่ะครับ แค่อยกมันผิดตรงไหน”

ใบหน้าคมโน้มต่ำลงมา กรองแก้วเบี่ยงหน้าหลบเมื่ออ้อมแขนรัดแน่นขึ้น หล่อนพยายามผลักเขาออกแต่ร่างกายกลับไม่สะดุ้งสะเทือน

“ไม่หะคะ คุณจะทำอะไร”

“แค่มีความสุขกัน คุณคงไม่เคยใช้ไหม เอาไว้ผมจะสอนให้ จะได้บำรุงบำเรอนายพลได้ถึงใจล่ะ”

ดวงตาคู่หวานเบิกกว้างเมื่อได้ยิน หล่อนอึ้ง ชายหนุ่มหมายความว่าอย่างไร ใครคือนายพล แต่แล้วด้วยเหตุการณ์คับขันตรงหน้าหล่อนก็ต้องช่วยตัวเองให้พ้นจากเหตุการณ์ตรงนี้ก่อน กรองแก้วหันไปกอดข้อมือชายหนุ่ม ความเจ็บทำให้เขาปล่อย เมื่อชายหนุ่มพยายามจะรวบตัวหล่อนไว้ ท่อนเขาก็กระแทกขึ้นกึ่งกลางลำตัวอย่างจัง ร่วงสูงทรุดลงเอามือกุมเป้าสีหน้าเจ็บปวด

“นะ...นี่แก”

“คุณเมามากแล้ว กลับไปสงบสติอารมณ์ที่ห้องเถอะ”

ร่างบางรีบวิ่งหนีเข้าห้องและล็อกประตูทันที หล่อนได้ยินเสียงทุบประตูห้องอีกพักหนึ่งพร้อมกับเสียงชู้อาฆาตผ่านบานไม้เข้ามา

“เปิดเดี๋ยวนี้ะ ออกมาคุยกันก่อน ผมบอกให้เปิดไง ถ้าไม่เปิดผมจะให้แม่ไล่คุณออกจากบ้าน”

กรองแก้วไม่เปิด หล่อนยกมือขึ้นปิดปากแน่น กลั้นเสียงสะอื้น น้ำตารินออกมาอาบสองแก้มด้วยความตกใจ มือสองข้างลั่นเพราะเหตุการณ์เมื่อครู่ หล่อนกอดตัวเองและร้องไห้ ตอนนี้คนที่หล่อนคิดถึงมากที่สุดก็คือพ่อ

กลางดึกคืนนั้น กรองแก้วกลับนอนไม่หลับ แต่ถึงอย่างนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหัวค่ำทำให้หล่อนไม่กล้าออกไปนอกห้อง ตกตึกกว้างกายก็เรียกร้องให้ต้องไปทำธุระส่วนตัว หล่อนได้ยินมะลิเล่าว่าไกรฤกษ์นั่งดื่มเหล้าอยู่

ตรงห้องรับแขก เสียงอะอะโวยวายเริ่มเจี๊ยบลงเมื่อหน้าพิกาบอกเวลาสองยาม
 หล่อนจึงเดาว่าเขาน่าจะเมาหลับไปแล้ว หล่อนลุกขึ้นมาสวมเสื้อผ้าทับกัน
 สามชั้นจากนั้นจึงออกไปหยิบร่มจากในครัวมาได้คันหนึ่ง หญิงสาวรีบวิ่งไปที่
 ห้องน้ำ ตั้งใจว่าหลังจากเสร็จธุระจะรีบเข้าห้องให้เร็วที่สุด เมื่อเดินทางหน้าประตู
 หล่อนก็ได้ยินเสียงบทสนทนาดังแว่วมาจากห้องรับแขกของบ้าน ความสงสัย
 ทำให้หล่อนยอมเข้าไปแอบฟัง เป็นเสียงของอิงอรกับชายอีกคน

“เกิดจะทำอะไรที่ ไอ้ฤทธิ์ ทำไม่ไปพูดกับแก้วแบบนี้”

ไกรฤทธิ์ซึ่งตอนนี้อยู่ในสภาพเมาได้ที่ หล่อนเห็นเขาเก้งนอนกึ่งนั่งอยู่
 บนโซฟา หน้าตาแดงก่ำกว่าเมื่อหัวค่ำเสียอีก บนโต๊ะมีเหล้าหนึ่งขวดล้มอยู่

“ทำอะไรแม่ ผมไม่ทำอะไรสักหน่อย ก็แค่อยากจะคุยด้วย” ชายหนุ่ม
 พูดด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้

อิงอรเอื้อมไปปลักหัวลูกชาย เท้าสะเอว ไปหน้ากร่ำยกราดดูต้น

“ไม่ได้ทำอะไร เซอะ อย่ามาโกหก จันรู้นะโว้ย”

“นั่งนั้นหมั่นพ้องแม่ใช่ไหม ผมจะไปตบมัน”

ร่างหนาผุดลุกขึ้นมาจะทำจะเดินไปยังห้องน้องสาว อิงอรมาขวางไว้

“เลิกโวยวายเสียทีได้ไหม ไอ้ลูกเลว ที่น้องแกลมาเล่าก็เพราะหวังดี แกล
 อยากให้แผนการจันป็นี่หรือไง รู้ว่านางนั้นมันเป็นสินค้าที่ต้องส่งให้ท่าน
 นายพล แกยังจะไปทำให้มันมีราคีอีก มีสมอมหรือเปล่า”

ดวงตาคู่หวานเบิกกว้าง ยกมือขึ้นปิดปากเมื่อได้ยินคำพูดนั้น

‘สินค้า’ ...อิงอรหมายความว่ายังไง แล้วยังคำว่า นายพลอีก คำพูด
 ตอนหัวค่ำผุดขึ้นมา

‘แต่มีความสุขกัน คุณคงยังไม่เคยใช่ไหม เอาไว้ผมจะสอนให้ จะได้
 บำรุงบำเรอนายพลได้ถึงใจล่ะ’

กรองแก้วลั่นใจนิ่ง แอบฟังต่อ หล่อนอยากรู้ว่าทั้งสองหมายความว่า
 อะไร

“แหมแม่ ก็แค่ตะแคงๆ หน่อยๆ ทำหวังไปได้ ทำอย่างกับว่าผม

ไม่เคย อย่างเมื่อคนก่อนก็ไม่เห็นเป็นไร ไอ้แกโง่งนั่นไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผ่านมือผมมาแล้ว”

“ถูกรู้” อิงอรตะคอก มือกำแน่น “แกอยากให้มีแม่อกแตกตายใช่ไหม งานการก็ไม่ไปทำ ตีตพนัน แล้วยังกินเหล้าเมาหัวราน้ำอีก วันๆ แกเคยคิดจะทำประโยชน์อะไรบ้างไหม นี่ดีนะที่นางงามคนที่แล้วมันปิดปากเงียบ ไม่อย่างนั้น ท่านนายพลพินิจเอาแม่ตายแน่ ถ้าท่านเกิดรู้เข้าว่าแกข่มขืนเด็กท่าน แม่จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เกิดท่านเอาเรื่องขึ้นมาพวกเราจะไม่มีที่ซุกหัวนอน”

กรองแก้วอำปากค้ำ สมองปะติดปะต่อเรื่องราวในใจ

“โอ้แม่ครับ ก็เด็กแม่ทั้งขาทั้งอวบ ใครจะอดใจได้ อย่างยายกรองแก้วนี่ก็ผิวขาว นัยน์ตาโตก ให้ผมทดลองงานก่อนจะเป็นไรไป”

มะเหงกลูกโตประเคนที่หัวลูกชายด้วยความโมโห ใบหน้าองุ่น

“ไม่ได้ คนนี้แม่ขออะถูกรู้ แม่ขอค่าตัวท่านเอาไว้พันบาท ท่านไม่เกี่ยงเลยสักนิด แต่ถ้าแกปล้ำมันก่อน แม่จะขายไม่ได้ราคาสูงไหม”

“ถ้าผมรับรองจะทะนุถนอมล่ะแม่ ผมสัญญาว่าจะไม่ให้ซำเลยสักนิด”

ร่างสูงผุดลุกขึ้นเกาะแขนมารดา อิงอรยื่นหนึ่ง สุตท้ายก็ใช้นิ้วจิ้มตรงหน้าผากลูกชาย เท้าสะเอวจ้องหน้า

“ไม่ได้...แม่ขอสิ่งห้าม แกอย่ายุ่งกับหนูแก้วเด็ดขาด พรุ่งนี้หลังประกวตเสร็จ ลงจากเวทีเมื่อไหร่แม่จะส่งหล่อนให้ท่านนายพลทันที”

“แต่แม่ครับ” ไกรถูกรู้อ่อน

“ไม่ต้องมาอ่อน คราวนี้แม่ไม่ใจอ่อนแน่ ถ้าขึ้นแกยังไม่เชื่อฟังละก็ แม่จะตัดเบี่ยงเลี้ยงแกทันที”

“ก็ได้ ผมจะไม่ยุ่ง อยากหวนเอาไว้ให้ไอ้แกตั่นหากลับนั้นก็ตามใจ”

ไกรถูกรู้ทั้งตัวลงนอนบนโซฟา พลิกตัวหันหลังกลับไม่ยอมพูดต่อ อิงอรถอนหายใจเฮือกใหญ่ สันตึระะมองลูกชายอย่างระอา ทั้งสองไม่ได้รู้ตัวเลยว่า ตรงมุมมืดของห้อง หญิงสาวที่ถูกเรียกว่าเป็น ‘สินค้ำ’ จะยืนนิ่งอย่าง

ครุ่นคิด น้ำตารินอาบสองแก้มด้วยความเสียใจ หล่อนจะทำเช่นไรเพื่อไม่ต้อง
ตกเป็นนางบำเรอของนายพลผู้นั้น...

๔

“โหมเอ๋ย โหมงาม อร่ามแท้ แลตะลึง ได้เจอ ครั้งหนึ่ง เสน่ห์ซึ่ง
ตรึงใจ...”

เสียงฮัมเพลง ‘นางฟ้าจำลอง’^๒ ของวงสุนทราภรณ์อย่างอารมณ์ดีจาก
น้องชายร่วมสายเลือดเรียกความหงุดหงิดจากหม่อมราชวงศ์หนุ่มได้มาก
พอดู ทั้งคู่กำลังอยู่บนรถเซฟวี่^๓ เบลแอร์ สปอร์ตซีดาน รุ่นปี ๑๙๕๖ สีแดง
สดของนายแพทย์หนุ่มมุ่งหน้าไปสู่สวนอัมพร สถานที่จัดงานประกวดนางสาว

^๒ เพลง ‘นางฟ้าจำลอง’ เป็นเพลงของวงสุนทราภรณ์ แต่งคำร้องโดย แก้ว อัจฉริยะกุล
ทำนองโดย เอื้อ สุนทรสนาน เป็นเพลงในจังหวะควิควอลตซ์ เหมาะสำหรับใช้เต้นลีลาศ
บรรเลงครั้งแรกในการประกวดนางสาวไทย ครั้งที่ ๑๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๖ และเป็นที่นิยม
นำมาใช้บรรเลงในการประกวดความงามเรื่อยมา

^๓ เซฟวี่ เป็นชื่อเล่นของรถยนต์เซฟโรเลต เปิดตัวตั้งแต่เดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๕๖ โดย
บริษัท General Motors มีหลายแบบ เช่น เบลแอร์ทูโทน สปอร์ตซีดาน และสองประตู
แบบสเตชันแวกอน Bel Air Sport Sedan เป็นที่นิยมมากเพราะเป็นรถรุ่นคลาสสิก

คริสยามในคำคืนนี้ ถนอมรับหน้าที่เป็นคนขับ ปลอ่ยให้สองหนุ่มนั่งคู่กัน ด้านหลัง วงหน้าคมสันของหม่อมราชวงศ์ธนพีร์แถมยิ้มด้วยความสุข ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับผิดกับผู้เป็นพี่ที่นั่งนิ่งมองถนนเบื้องหน้า ดูไม่ได้ดีอกดีใจเหมือนคนน้องสักเท่าไร หม่อมราชวงศ์พุฒภัทรสวมเลื้อยเขีต ลีกลีบดอกบัวขลิบแดงตรงกลางตามสมัยนิยมกับกางเกงพอดีตัว ส่วนหม่อมราชวงศ์ธนพีร์ก็สวมเลื้อยเขีตสีน้ำเงินเข้ม ทั้งคู่ผมทวิจันเรียบปลั่งล่งน้ำมัน แสกซ้างทำให้ดูหล่อเหลามากขึ้นกว่าทุกวัน

“นี่ชายพีร์ เมื่อไหร่จะเลิกร้องเพลงเสียที หนวหนู” พุฒภัทรคอนเหลียวมองไปยังน้องชายซึ่งตอนนี้ผินหน้าออกไปมองถนนเพื่อรับลม รถเปิดประทุนแล่นเข้าสู่ถนนราชดำเนินเตรียมจะเลี้ยวไปสู่ลานพระบรมรูปทรงม้า เมื่อมองไปทางซ้ายก็เห็นพระที่นั่งอัมพรสถานอยู่ไกลลิบ

“แหมพี่ชายภัทรก็ คนเขาอุตส่าห์สร้างบรรยากาศให้ ทำเป็นเคร่งเครียดไปได้” หม่อมราชวงศ์ธนพีร์คลี่ยิ้มอย่างมีความสุข ดูเหมือนเจ้าตัวจะเกิดอาการระริกระรี้มากกว่าทุกวันเมื่อจะได้ไปชมประกวดสาวงามสมใจ ถึงกับเร่งแต่งตัวเสียโก้ พรมน้ำหอมฟุ้งจนผู้เป็นพ่อดมมันไล่ไม่ได้ นับตั้งแต่ได้บรรจุเป็นนักบินอากาศเจ้าตัวก็ขยันบริหารเสน่ห์ ถ้าเรื่องเที่ยวขอให้บอก นายทหารหนุ่มไม่เคยปฏิเสธ เช่นเดียวกับวิศวกรเอกที่เป็นลูกคู่คอยชี้ชวนกันนอกเที่ยวเตร่อยู่เสมอ

“พี่ไม่ได้เครียด แต่ไม่เข้าใจว่านายจะดีใจอะไรนักหนา แคไปดูประกวดนางงามแค่นี้ทำเป็นตื่นเต้น เร่งแต่งตัวตั้งแต่หัววัน”

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาแค่หกโมงเย็นเท่านั้น แต่ทหารอากาศก็เร่งยิกๆ ให้ออกจากบ้านจนคนเป็นพี่จำต้องขึ้นรถตามกันมา ตั้งแต่เลิกจมนโต น้องชายคนนี้เป็นคนช่างอ้อน ไม่ว่าจะป็นหม่อมยาเอียดหรือยาอ่อนล้วนแต่หลงลมทายาทคนสุดท้องของสกุลจุฑาทะพกันหมด รวมถึงตัวเขาเองซึ่งพอโดนน้องชายอ้อนเข้าหน่อยก็อดตามใจไม่ได้

“ก็เห็นพี่ชายภัทรทำหน้าที่ นี่เรามาดูประกวดนางงามนะครับ ไม่ได้

มาดูชกมวย” น้องชายค่อนข้างอาย แต่สิ่งที่ตอบมาคือไปหน้าบังๆ ของคนเป็นหมอ

“ชกมวยยังมันเสียกว่า บอกตามตรงนะ ถ้าพี่ได้ไปดู โผน กิ่งเพชร ขึ้นชกอาจจะมีความสุขกว่านี้ด้วยซ้ำ”

“โธ่ๆ พี่ชายภัทรก็ ได้ออกมานอกบ้านทั้งที ทำตัวให้รำเหิงหน่อยสิครับ ไม่น่าพี่ไปถึงอาจจะได้เจอสาวงามที่เหมือนเนื้อเพลงก็ได้เนอะครับ พี่ไม่เคยได้ยินหรือที่เขาว่ากันว่า...เห็นเพียงนิดเดียว ให้ซาบเสียววิญญาณ” ชายหนุ่มดัดเสียงสูงยั่วพี่ชาย โดยเฉพาะคำว่าซาบเสียวที่เจ้าตัวจะเน้นมากกว่าปกติ พุฒิภัทรทำหน้านิ่งเหลือบมองน้องชายเป็นการปาม

“นายนี้ชักจะเอาใหญ่แล้วนะ ถ้าขึ้นยังล้ออีก พี่สั่งให้ถนอมเสียวรถกลับจริงๆ ด้วย” เจอไม้ตายนี้เข้าหม่อมราชวงศ์ธนพีร์ก็ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ แต่ก็ยังไม่วายพูดต่อ

“ผมพูดจริงนะ พี่ชายภัทรวันๆ ทำแต่งาน ต้องทำตัวให้รื่นเริงหน่อยสิครับ คิดดูสิ วันนี้เราจะได้เห็นสาวงามพร้อมกันตั้งสิบสองคนอย่างกับรจนาเสี้ยมมาลัยเชียวเนอะครับ แต่ละคนนุ่งสั้นสวมชุดว่ายน้ำ โอ้...แค่คิดหัวใจผมก็เต้นแรงเสียแล้ว”

“พอได้แล้วชายพีร์ นี่ถ้าหม่อมยารู้ว่าพี่พานายมาเที่ยวแบบนี้นะก็มีหวังพี่ถูกบิดหูยานแน่”

ได้ทีพุฒิภัทรก็ยกหม่อมยาเอี้ยดขึ้นมาชู้ เพราะรู้ว่าแม่ธรณีพีร์จะชอบเที่ยวเตร่แต่ก็เกรงใจหม่อมยาทั้งสองเป็นอันมาก หากช่วงไหนโดนดูชายหนุ่มจะทำตัวสงบเรียบร้อยขึ้น แต่พอเรื่องซาลงเมื่อใดก็พากันออกเที่ยวเตร่เหมือนอย่างเคย

“ก็อย่าให้หม่อมยารู้สิครับ บอกว่าเราไปงานการกุศลอะไรก็ได้”

“เราหรืออ่านโกหกจนเป็นนิสัย เมื่อไหร่นายกับชายเล็กจะเลิกเที่ยวเสียที พี่ก็เกลียดไปรับไปส่งแล้ว ไม่เบื่อบ้างหรือไง”

หลังจากหม่อมราชวงศ์ปวรจุเดินทางไปประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ก็เป็นหน้าที่ของเขาที่ต้องตามรับตามส่งสองหนุ่มในยามเมา อีกทั้งต้องช่วย

แก้ตัวยามน้องชายถูกหม่อมยาเอียดดุอีกด้วย

“ไม่เบื่อหรอกครับ มีผู้ชายคนไหนบ้างไม่ชอบเที่ยว เอาไว้ให้ผม แต่งงานเมื่อไหร่ ผมจะเลิกเที่ยวทันที”

“นายเนียนะจะแต่งงาน”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มทวนคำน้ำเสียงประหลาดใจ เขายังคิดไม่ออกเลย ว่าผู้หญิงแบบไหนที่จะสามารถมัดใจทายาทคนเล็กแห่งสกุลจุฑาทพได้ในเมื่อเจ้าตัวออกจะคล่องเสียอย่างนั้น แม้จะมีคู่ควงมากมายแต่ก็ไม่เคยเห็น รณพีร์จริงจังกับสาวคนไหนเลยสักราย นอกจากบ๊อพอหวานเสน่ห์แค่นั้น

“นี่นายไม่ได้นึกชอบวิไลรัมภาบ้างเลยหรือ” สู้ตายแล้วนายแพทย์หนุ่มก็ถามถึงทายาทคนสุดท้องของสกุลเทพพรหม ปีนี้หม่อมหลวงสาวเรียน อยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้ายแล้ว ฝ่ายหญิงแสดงออกชัดเจนว่าพึงใจ แต่รณพีร์ ต่างหากที่เป็นฝ่ายรักษาท่าที่ไม่ยอมสนทนิตใจด้วย

“อะฮ่า พี่ชายภัทรคิดจะยึดเอียดภาระแต่งงานให้ผมละสิ ถ้าผมแต่ง พี่เองก็รอด” รณพีร์ดักคออย่างรู้ทัน ในที่สุดก็ต้องมีคนใดในห้าสิงห์แห่ง จุฑาทพยอมแต่งงานกับสกุลเทพพรหม แต่ติดปัญหาที่ว่า ใครจะเป็นผู้สวม มงกุฎหนามนั้น

“พี่ไม่ได้คิดอย่างนั้นชายพีร์ ถึงแม้สกุลเราจะมีสัญญาใจกับพวก เทพรหม แต่พี่ก็ไม่เห็นด้วยที่เราคนใดคนหนึ่งจะต้องแต่งงานโดยถูกบังคับ ไม่ว่าจะเป็นพี่ นาย หรือแม้แต่ชายเล็กพี่ก็อยากให้แต่งงานด้วยความรัก”

สีหน้าเคร่งเครียดของผู้เป็นพี่ชายทำเอารณพีร์รู้สึกผิด เขาปรับสีหน้า เป็นการเป็นงานทันที

“ขอโทษครับ บอกตามตรงนะครับ คุณวิไลรัมภาก็สวยนะครับ แต่ ไม่ถูกใจผม ผู้หญิงที่ผมชอบต้องออกเป็นอก เอวเป็นเอว ขาขาจ๊วะ ปาก อวบอิมเซ็กซีเหมือน มาริลิน มอนโร...อ้อหือ...แค่คิดก็...” รณพีร์พูดปาก ดังซู้ด นัยน์ตาเคลิ้มฝัน

“นายก็พูดเล่นไปเรื่อย”

“เอาจริงจังก็ได้ครับ” รณพีร์ทำหน้าที่แหยม ก่อนจะกล่าวอย่างเคร่งขรึมกว่าที่เคยเป็น “ความจริงแล้วผมอยากเจอผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งฉลาด ที่สำคัญหล่อจะต้องแกร่งพอที่จะยอมรับชีวิตซึ่งอยู่ในความเสี่ยงแบบผม พี่ชายภัทรก็ทราบว่าการเป็นนักบินขับไล่ เราอาจจะตายวันตายพรุ่งก็ได้ ผมอยากให้เธอใช้ชีวิตอยู่ได้ แม้ว่าผมอาจไม่ได้อยู่กับเธอ แต่ผมยังไม่เจอผู้หญิงแบบนั้นสักคน แล้วพี่ล่ะครับ ไม่ชอบคุณมารตีบ้างหรือ...”

“พี่กับมารตีคงไปกันไม่ได้หรอก พี่ไม่ได้ชอบเธอ และเธอก็ไม่ได้ชอบพี่”

หม่อมราชวงศ์รณพีร์เบิกตากว้าง ก่อนจะหลุดยิ้มออกมาอย่างรู้ทัน

“ประโยคแรกน่าจะอาจจะใช่ แต่เรื่องเธอไม่ได้ชอบพี่ลืมนไปได้เลย ผมว่าคุณมารตีทอดสะพานเหล็กมาให้พี่เลยนะครับ เพียงแต่พี่ชายภัทรของผมไม่สนใจ สงสัยวันๆ เอาแต่ดูสมอละๆ จนไม่สนใจสาวสวยเสียแล้ว” รณพีร์ก่อน

“พี่ก็บอกไม่ถูก รู้แต่ว่าเราสองคนไม่เหมาะสมกัน ผู้หญิงที่พี่ชอบต้องเรียบร้อย ช่างเอาอกเอาใจ แล้วก็แม่บ้านแม่เรือน”

“ผมเห็นด้วย คุณมารตีไม่เหมาะกับพี่ชายภัทรหรอกครับ เธอดูเปรี้ยวเกินไปหน่อย” หม่อมราชวงศ์หนุ่มวิจารณ์ หม่อมหลวงสาวเป็นคนแต่งตัวเก่งอย่างครั้งที่เจอกันที่งานเลี้ยงก็แต่งตัวตามสมัยนิยม นุ่งสั้นแต่งหน้าจัด หากบอกว่าเป็นนางแบบดูจะเหมาะกว่าอาชีพพยาบาลด้วยซ้ำ

“นั่นนะสิ อาชีพของพี่ไม่ได้ร่ำรวย ถึงแม่จุฑาเทพของเราจะมีมรดกแต่นั้นก็เป็นของคนทั้งครอบครัว ถ้าจะต้องเบียดบังเงินของบ้านมาเพื่อบำรุงบำเรอการแต่งตัวของภรรยา พี่เห็นว่ามันไม่เหมาะ”

“ถ้างั้นก็แย่หน่อย ถ้าพี่แต่งกับคุณมารตี สงสัยเธอต้องไปกวาดของที่ห้างหยกฟ้าจนหมดเกลี้ยงแน่ มีหวังไม่ต้องขายของให้ลูกค้า แม่เจ้าประคุณคงชอบหมด” รณพีร์พูดติดตลก

เจ้าสัวเตี้ยซึ่งซึ่งมีศักดิ์เป็นคุณตาของหม่อมราชวงศ์พุฒิภัทร เป็น

ชาวจีนชั่วเถาเดินทางมาจากแผ่นดินใหญ่ เมื่อฐานะมันคงขึ้นก็ก่อตั้งห้าง
หยกฟ้า ห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่มีอาคารอยู่ในที่ดินของสำนักงานพระคลังข้างที่
ตรงหัวมุมถนนราชดำเนินกลางขึ้น เพราะเป็นห้างที่ขึ้นชื่อเรื่องเครื่องแต่งกาย
ของบุรุษและสตรี รวมถึงสินค้าโกหู่ต่างๆ อีกด้วย

พฤษภพรพยักหน้าอย่างเห็นด้วย เมื่อรู้เช่นนี้เขาจึงพยายามตีตัวออกห่าง
แม้ว่าหล่อนจะพยายามใกล้ชิดคนนายแพทย์หนุ่มก็ทำตัวนิ่งเฉย เขาถือว่าเป็น
ฝ่ายชายหากไม่รัก หม่อมหลวงมารตีคงไม่กล้าก้าวไปกว่านี้แน่ แต่ยิ่งเขาทำตัว
เฉยமாகขึ้นเท่าไร ชาวโลกก็ยิ่งหนาหูขึ้นเท่านั้น เพราะหัตถ์ที่ได้ยศวินช่วยเป็น
กระบอกเสียงให้ ชาวทั้งหมดจึงเริ่มซาลง

“เอาเถอะ อย่าเพิ่งพูดเรื่องนี้เลย ยิ่งฟังยิ่งเครียด นี่เราจะกลับกันก็ไม่ง
ล่ะ”

“สักสองทุ่มครึ่งครับ พอประกาศรายชื่อเสร็จ รู้คนชนะเลิศเราก็เผ่น
กลับทันที วันนั้นพี่ชายไม่ต้องอยู่เวรใช่ไหมครับ” คนเป็นน้องถาม

ปกติหม่อมราชวงศ์พฤษภพรหมก็ต้องอยู่เวรที่โรงพยาบาลควบคู่ไปด้วย
หากโชคไม่ดีก็ต้องถูกตามไปตอนดึกอีกเพื่อทำผ่าตัด

“แยะหน่อยนะชายพี่ วันนี้พี่ต้องอยู่เวรออนคอล^๔ แทนยศวิน เห็นว่า
พ่อไม่สบาย”

“อ้าว...แล้วถ้าโดนตามจะทำยังไงล่ะครับ”

“นายก็ไปส่งพี่ที่โรงพยาบาลสิไม่เห็นจะยาก แล้วนายก็ให้ถนนอมรินทร์
กลับไปส่ง พรุ่งนี้เช้าค่อยให้ขับมารับพี่ดีไหม”

“โอมเพียง...ขออย่าให้พี่ชายภรรยาโดนตามเลย จะได้มีคนนั่งดูข่าวอ่อน
สาวๆ เป็นเพื่อนผม”

“นายนี่มันเหลือเกินจริงๆ พี่ชักเป็นห่วงสาวงามที่เข้าประกวดเสียแล้ว
เจอเลือลิงห้อยนางเข้า”

^๔ออนคอล (On call) หมายถึง เวรเรียก หากมีคนไข้ก็ต้องไปรับปรึกษาที่โรงพยาบาล

“ແມ່ພິໄຊຍັກທຣີ ພມກີແຄ່ມອ່ ສາກູ... ຂອໃຫ້ສິ່ງຄັດດີລິທຣີຊ່ວຍດລັບນດາລ ໃຫ້ພິໄຊຍຂອງພມໄດ້ພົບເນື້ອຄູ່ດ້ວຍເຄອະ ພມອຍາກູຣູຈິງວ່າຜູ້ໜຶ່ງຄົນໂໜ້ນນ້ຳທີ່ຈະ ຫາໃຫ້ພິໄຊຍຕະລິງຕະລານຈນຕາຄ້າງໄດ້”

“ພອເລຍຂາຍພິຣ໌ ທະລິງອີກແລ້ວ”

“ຄຣັບພັມ” ພມ່ອມຣາຂວງຄ໌ຟຸ່ມຍກມື້ອຕະເບື້ອຍ່າງທະເລ້ນ “ໄມ່ແຍກີໄດ້ ເດື່ຍວພິໄຊຍັກທຣະເຈນ ເອົາໄວ້ໃຫ້ເຈອສາວຄົນນັ້ນກ່ອນເຄອະ ຄ້າພິໄຊຍາປາກຄ້າງ ພມຈະຊ່ວຍເຕືອນໃຫ້”

ທັງສອງຫ້ວຣະກັນຄຣິນໃຫຍ່ ສາຍຕາມອ່ໄປຍັງຄຸນເບື້ອງໜ້າ ອີກໄມ່ກີ ອີດໃຈກີຈະໄດ້ຣູ້ແລ້ວວ່າ ຜູ້ຄຣອບຄຣອນຕຳແໜ່ງນາງສາວຄຣິສຍາມປີ້ນີ້ຈະເປັນໃຈກີ...

ແມ່ບຣຍາກາດດ້ານນອກຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄຶກຄັກ ດ້ານໜ້າຂອງ ພະທີ່ນັ່ງສວນອັມພຣບັດນີ້ຖືກເໝີດເປັນເວທີກລາງແຈ້ງ ມີໂຊຟາສຳຮັບປະຣານ ຂອງງານ ອີກທັງຍັງມີເກົ້າອີກອີກຫ້າສິບແຄວເພື່ອໃຫ້ຜູ້ສຸນໃຈຊມກາປະກວດເຂົ້າມາ ຈັບຈອ່ ດ້ານຫລັງເວທີເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຣ່ງເຣື້ຍດເພຣະບຣດາພິເລື່ຍຈຳເປັນ ຂອງສາວງາມຕ່າງກໍຕະເບື້ງເສື່ຍກັນເຊັ່ນແຮ່ ຕ່າງຊ່ວງຊິງເວລາສຸດທ້າຍເພື່ອແຕ່ງແຕ້ມ ໂປໜ້າຂອງໜຶ່ງສາວໃນສັງຄັດໃຫ້ສວຍທີ່ສຸດ

“ວັນນີ້ໜຶ່ງແກ້ວສວຍມາກູ້ໄມ່ຈະ ໂສ່ຊຸດວ່າຍນ້ຳສີນີ້ແລ້ວຂັບຝົມມາກ”

ຊຸດວ່າຍນ້ຳທີ່ອ່ອຣເລືອກໃຫ້ນັ້ນເປັນຊຸດສີຟ້ານ້ຳທະເລເສຣີມໃຫ້ຝົງຂອງກອຣ- ແກ້ວດູຣາກັບສະທ້ອນແສງໄດ້ ຫຣວງຫຣອງຄ໌ເອວຂອງຫລ່ອນນັ້ນໄມ່ເປັນຣອງໃຈ ຂ່ວງເອວຄອດເລັກໂດຍໄມ່ຕ້ອງໃຊ້ເຊັມຂັດຣັດໃຫ້ເປື່ອຍເວລາ ສະໂພກຝາຍເໝາະຈະ ຫຣວງອກງາມສ່ຳລາງຍ່າງສາວແກຣກູ່ນ ຝົງພຣຣຸນຝຸດຝ່ອ່ໄວ້ຣ່ອຍສົມຝ້າໃຈ ມີເສື່ຍທີ່ ທີ່ຊ່າງເສຣີມສວຍອັນດັບໜຶ່ງຍ່າງອ່ອຣທຸ່ມເທຊັດສິລິວິວຣຸນໃຫ້ ຫາເດນກີສ່ຳງາມ ຍາມຫລ່ອນເຍື່ອງກາຍ ຂວນໃຫ້ນຶກຄຶງນກຍຸ່ງຣຳແພນທາງດງາມທາໄຕເປຣີຍ ດວງໜ້າຫວານຣູປໄຟແຕ່ງແຕ້ມດ້ວຍເຣື່ອງສ່ຳອາງ ໂດຍເຈນະຄົວໂກ່ງສວຍທີ່ກັນໄວ້ ຈນໂຄ່ງອນ ຫາດ້ວຍສີດຳຈນເຂັ້ມ ສ່ວນທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດຄືດວງຕາທີ່ຫວານປານ ນ້ຳຝັ່ງ ພມຍາວສີດຳສນິທຸກມຸ່ນໄວ້ເປັນມວຍສູງ ຕີໂປ່ງເໝືອນຫຣງນາງາມສັມຍນິຍມ

แค่นี้กรองแก้วก็ถือว่าสวยที่สุดในบรรดาตัวแทนจากทุกจังหวัดแล้ว

“ขอบคุณค่ะคุณอิงอร” หญิงสาวกระพุ่มมือไหว้แกนๆ ความบีบิตหดหายผิดกับเมื่อวานนี้ราวหน้ามือเป็นหลังมือ หล่อนไม่ได้ชื่นชมยินดีเพราะรู้ตัวว่ากำลังจะกลายเป็นสินค้าราคาพันบาทในอีกไม่กี่ชั่วโมง แต่ที่หญิงสาวคิดไม่ตก คือวิธีเอาตัวรอดไปจากปากเหยี่ยวปากกาต่างหาก

ตั้งแต่เลิกจนโตกิตติสอนให้หล่อนภูมิใจในตัวเอง แม้จะมีฐานะยากจนและเป็นแค่ลูกชาวสวน แต่ไม่มีวันที่หล่อนจะพליกายขายเรือนร่างให้แก่ชายแก่คราวพ่อ ยิ่งคิดถึงคำที่พ่อเคยเตือน หัวใจสาวก็อดปวดแปลบไม่ได้

พ่อหล่อนเคยบอกว่า ‘คนพระนคร รู้หน้าไม่รู้ใจ’

อ้อ...อนิจจา หล่อนไม่เคยคิดด้วยซ้ำว่าจะต้องตกอยู่ในมือคนใจบาปหยาบซ้ำ แม้รูปภายนอกผิวกายของอิงอรจะสวยหมดจด แต่เนื้อแท้ในหน้าเพียยังกว่าอะไรดี หล่อนไม่ใช่เหยื่อคนแรกของพวกเขาคนใจร้าย แต่หล่อนจะเป็นเหยื่อที่พวกเขาจะต้องจดจำไปจนวันตาย ยิ่งคิดขอบดาที่ยิ่งร้อนผ่าวเมื่อเช้า หล่อนโดนแฉ็ดเสียยกใหญ่ทันทีที่อิงอรเห็นชอบตามวชู้และลึกล่อจากการร้องไห้อย่างหนัก จนสาวใหญ่ไล่ให้หล่อนประคบดวงตาคู่สวยด้วยแตงกวาอยู่หลายชั่วโมง

‘เรากำลังจะถูกขาย’ กรองแก้วบอกกับตัวเอง จวบจนกระทั่งจะขึ้นเวทีในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าหล่อนก็ยังหาทางออกให้ตัวเองไม่ได้ ความภูมิใจตลอดสิบกว่าปีบัดนี้ไม่เหลือสักกระพริบ หากพ่อหล่อนรู้เข้าคงจะเจ็บปวดปางตาย เมื่อสำรวจภาพตัวเองในกระจกก็อดสะท้อนใจไม่ได้ ภาพของหญิงสาวที่งดงามด้วยการเสริมปรุงแต่ง แต่แท้ที่จริงแล้วสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในคือหัวใจที่แตกสลาย

ตอนนี้หล่อนมีสองทางเลือก นั่นคือ เดินหน้าต่อไปและยอมเป็นเมียเก็บของท่านายพล กับอีกทางคือยอมตกรอบ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นก็หมายความว่าความหวังที่จะรักษาพ่อจะมลายหายไปด้วย พ่อของหล่อนป่วยกระเสาะกระแสะมาหลายเดือนแล้ว หากทั้งเวลานานเข้าถึงได้ผ่าตัดก็อาจ

รักษาไม่หาย หากหล่อนเกลี้ยงแพ้และคาดหวังอันดีรับรอง กรองแก้วก็ไม่มั่นใจว่า เงินรางวัลนั้นจะมากพอที่จะเยียวยาท่านหรือเปล่า ทุกอย่างมาถึงทางตัน

หญิงสาวเคยได้ยินชื่อนายพลพินิจมาหลายครั้ง ท่านเป็นผู้ใหญ่ซึ่งมีตำแหน่งสูงสุดทางการทหาร คุ่มกำลังพลมากมาย อายุก็ร่วมห้าสิบแล้วแต่ยังมีนิสัยเจ้าชู้ หล่อนเคยได้ยินป้าจิกเมียก้านั้นแน่นเล่าให้ฟังว่า นางงามที่ร้างเวทียหลายคนต้องตกเป็นภรรยาของนายพลคนนี้ ในบ้านหลังใหญ่แม้จะมีความสะดวกสบายแต่ไม่ต่างจากนรกบนดิน แค่คิดอกก็ขมไปหมด หล่อนเคยคิดเสมอว่าในอนาคตข้างหน้าจะหาทุนเรียนต่อให้ถึงระดับมหาวิทยาลัยเพื่อหางานดีๆ ทำ เลี้ยงดูบิดาให้สุขสบาย แต่พอนึกถึงภาพตัวเองต้องตกเป็นนางบำเรอชายแก่รุ่นพ่อ ก็อดรู้สึกหม่นหมองไม่ได้

เสียงอิงอรดังหล่อนกลับสู่ภวังค์

“เอาละเขาประกาศเรียกแล้วหนูแก้ว อย่าลืมนี่ฉันสอนนะ เดินตัวตรง หลังตรง หนูยิ้มหวานๆ นะจ๊ะ ใหว่ให้สวยและอ่อนน้อม แค่นี้เราก็กวาดคะแนนได้เยอะแล้ว ไม่ต้องกลัว ฉันจะคอยเชียร์หนูอยู่”

กรองแก้วเหลือบมองอิงอร ไม่ได้รู้สึกซาบซึ้งกับคำหวานที่อีกฝ่ายปลอบประโลมเลยแม้แต่น้อย จึงได้แต่รับคำไปแทนๆ

“คะ แก้วจะทำให้ดีที่สุด”

“ดีมาก ไม่ต้องกลัวนะ ออกไปหน้าเวทีถึงแม้คนจะเยอะ แต่หนูก็คิดเสียว่าเป็นพวกต้นไม้ใบหญ้าเวลาเดินออกไปจะได้ไม่ตื่นเต้น”

หล่อนพยักหน้าเป็นครั้งสุดท้าย เชิดหน้าขึ้นกลืนน้ำตาเอาไว้ แม้จะยังนึกไม่ออกว่าจะทำเช่นไร แต่ก็เชื่อว่าฟ้าคงมีทางออกให้หล่อน หญิงสาวรำพึงในใจ

‘แม่จ๋า หาทางออกให้แก้วด้วยเถอะจ๊ะ’

ด้านหน้าเวทีบรรยากาศเต็มไปด้วยความคึกคักเพราะสื่อมวลชนต่างให้ความสนใจการประกวดนางสาวศรีสยามกันอย่างคับคั่ง ด้านหน้าจึงมี

บรรดาช่างภาพออกันอยู่เต็ม พลเอกพินิจซึ่งเป็นประธานนั่งยิ้มแบ่นอยู่ที่เก้าอี้
แถวหน้าสุด ไฟจากหน้าเวทีสะท้อนให้เห็นชายแก่ในเครื่องแบบทหารสีเขียวเข้ม
ร่างหนา มีไขมันสะสมอยู่รอบจนหาเอวแทบไม่เจอ ศีรษะนั้นก็ล้านเถิกไปเกิน
กว่าครึ่ง แก้มสองข้างแดงก่ำราวกับกวนอู บนคอก็ยังห้อยพระเลี่ยมทองไว้
เป็นพวง สุนัขหนึ่งพะเน้าพะนออยู่ข้างๆ ร่วมด้วยไกรฤกษ์ตามคำสั่งของ
มารดา แต่สายตาทุกคู่กลับจับจ้องไปที่เวทีอย่างตื่นเต้น แยกผู้มีเกียรติและ
กรรมการต่างเข้าประจำที่ตรงโตะด้านหน้า ตามกำหนดสาวๆ ที่เข้าประกวดจะ
ต้องเดินโชว์ในชุดว่ายน้ำหนึ่งรอบตามด้วยชุดราตรี หลังจากนั้นถึงจะประกาศ
ผลการตัดสิน เมื่อแยกทยอยกันนั่งจนเต็ม พิธีกรก็ก้าวขึ้นสู่เวที และการ
ประกวดก็เริ่มต้นขึ้น

“คนเยอะนะครับพี่ชายภัทร ดูลิเก้อี้เต็มหมดแล้ว”

พุฒภัทรพยักหน้า สีหน้าไม่ได้ตื่นเต้นไปกับพิธีการตรงหน้าเลยแม้แต่น้อย
เขากับน้องชายได้ที่นั่งแถวที่สอง ถัดจากนายพลใหญ่ จากตรงนี้
สามารถเห็นเวทีได้อย่างชัดเจน

“ไม่นึกเลยว่าคนจะชอบดูประกวดขนาดนี้” นายแพทย์หนุ่มค่อนข้างพอ
ใกล้เวลาเข้าแขกผู้มีเกียรติมากมายก็ทยอยเดินเข้ามาจนบัดนี้เก้อี้โดยรอบ
ก็ถูกจับจ้องไปจนหมด

“แหมพี่ครับ การประกวดระดับประเทศอย่างนี้ใครบ้างไม่ตื่นเต้น พี่ดู
พวกนางงามสิครับ แต่ละคนหน้าแจ่มทั้งนั้น ผิวก็ขาว” ม่านหลังเวทีเปิด
พะยิบพะยิบเนื่องจากบรรดาสาวงามแถมออกมาดูด้วยความตื่นเวที จน
ทำเอาชายหนุ่มอย่างรณพีร์นั่งแทบไม่ติด ได้แต่ชี้ชวนให้ชมใบหน้าสาวผ่อง
ที่โผล่ออกมาบ้าง แวมๆ

นายแพทย์หนุ่มหันไปถลึงตาใส่ รณพีร์จึงยิ้มเหวๆ แต่ก็ไม่วายชื่นชม
ต่อ

“เพื่อนผมบอกว่านางงามจากอยุธยาสวยที่สุด ผิวพรรณผ่องขาวผ่องเป็น
ยองใย ได้ยินว่าเป็นตัวเต็งเลยครับ”

“เพื่อนนายนี้มันหุ้วตาไวจริงนะ ขนาดอยู่ในกรมฯ มีเวลาที่ไหนออกมาดูสาว”

“โอ้ พี่ชายภัทร พวกผมวันๆ ก็เห็นแต่ทหารตัวดำๆ นอกเวลางานเราก็ต้องหาสิ่งสวयงามมาจรรโลงตาจรรโลงใจบ้างสิครับ จะได้มีแรงกลับไปรับใช้ชาติ เห็นบอกว่าตัวแทนจากอยุธยาอายุแค่สิบเก้าเท่านั้น”

“รู้สิรู้จริงเขียนะชายพี่รึ เบาๆ เกอะ เดียวคนอื่นได้ยินเข้าจะคิดว่าพวกเราเจ้าชู้ประตูดิน”

“พี่ชายภัทรก็ ไม่มีใครเขาคิดอย่างนั้นหรอกครับ นั่นไงครับ ตัวแทนจากอยุธยาเดินออกมาโน่นแล้ว”

สิ้นคำของน้องชายทั้งคู่ก็มองไปบนเวที ร่างอรชรกำลังเดินออกมาโชว์ตัว หล่อนอยู่ในชุดว่ายน้ำสีฟ้า น้ำทะเลซัดผิวให้ดูเด่น หล่อนถือร่มผ้าสีแดงสดออกมาด้วย เรือรบที่กำลังเอียงย่างไปบนเวทีทำให้ชายหนุ่มหายใจสะดุด เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกลืนหายใจเอาไว้หรือเปล่า แต่รอบกายราวกับไร้สรรพเสียงใดๆ ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าคือ หญิงสาวที่งดงามเกินคำบรรยาย วงหน้าของหล่อนงดงามราวกับนางฟ้า ผมยาวถูกรวบไว้เป็นมวยสูงพันรอบ ศีรษะอวดหน้าผากกลมมน แต่ส่วนที่เขาชอบที่สุดคงเป็นดวงตาที่หวาน ปานน้ำผึ้งของเจ้าหล่อน ตอนนี้อะไรที่หวนนึกถึงเนื้อเพลงนางฟ้าจำแลงซึ่งรณพีร์ร้องในรถเมื่อครู่

‘ได้เจอครั้งหนึ่ง เสน่ห์ซึ่งตรึงใจ ครั้งเดียวได้ชม สมัครภริมย์ รักใคร่’

‘สาธุ...ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคลบนาคาให้พี่ชายของผมได้พบเนื้อคู่ด้วยเถอะ ผมอยากรู้จักว่าผู้หญิงคนไหนน้ำที่จะทำให้พี่ชายตะลึงตะลานจนตาค้างได้’

คำพูดของน้องชายแวบขึ้นมาในความคิด ตอนนี้อยู่หน้าม่านราชวงศ์

๕ เนื้อเพลง ‘นางฟ้าจำแลง’ ของสุนทราภรณ์

พุดฉันทรรู้แล้วว่าผู้หญิงแบบไหนที่ทำให้เขาตะลึงได้ ดวงหน้ารูปไข่ทั้งดงามหา
 ไต่เปรียบสมดังเนื้อเพลงที่ว่า งามดังเทพธิดา แถมยังดวงตาคมซึ่งปานน้ำผึ้ง
 คูนั่นอีก ตั้งแต่เกิดมาจนเป็นหนุ่มอายุก็สามสิบแล้วเขายังไม่เคยเห็นผู้หญิง
 คนไหนสวยผุดผาดไปทั้งเนื้อทั้งตัวแบบนี้ ทั้งทรวดทรงองค์เอวงามเหมือนดั่ง
 นางฟ้าจำแลง ความรู้สึกอู่หนาวเข้าจู่โจมหัวใจชายหนุ่มโดยไม่รู้ตัว เขารู้สึกถึง
 หัวใจตนเองที่เต้นแรงและเร็ว นี่ใช่ไหมที่เขาเรียกว่ารักแรกพบ

เสียงเพลงนางฟ้าจำแลงยังคงบรรเลงต่อไป ขณะที่รณพีร์ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ
 พุดขึ้น

“สวยจริงๆ เลยนะครับพี่ชาย โอ้โห...อย่างกับนางฟ้าแน่ะ”

นายทหารหนุ่มเงยหน้าจ้องมองเรือนร่างแบบบางที่กำลังเอียงย่างไปบน
 เวที ผิดกับพุดฉันทที่พุดอะไรไม่ออก เขาไม่อาจเบนสายตาไปจากร่างงามน้อย
 ตรงหน้าแม้แต่วินาทีเดียว แม้จะอยู่บนรองเท้านสูงถึงสามนิ้ว แต่แผ่นหลัง
 อ่อนแอนั้นก็ยังตรงแนว ทุกท่วงท่าดูสง่างามราวกับนางพญา บ่งถึงว่า หล่อนได้
 รับการฝึกฝนมาอย่างดี เสียงตบมือและร้องเชียร์ดังก้องไปทั่ว แทบจะต้อง
 รอให้ถึงเวลาประกาศผล ทุกคนซึ่งนั่งอยู่หน้าเวทีแห่งนี้ก็รู้ได้ว่า ผู้ที่เหมาะสม
 อย่างยิ่งกับตำแหน่งนางสาวศรีสยามจะเป็นใครไปมิได้นอกจากสาวงาม
 ที่กำลังเดินอวดโฉมอยู่ตอนนี้ เสียงพิธีกรประกาศชื่อของหล่อน

“คุณกรองแก้ว บุญมี สาวงามตัวแทนจากจังหวัดอยุธยา เจ้าของ
 ดวงหน้าหวานปานน้ำผึ้งและรอยยิ้มละมุนละไม เธออายุสิบเก้าปี บิดา
 รับราชการ เกิดและโตที่จังหวัดอยุธยา เจ้าของร้านเสริมสวยอิงอรส่งเข้า
 ประกวด”

ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะรู้ว่าโดนจ้องมองจากบรรดาหนุ่มด้านหน้าเวที
 หญิงสาวคนสวยจึงหลบลายตาลงอย่างเขินอาย พวงแก้มแต้มด้วยสีแดง
 ระเรื่อทำให้น่ามองยิ่งกว่าเดิม หม่อมราชวงศ์พุดฉันทไม่เคยพบผู้หญิง
 คนไหนที่ต้องตาต้องใจมาขนาดนี้มาก่อน ผิวของหล่อนขาวเป็นยองใย จะดี
 แค่ไหนหากเขาได้มีโอกาสพุดจากกับหล่อนสักครั้ง

“พี่ชายภัทรครับ พี่ชาย”

เสียงน้องชายดังมาเข้าหู พุฒิภัทรสะดุ้งเหลือบมองน้องชายซึ่งบัดนี้ทำหน้าทะเล้นร่อยอยู่แล้ว แวตาคมกริบคูนั่นหรือลง มองมาอย่างสำรวจ แม้ยังไม่เอ่ยปากแต่เจ้าตัวก็รับรู้ได้ว่า เสียทำให้น้องชายจับผิดได้เสียแล้ว

“ถึงกับตะลึงเลยหรือครับ ไหนว่าไม่สนใจอะไร”

“นายก็พูดไปเรื่อย พี่ไม่ได้ตะลึงเสียหน่อยชายพี่ พี่กำลังคิดอะไรอยู่เพลินๆ”

รณพีร์กลั่นหัวเราะ ใช้นิ้วลูบคางอย่างหมายมาด

“อะฮ้า ปากแข็งเสียด้วย อย่างนี้หรือครับไม่ตะลึง ผมเรียกพี่ชายภัทรตั้งหลายครั้งแล้วนะครับ แต่พี่ก็ยังเอาแต่นั่งนิ่งอ้าปากค้าง แผลงวันบินเข้าปากไปก็ตัวแล้วก็ไม่รู้”

“ชายพี่” พุฒิภัทรถลึงตาคู แสร้งปั้นหน้าเคร่งเพื่อสั่งสอน แต่น้องชายตัวตลกกลับรู้ทัน

“ไม่ต้องมาแก้งัดผมหรือครับ เอาอย่างนี้ดีไหม เตียวพอบประกาศผลเสร็จ ถ้าพี่อยากรู้จักผู้หญิงคนนั้น ผมจะพาไปด้านหลังเวที”

“พี่บอกแล้วไงว่าไม่ต้อง เลิกพูดมากได้แล้ว ดูต่อกันเถอะ”

สุดท้ายแล้วรณพีร์จึงได้แต่ถอนใจ แต่คนที่กลับวาวหวามในอกกลับเป็นนายแพทย์หนุ่มที่แสนจะเคร่งขรึม เนื้อเพลงอีกตอนของเพลงแวขึ้นมา

เห็นเพียงนิดเดียว ให้ซาบเสียววิญญา ได้ชมโฉมหน้า ดังหยาดฟ้ามาดิน^๖

ไม่น่าเชื่อว่าเพียงแค่ได้สบตาผู้หญิงคนหนึ่งเพียงครั้งเดียวจะทำให้ผู้ชายซึ่งไม่เคยต้องตาต้องใจผู้หญิงคนไหนถึงกับแพ้อไปเลยทีเดียว โลกที่เคยเจียบเหางของเขาถูกลั่นคลอนเพราะรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งนั้นหรือ...เห็นที่คราวนี้เขาคงต้องเสียหน้าโดนน้องชายล้อตลอดอาทิตย์เป็นแน่ หม่อมราชวงศ์

^๖ เนื้อเพลง ‘นางฟ้าจำลอง’ ของสุนทราภรณ์

หนุ่มได้แต่รำพึงในใจ...

ทันทีที่การเดินทางในชุดว่ายน้ำและชุดราตรีจบลง พิธีกรชายก็เดินมาตรงกึ่งกลางเวทีเพื่อประกาศผู้เข้ารอบห้าคนสุดท้าย และก็เดินไปตามที่คาด เพราะเมื่อชื่อของนางสาวกรองแก้วถูกประกาศรวมอยู่ในนั้นด้วย หนุ่มๆ ด้านล่างเวทีพากันเฮลั่น โดยเฉพาะนายพลร่างอวบถึงกับเป่าปากวิ๊ดวูอย่างลืมหูลืมตา พวงแก้มอวบอิมยิ่งแดงจัดมากขึ้น พวงพล้วยกระเพื่อมยามหัวเราะถูกใจ หม่อมราชวงศ์ธนพีร์ถึงกับชี้ชวนให้พี่ชายดู

“ดูนั่นสิครับพี่ชาย ท่านนายพลเชียรจนนอกนอกหน้า”

ทุกคนในที่นี้ต่างเห็นท่าทางของนายพลอาวุธโส แต่เนื่องจากเป็นผู้ใหญ่ที่มีลูกน้องมากมายทำให้ไม่มีใครกล้าไปต่อกร

“อย่าพูดไปชายพีร์ เกิดใครได้ยินเข้าจะไม่ดี ถึงยังงั้นมันก็ไม่ใช่วางของเรา”

“ไม่ใช่ได้ยังงั้นครับพี่ชายภัทร พี่ไม่เคยได้ยินหรือครับที่เขาถือกันว่าท่านนายพลชอบมาเก็บตกเด็กสาวจากเวทีประกวดฯ เห็นว่าทั้งชนะเลิศหรือแม้แต่รองอันดับหนึ่งก็เสร็จท่านหมด”

“ชายพีร์”

พุดพิภพรติง แม่เขาจะได้ยินข่าวลือมาหนาหู แต่นายแพทย์หนุ่มก็ถือคติว่าไม่ใช่เรื่องที่ควรไปยุ่งเกี่ยว แม่นายพลอาวุธโสจะชอบมีบ้านเล็กบ้านน้อยก็ตาม

“ขอโทษครับ”

“พี่ไม่อยากให้เรานินทาคนอื่นแบบนี้ ใครจะยอมเป็นบ้านเล็กใคร นั่นก็เพราะเขาตกลงกันเอง หากผู้หญิงพวกนั้นไม่ยอมเขาก็ปฏิเสธสิ แต่พี่ว่าหล่อนอาจจะอยากสบายถึงได้ไม่รักเกียรติรักศักดิ์ศรีของตัวเอง เธออย่าสนใจเลย ฟังเถอะ เขาจะเริ่มสัมภาษณ์แล้ว”

หม่อมราชวงศ์ธนพีร์กำลังจะเถียง แต่เสียงประกาศของพิธีกรดังขึ้น

เสียก่อน ผู้เข้ารอบทั้งห้าเดินมาหยุดตรงกึ่งกลางเวที และก็เดินไปตามคาดหมาย เมื่อสาวงามจากจังหวัดอยุธยาคือหนึ่งในผู้เข้ารอบ ตามด้วยตัวแทนจากจังหวัดเชียงใหม่ กำแพงเพชร สมุทรสาคร และปัตตานีตามลำดับ กรองแก้วยืนอยู่ด้านซ้ายสุด หล่อนจะเป็นผู้ตอบคำถามคนแรก

“สวัสดีครับแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน ทุกท่านคงเห็นด้วยกับผมว่า ผู้เข้าประกวดนางสาวศรีสยามของเราปีนี้งดงามหมดจดกันทุกคนเลยนะครับ ผมยังละลานตาไปหมด และตอนนี้ก็ถึงการตอบคำถาม ซึ่งสาวงามจากอยุธยาจะเป็นผู้ตอบคำถามแรกนะครับ เอาใจช่วยเธอด้วยนะครับ” เสียงพิธีกรประกาศขึ้น

เสียงเฮลั่นจากด้านหน้าเวที ทั้งผู้ชมรวมถึงนักข่าวต่างออกมาถ่ายรุมหญิงสาวกันยกใหญ่ แสงแฟลชชูวาบไปหมดเช่นเดียวกับเสียงกดชัตเตอร์รัวกว่าพิธีกรจะสามารถกันทุกคนออกไปเพื่อเริ่มคำถามได้ก็กินเวลาเกือบห้านาที

“คำถามที่ผมจะถามคุณกรองแก้ววันนี้ะครับ มีอยู่ว่า...” พิธีกรหนุ่มเว้นวรรคทั้งจังหวะ “ถ้าหากคุณชนะเลิศการประกวดในคำคตินี้คุณจะทำอะไรบ้าง และในฐานะที่คุณเป็นนางสาวศรีสยามคุณจะทำอะไรเพื่อประเทศไทยไม่ยากใช้ไหมครับ เชิญคุณกรองแก้วครับ”

หญิงสาวก้าวขึ้นมาหน้าสุด หล่อนนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ยิ้มหวาน ก่อนจะตอบคำถามด้วยน้ำเสียงฉะฉาน

“การที่แก้วมาประกวดนางสาวศรีสยามก็เพื่อพ่อค่ะ หากแก้วชนะรางวัลนี้ แก้วจะนำเงินรางวัลไปรักษาพ่อที่ป่วย ท่านคือโรมโพธิ์ร่มไทรของแก้ว ดังนั้นหากมีอะไรที่แก้วจะทำเพื่อทดแทนพระคุณพ่อได้แก้วเต็มใจค่ะ และในฐานะที่ได้รับตำแหน่งแก้วจะใช้โอกาสนี้สร้างชื่อเสียงให้แก่คนไทยทุกคนให้คนอื่นได้รู้กันว่าประเทศสยามของเราเป็นเมืองพุทธที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มและความโอบอ้อมอารี ให้สมกับชื่อประเทศไทยค่ะ”

“เธอฉลาดตอบนะครับพี่ชายภัทร แบบนี้ได้คะแนนแน่ๆ ทั้งสวย

ทั้งกตัญญู” รณพีร์ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ วิจารณ์

แม้จะจบการศึกษาแค่ระดับ ม.ศ. ๕ แต่กรองแก้วก็นับว่ามีไหวพริบมากกว่าหญิงสาวทั่วไป ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่ากรรมการต่างพยักหน้าและก็ยิ้มแทบไม่ต้องเดาว่า รอบนี้หล่อนคงจะกวาดคะแนนลอยลำไปอีกเป็นแน่

“อืม...นับว่าเก่งจริงๆ หรือว่ามีคนช่วยสอนถึงได้ตอบดีแบบนี้”

“ผมว่าเธอคงมีปฏิภาณไหวพริบเองมากกว่าครับ อย่างนี้เขาเรียกว่าเพียบพร้อมทั้งสวยทั้งฉลาด ว่าไงครับพี่ชาย อย่างนี้สนใจจะรับเธอมาเป็นสะใภ้ของจุฑาเทพบ้างหรือเปล่าครับ ผมจะได้รีบไปติดต่อให้”

“พอเลยชายพีร์ นายนี้ได้ดิบจะเอาศอกนะ พี่ไปแสดงท่าทีอะไรกับเขาที่ไหน”

“ไม่ต้องปิดผมหรือครับ ถ้าพี่ไม่รู้สึกละไรกับเธอจริง ทำไม่ต้องหุแดงด้วยล่ะครับ มันน่าอายตรงไหน ถ้าเกิดเราชอบใคร จะอยากเข้าไปทำความรู้จักก็ไม่เห็นผิด”

“ผิดสิ เพราะพี่เป็นหมอ ส่วนหล่อนเป็นนางงาม พี่ไม่เห็นความจำเป็นต้องไปรู้จักมักจี่กับหล่อนเลย เราชักจะเอาใหญ่แล้วนะ”

“ระวังก็แล้วกันนะครับ ชื่นพล่อยให้ลงจากเวทีผมว่าท่านนายพลพินิจคงคว้าเอาไปกินแน่”

พุดฉัทธเลียบมองไปทางนายทหารร่างอวบ เห็นซุบซิบกับหญิงวัยกลางคนอีกคนซึ่งสวมชุดผ้าไทยสีนวล ท่าทางหัวร่อต่อกระซิกทำให้รู้สึกเหมือนมีลบลมคมใน

พิธีกรรมลัทธิศาสนาจนครบทั้งห้าคน และในที่สุดวินาทีสำคัญที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง เสียงประกาศเรียกให้บรรดาสาวงามขึ้นมารวมกันบนเวทีอีกครั้ง เสียงเพลงบรรเลงให้บรรยากาศดูตื่นเต้นขึ้น หญิงสาวผู้ได้รับตำแหน่งนางสาวศรีสยามในปีก่อนเดินออกมาโฉบตัวรอบเวที หล่อนสวมมงกุฎเพชร คาดสายสะพาย ถือนกพาพร้อมกับชั้นทองเดินมาหยุดยืนด้านหน้าหล่อนโบกมือให้แก่ผู้ชมด้านล่างเวทีพร้อมกับส่งยิ้มหวาน กรองแก้วยืนติด

กับนางงามเชียงใหม่ ยืนนิ่งเมื่อพิธีกรประกาศรายชื่อที่ละคนจนเหลือเพียง หล่อนและตัวแทนจากเชียงใหม่ ตัวแทนจากจังหวัดอื่นที่พลาดหวังต่างให้ ล้อมวลชนถ่ายรูปและทยอยลงจากเวทีไป สองสาวยืนกุมมือกันด้วยความ ตื่นเต้นท่ามกลางการเอาใจช่วยของทุกคนด้านล่าง

“ต่อไปนี่ก็ถึงช่วงเวลาที่คุณคนรอคอยแล้วนะคะ ชื่อที่อยู่ในมือของ ผมคือผู้ที่ได้รับรางวัลนางสาวศรีสยาม ซึ่งจะได้รับรางวัลเป็นเงินสด ชันทอง พร้อมสายสะพาย ตื่นเต้นใช่ไหมครับ...” พิธีกรชายเว้นวรรค รณพีร์หันมา สบตาพี่ชาย พุฒิภัทรยิ้มให้แล้วเบือนสายตากลับไปยังเวทีเหมือนเดิม ท่ามกลาง การลุ้นระทึกของทุกคน เสียงกลองดังขึ้นเพื่อเรียกความตื่นเต้น

“งวดเข้ามาแล้วนะคะ หนึ่งในสองท่านนี้ คนหนึ่งจะได้รับรางวัล นางสาวศรีสยาม ส่วนอีกคนจะได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ เอาใจช่วยพวกเธอ ด้วยนะคะ”

ดนตรีดังระรัว พร้อมกับที่พิธีกรหนุ่มเปิดซองจดหมายออกและ อ่านชื่อ

“และผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศในการประกวดนางสาวศรีสยามในปี นี้ก็คือ...” พิธีกรทอดเสียงให้ยาวขึ้นเพื่อเร่งความตื่นเต้นก่อนที่ทุกคนจะกลั่น หายใจนิ่งราวกับรอคอย “สาวงามจากจังหวัดอุตรดิตถ์ คุณกรองแก้ว บุญมี ส่วนผู้ที่ได้รับรางวัลรองอันดับหนึ่งได้แก่ นางงามจากเชียงใหม่ คุณกรรณิการ์ แวสุวรรณ ขอเสียงปรบมือแสดงความยินดีด้วยครับ”

เสียงเป่าปากวู้ดวู้ดดังขึ้นท่ามกลางเสียงปรบมือดังก้อง กรองแก้ว ยกมือขึ้นปิดปาก น้ำตารินออกมา อากัปกริยานั้นกลับทำให้นายแพทย์หนุ่ม ยิ่งประหลาดใจ เพราะเหตุใดถึงรู้สึกว่าการหล่อนกำลังร้องไห้ด้วยความเสียใจ ไม่ใช่ปีติอย่างที่เคยจะเป็น เรือนร่างแบบบางสันไหวก่ำกึ่งระหว่างความดีใจ กับเสียใจ นางงามคนก่อนพร้อมกับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเดินเข้ามา กรอง- แก้วจึงย่อตัวไหว้อย่างซดซ้อยเพื่อให้ท่านผู้หญิงสวมมงกุฎเพชรให้ หล่อนยื่น น้ำตาอาบสองแก้ม นางงามปีก่อนช่วยคล้อยสายสะพายประจำตำแหน่ง

และมอบคากับชั้นทอง เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็ถึงช่วงเวลาทีทุกคนรอคอย

พิธีกรเปิดโอกาสให้สื่อมวลชนเก็บภาพและอ่านประวัติของกรองแก้ว ข้าให้ทุกคนได้ฟังอีกครั้ง หม่อมราชวงศ์หนุ่มยังคงจับจ้องไปที่หญิงสาว เขารู้สึกถึงความโหยหาอาตุรในดวงตาหวานปานน้ำผึ้งคูนั่น พุฒิภัทรได้แต่ถามตัวเองว่า เพราะเหตุใดผู้หญิงที่เพิ่งจะชนะตำแหน่งซึ่งผู้หญิงทุกคนใฝ่ฝันถึงถึงได้มีหน้าเศร้าสร้อยขนาดนี้ สีหน้าของหล่อนชวนให้นึกถึงนักโทษยามถูกลงทัณฑ์ประหาร มิใช่การได้รับรางวัลอันบ่งถึงว่าหล่อนมีความงามเกินกว่าหญิงสาวคนใดๆ ในหล้า เมื่อหล่อนผินหน้ามา หัวใจชายหนุ่มก็กระตุก เขารู้สึกราวกับว่าหล่อนกำลังส่งเสียงเรียกมาด้วยความแว่ววอน

‘ช่วยฉันด้วย’

และตอนที่หญิงสาวเดินมาถึงหน้าเวทีนั่นเอง เสียงกรีดร้องอย่างตกใจของทุกคนก็ดังขึ้น เมื่อหญิงสาวที่เพิ่งชนะเลิศตำแหน่งนางสาวศรีสยามมาหมาดๆ ก้าวพลาดตกเวที...

๕

“โอ้ พี่ชายภัทรทำไมพี่ไม่เข้าไปดูเธอล่ะครับ โอกาสมาถึงมือแล้ว ปล่อยให้หลุดไปเสียตายแย” หม่อมราชวงศ์คนสุดท้ายต้องบ่นพึมพำ ทั้งสองกำลังเดินไปขึ้นรถเพื่อกลับบ้าน ทันทีที่รู้ว่านางงามตกเวทีได้รับบาดเจ็บ หม่อมราชวงศ์ธนพีร์ก็ยี้ให้ผู้เป็นพี่รีบแสดงตัว

“แพทย์สนามก็มีอยู่ นายจะให้พี่เข้าไปดูได้ยังไง คนอื่นจะคิดได้ว่าพี่หัวงูอะไร” พุฒิภัทรก่อน

แม้เขาจะอยากเข้าไปดูอาการของหญิงสาวแต่ก็ต้องข่มใจไว้ ตอนนี้รอบกายหล่อนเต็มไปด้วยผู้คนนับสิบ โดยเฉพาะนายพลพินิจดูจะแสดงอาการเป็นห่วงเป็นใยอย่างเห็นได้ชัด ถึงกับกุลีกุจวเข้าไปช่วยอุ้ม ร้อนถึงกรรมการคนอื่นๆ ที่ต้องเร่งตามหอบเป็นการด่วน แพทย์ทำการล้างแผลทำความสะอาดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อและใช้ผ้าก๊อชปิดแผลเอาไว้เพื่อห้ามเลือด

“พี่ชายภัทรคิดมาก น่าเสียตาย ไม่อย่างนั้นเราสองคนก็ได้คุยกับหล่อนแล้ว”

“เราไปดูจะช่วยอะไรได้ แผลลึกอย่างนั้นถึงยังไงก็ต้องส่งโรงพยาบาล

เพื่อเย็บอยู่ดี” นายแพทย์หนุ่มวิจารณ์ ผลจากการตกเวทีทำให้ทรงแก้ว มีแผลฉีกขาดลึกตรงต้นขาขวา ผิวขาวเนียนบัดนี้มีเลือดซึมออกมา

“นั่นก็ยิ่งดีใหญ่ โรงพยาบาลพี่ชายภัทรก็อยู่แถวนี้ไม่ใช่หรือครับ เรา น่าจะบอกพวกคณะกรรมการฯ ให้ส่งหล่อนไปที่นั่น พี่กับคุณทรงแก้วจะได้ ทำความรู้จักกัน หมอหนุ่มกับคนใช้สาวแสนสวย โรแมนติกไม่หยอกเลยนะ ครับ” หม่อมราชวงศ์คนน้องยังไม่ละความพยายาม พุฒิภัทรจึงหันมา ชักสีหน้าเคร่งเครียด

“พี่ขออย่าอีกครั้งนะชายพี่ พี่ไม่ได้คิดอะไรกับหล่อนเลยสักนิด”

“อะแฮ่ม! พี่ชายภัทรพูดงี้แล้ว อย่าปดผมเลยครับ ปกติพี่ผม ไม่เคยมีท่าที่แบบนี้ แค่อยมรับว่าพึงใจมันผิดตรงไหนหรือ”

“ผิดจรรยาแพทย์นะสิ หมอกับคนใช้ไม่ควรจะสนิทสนมกันมากจน เกินไป คนอื่นจะครหาเอาได้”

หม่อมราชวงศ์รณพีร์ถอนหายใจเอือกใหญ่ สันตึระมองพี่ชาย

“พี่ชายภัทรเนี่ยนะ หน้าตารักก็หล่อนพระเอกหนังยังซิดซ้าย เสียอย่าง เดียวชอบขังตัวเองอยู่แต่ในระเบียบ ทำไม่ไม่ใช่หัวใจตัดสินบ้างละครับ พี่ชาย ใหญ่ก็อีกคน เมื่อคราวหม่อมหลวงระวีรำไวกี้ทีหนึ่งแล้ว ถ้าหากไม่ใช่เพราะ พวกเราช่วยให้เดินทางไปปราสาทเขาพระวิหารด้วยกัน มีหรือจะรู้ใจตัวเอง”

เรื่องของหม่อมราชวงศ์ราชนกก็ซับซ้อนเช่นเดียวกันเพราะฝ่ายชาย ถือว่าฝ่ายหญิงอายุน้อยกว่าเกือบเก้าปี อีกทั้งยังมีศักดิ์เป็นลูกศิษย์ กว่ ความรักจะลงเอยก็เล่นเอาบรรดากองเชียร์เหิงอตกไปตามๆ กัน

“ใช้หัวใจตัดสินแบบนายกับชายเล็กนั่นสิ ดีแต่สอนคนอื่น ทำไม่ปานนี้ แล้วยังไม่มีความรัก”

“โอ...พี่ชายภัทรครับ เนื้อคู่ใช้ว่าจะหาได้ด้ายดินตามงานกาชาดสักหน่อย ไนเมื่อชีวิตโสดมันหอมหวานก็ต้องเลือกผู้หญิงที่คู่ควรหน่อยสิครับ”

“เอาเถอะ เถียงไปนายก็ชนะอยู่ดี สรุพบว่าพี่กับคุณทรงแก้ว...” หม่อม-ราชวงศ์พุฒิภัทรกลืนน้ำลายลงคอ เพราะอะไรพอเอ่ยชื่อหญิงสาวเขาถึงรู้สึก

ห้วนไหวในอก แค่อ้างก็มีอิทธิพลถึงเพียงนี้เชียวหรือ เมื่อรู้ตัวว่าแสดงพิรุณ จึงรีบกลบเกลื่อนด้วยน้ำเสียงเข้ม “เราสองคนไม่ได้มีอะไรกัน ดังนั้นเรื่องเอาตัวไปพัวพันกับนางงาม เลิกคิดไปได้เลย”

“ไม่มีเพราะพี่ชายภัทรมัวแต่คิดมากอย่างนี้สิครับ เอ้อ แต่ทำได้ เมื่อเจ้าตัวปฏิเสธ ไอ้ผมจะดันหลังแค่นั้นพี่ชายภัทรก็คงไม่สน”

“รู้แล้วก็ดี เราสองคนรีบกลับบ้านดีกว่าจะได้พักผ่อน พรุ่งนี้พี่มีเคสผ่าตัดแต่เช้า”

รณพีร์ยืนคิ้วทำหน้าห่อเหี่ยว แต่เมื่อเจอสีหน้าเด็ดขาดจากพี่ก็จำต้องยอม

“ก็ได้ครับ ผมไม่พูดก็ได้ โช้...สวรรค์นะ จะช่วยดลบันดาลก็ไม่ช่วยให้ตลอด ดูลิขานนายพลเลยได้สาวงามไปครอง สงสัยเย็บแผลเสร็จก็พากันส่งเข้าคุกหาสนั่นแน่ๆ น่าสงสารน้องกรองแก้ว”

พุฒิภัทรอึ้ง เขาอดนึกถึงสีหน้าของหญิงสาวเมื่อครู่ไม่ได้ ไม่รู้เป็นยังไง เขาถึงสัมผัสได้ถึงความโหยหาและสับสนในดวงตาคู่นั้น หล่อนกำลังมีปัญหาอะไรหรือเปล่า หรือว่าที่จริงแล้วหล่อนเป็นแบบที่รณพีร์บอก ไม่อยากเป็นนางบำเรอแต่ไม่มีทางเลือก

คิดได้ดังนั้นชายหนุ่มก็สั่นศีรษะ พวกผู้หญิงที่มาประกวดนางงามเริ่มคิดก็ผิดเสียแล้ว ถ้าหากหล่อนมีความคิดจริง มีหรือจะยอมให้คนอื่นจับแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าวับๆ แฉะๆ ขึ้นไปเดินเฉิดฉายบนเวที นึกถึงเรือนกายผุดผาดงามสล้างไว้ที่ตีสมองก็เต็มไปด้วยความแค้นหวง ผิวเนื้องามอย่างนี้ไม่สมควรที่จะปล่อยให้แมลงภู่มารุมเซกซ์และทะเลาะด้วยสายตาละเลย

ความคิดนั้นสะกดห่อมราชวงศ์หนุ่มอย่างจัง นี่เขาคิดถึงคำว่า หวง... อย่างนั้นหรือ เพราะเหตุใดผู้ชายที่เคยใช้แต่เหตุผลจึงยอมให้อารมณ์มีอิทธิพลเหนือทุกสิ่ง นึกได้ดังนั้นชายหนุ่มก็รีบตัดบท

“ถ้าหล่อนจะถูกส่งไปที่คุกหาสนั่นท่านนายพลก็เพราะเต็มใจ แกอย่าห่วงในเรื่องไม่เป็นเรื่องเลย”

ทั้งสองเดินถึงรถที่จอดรออยู่ ถนนซึ่งเป็นคนขับกำลังนั่งสัปหงกเมื่อหม่อมราชวงศ์คนพี่ก้าวเข้าไปในรถและออกคำสั่ง

“ตรงกลับบ้านเลยนะถนนม ฉันทรงเต็มที่ อย่าพัก”

ชายหนุ่มเพิ่งจบประโยคตอนที่ปีปเปอร์^๓ ข้างเเวดั่งขึ้น หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรหิยอุปการณีสื่อสารขึ้นมาดูสีหน้าเคร่งเครียด เขาหันไปบอกน้องชายเมื่อเห็นเบอร์ที่โรงพยาบาลแสดงอยู่ในเครื่อง

“ขอโทษนะชายพีร์ สงสัยแกต้องแวะไปส่งพี่ที่โรงพยาบาลก่อนแล้วเพราะพี่โดนตาม”

ภายในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลบัดนี้เต็มไปด้วยความวุ่นวายเมื่อคนเจ็บถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเพื่อเย็บแผล พยาบาลเวรเข้าไปซักประวัติและทำแผล แต่ปัญหาใหญ่คือไม่ว่าใครจะพยายามเกลี้ยกล่อมอย่างไร นางสาวศรีสยามคนใหม่ก็ไม่ยอมให้คนอื่นสัมผัสตัว

“ใจเย็นๆ ลีคะคุณกรองแก้ว ขึ้นดินแบบนี้เมื่อไหร่เราจะเย็บแผลได้ละคะ” เสียงจากพยาบาลสาวดังขึ้น คนไข้ถูกนำเข้ามาในห้องฉุกเฉินพักใหญ่แต่หญิงสาวก็เอาแต่ตื่นอะอะไม่ยอมทำเตี้ยว

“ไม่ะฉันไม่อยากเย็บแผล อย่ามายุ่งกับฉัน”

มือเล็กทั้งปัดและป้องสุดฤทธิ์ ดวงหน้าหวานบุดึงลำแดงอิทธิฤทธิ์กลบเกลื่อนความกลัว ไม่มีใครรู้ว่าทั้งหมดเป็นแผนการ หลังจากตรึงตรองอยู่นานกรองแก้วก็ได้คิด หากชนะเลิกล่อนก็ต้องตกเป็นอนุภรรยาของท่านนายพล แต่หากแพ้หล่อนก็จะไม่มีเงินพอสำหรับค่าผ่าตัดพอ สุดท้ายจำต้องเลือกชนะเอาไว้ก่อน แต่ราวฟ้าดินเป็นใจ ขณะที่หญิงสาวกำลังเดินใจลอยนั้น

^๓ เครื่องมือสื่อสารในสมัยก่อน ปีปเปอร์เครื่องแรกเริ่มใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ และถูกนำเข้ามาในประเทศไทยหลังจากนั้นไม่นาน แต่ยุคแรกเป็นแค่แสดงเบอร์โทร. กลับ เมื่อแพทย์ผู้อยู่เวรทราบก็จะรีบเข้ามาที่โรงพยาบาลเมื่อมีคนไข้ด่วน

เท้าปล้นก้าวพลาด แต่พอได้เห็นเลือดไหลออกมาจากแผล แทนที่นางงามจะตกใจ สมองกลับผุดทางรอดรำไร

ทันทีที่ได้ยินแพทย์สนามพูดว่า ต้นขาเป็นแผลลึกและคงต้องส่งไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล หญิงสาวก็แทบจะกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ สิ่งที่ต้องทำต่อไปคือ ใช้ทุกวิถีทางให้แพทย์รับตัวหล่อนไว้ในโรงพยาบาล

“คุณกรองแก้วคะ ชื่นคุณยังไม่ยอมหยุดดิ้น ดิฉันคงต้องให้บุรุษพยาบาลมาช่วยจับนะคะ”

“อย่านะคะ...อย่าจับ” หญิงสาวสะบัดตัวหนี เพื่อความอยู่รอดหล่อนต้องเล่นละคร “จะ...ฉันเป็นนางสาวศรีสยามคนล่าสุดรู้ไหม”

พอประโยคหลุดออกไปหญิงสาวก็แทบอยากจะกัดลิ้นตัวเอง หล่อนหมดหนทางเสียแล้วจึงต้องสวมบทบาทเด็กสาวเอาแต่ใจ

“ค่ะ ดิฉันทราบว่าคุณเป็นนางงาม แต่คุณหมอบอกว่าแผลลึกมาก เราต้องให้น้ำเกลือและส่งคุณไปเย็บแผลในห้องผ่าตัด ชื่นคุณยังไม่ร่วมมืออย่างนี้ ดิฉันก็รักษาคุณไม่ได้”

“แต่ฉันไม่ยอมเย็บแผล” กรองแก้วปด หากไม่ทำเช่นนั้นหล่อนก็ไม่รู้จะหาทางออกให้แก่ตัวเองได้อย่างไร

“ทำไมล่ะคะหรือว่า คุณกลัว ถ้าใช่ดิฉันจะให้คุณหมอฉีดยาสลบให้คุณดิใหม่คะ ยิ่งปล่อยไว้นานแผลจะยิ่งติดเชื้อและอาจเป็นแผลเป็นได้”

ใช้สิ...ที่ทำไมมันไม่มีเหตุผลลัคนิด ไม่มีใครรู้ว่าหล่อนลำบากใจ หล่อนคิดถึงพ่อ คิดถึงครูบุงบา ถ้าหากพวกท่านอยู่อาจจะช่วยคิดหาทางออกที่ดีกว่านี้ก็เป็นได้

“ตะ...แต่...ฉันต้องการพบหมอ” ในที่สุดกรองแก้วก็เดินคำออกมาได้ “ใครก็ได้ที่ฝีมือดี เอ่อ...นางงามอย่างฉันต้องไม่มีแผลเป็น ชื่นให้ใครไม่รู้มาเย็บแผลเกิดขาค้นเป็นรอยแผลเป็นจะทำยังไง”

สิ้นประโยคหญิงสาวก็ลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ อย่างน้อยการเรียกหาหมอก็คงจะถ่วงเวลาไปได้อีกพักใหญ่ เมื่อเหลือบมองไปนอกห้องฉุกเฉิน

ก็เห็นอิงอรยื่นชะเง้อชะเง้อเข้ามา ทันทีที่หล่อนก้าวออกจากห้องคงต้องถูกส่งตัวไปให้ท่านนายพลแน่

“ไม่ใช่ใครที่ไหนนะคะ คุณหมอโพโรจน์เป็นแพทย์ที่เก่งมาก” พยาบาลสาวเอ่ยชื่อนายแพทย์เวอร์ที่อยู่ประจำวันนี้

“ไม่ค่ะ ฉันอยากพบหมอที่เย็บแผลสวยที่สุดในโรงพยาบาล” หญิงสาวประกาศอย่างตื้อตึง

สายตาเจ้าหน้าที่ทั้งหมดในห้องฉุกเฉินต่างจ้องเขม็งที่กรองแก้วเป็นตาเดียว ทุกคนต่างเบ้หน้ารำคาญ เมื่อหล่อนกลายเป็นคนไข้ติดด้านไปโดยสมบูรณ์แล้ว

“คุณได้พบหมอแน่ค่ะ แต่ก่อนอื่นต้องให้ดิฉันให้น้ำเกลือเสียก่อน ดูลีคะเนี่ย ดินเยอะแบบนี้แผลเริ่มฉีกอีกแล้ว”

มือบางเอื้อมมาเพื่อกดร่างบอบบางลงพร้อมหันไปส่งสัญญาณให้บุรุษพยาบาลเข้ามาช่วย แต่กรองแก้วกลับผุดลุกขึ้นนั่งตั้งท่าสู้เต็มที่ ท่าทางหล่อนตอนนี้เหมือนแม่เสือสาวที่ทางกรงเล็บพร้อมขย้ำ ผิดกับความรู้สึภายในที่กลัวจนขาสั่น แม้การดิ้นรนจะทำให้เลือดซึมออกมานอกผ้าพันแผล แต่หล่อนก็ต้องสวมบทบาทนั้นต่อ

“ไม่...ฉันต้องการพบหมอคนนั้น”

“ฉันรู้ค่ะว่าคุณกังวลเรื่องแผล แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ หมอที่นี่เก่งทุกคน หมอเวอร์จะเป็นผู้เย็บแผลให้คุณ รับรองว่าสวยเหมือนเดิมแน่”

“ฉันไม่ต้องการหมอเวอร์” หญิงสาวสั่นศีรษะ “หมอที่จะมารักษาฉันต้องฝีมือดีที่สุด ผ่าตัดเก่งที่สุด ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่ยอมเข้าห้องผ่าตัด” คนไข้สาวโวยวาย

“แต่ตอนนี้มันตึกมากแล้วนะคะ โรงพยาบาลเราไม่มีนโยบายตามคุณหมอต่านอื่นมาทั้งที่มีหมอเวอร์อยู่แล้ว อย่าดี้อีกเลยนะคะคุณกรองแก้ว”

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่ ถ้าคุณหาคนดีๆ ให้ไม่ได้ ฉันจะไม่ยอมรักษา ฉันจะนั่งอยู่ตรงนี้ทั้งคืนเลยคอยดู”

พยาบาลเวรหันมาสบตากันอีกครั้งก่อนที่คนซึ่งอาวุธที่สุดจะแค้น
เสียงด้วยความลำบากใจ

“โทร. ถามท่านผู้อำนวยการเถอะ อย่างนี้ไม่ไหวแล้ว”

ในหออภิบาลผู้ป่วยหนัก หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรกำลังตรวจผู้ป่วย
ที่เกิดอาการแน่นท้อง เมื่อพยาบาลตรวจพบว่าสายระบายหลุดออกจาก
ตำแหน่งจึงได้โทร. เข้าเครื่องบีบเปอร์ตามนายแพทย์หนุ่ม

“ดิฉันต้องขอประทานโทษอาจารย์หมดด้วยนะคะ แต่ดิฉันให้หมอเวร
ลองใส่สายเอ็นจีทีว^๘ ดูแล้ว แต่ก็ทำไม่ได้ คนไข้เพิ่งผ่าตัดซ่อมกระเพาะไป
เกรงว่าหากใส่แรงเกินไปอาจกระเทือนแผลผ่าตัด”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ มีอะไรก็เรียกผมได้ ผมอยู่แถวนี้พอดี”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มรับสายอย่างจากพยาบาล ปกติแล้วหน้าที่การใส่เป็น
ของแพทย์ แต่เนื่องจากแพทย์ชุดนี้เพิ่งเปลี่ยนวอร์ดมาไม่ถึงอาทิตย์จึงยัง
ไม่ชำนาญ เขาหันไปพูดกับคนไข้

“คุณครับ เดี่ยวผมจะต้องขอใส่สายลงไปในการะเพาะหน่อยนะคะรับ
ตอนที่สายยางผ่านจมูกจะเจ็บนิดหน่อย แต่ถ้าหากคุณช่วยกลืนน้ำลาย
ทุกอย่างจะง่ายขึ้น ร่วมมือหน่อยนะคะรับ ผมรู้ว่าคุณเหนื่อย แต่ถ้าเราช่วยกัน
คุณจะได้พักผ่อนเร็วขึ้น”

คนไข้มารับการผ่าตัดเมื่อเช้านี้เนื่องจากกระเพาะทะลุ ซึ่งเป็นผลจาก
การดื่มเหล้าอย่างหนักมาตลอดหลายปี หลังจากเย็บซ่อมต้องพักทางเดิน
อาหารไว้เป็นเวลาสองถึงสามวันรอจนอวัยวะกลับมาทำงาน คนไข้หนุ่ม
พยักหน้า หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรจึงใช้สารหล่อลื่นทาปลายสายยางแล้วสอด
ท่อเข้าไปในจมูก ช่วงแรกคนไข้พยายามขย้อออกมาทำให้การใส่ช้ายิ่งขึ้น

^๘ NG tube ย่อมาจาก Nasogastric tube เป็นสายระบายที่ใช้ใส่จากจมูกต่อลงไปยัง
กระเพาะเพื่อระบายน้ำย่อยออกมาในระหว่างที่ทางเดินอาหารยังทำงานไม่ได้

“ช่วยผมหน่อยนะครับ ผมรู้ว่าคุณเจ็บ แต่ถ้าคุณพยายามกลืน สายยางจะลงไปง่าย”

คราวนี้คนไข้ทำตามอย่างเชื่อฟัง สายนั้นจึงค่อยๆ สอดผ่านลงไปได้ สำเร็จในที่สุด นายแพทย์หนุ่มใช้กระบอกแก้วเป่าลมเข้ากระเพาะและฟังด้วยหูฟังเพื่อตรวจสอบตำแหน่ง เมื่อพบว่าทุกอย่างเรียบร้อยก็หันมายิ้มให้พยาบาล

“เรียบร้อยแล้วนะครับ ตอนนี้เราต้องติดเทปให้ดี สายจะได้ไม่เลื่อนอีก”
หญิงสาวกระพุ่มมือไหว้ ยิ้มหวาน

“ขอบพระคุณอาจารย์หมอบอกมากนะคะ ดิฉันเกรงใจจัง ต้องโดนตามมาตอนค่ำแบบนี้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดี ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอกลับก่อนนะครับ”

นายแพทย์หนุ่มกำลังเดินไปล้างมือและเตรียมกลับบ้าน เสียงบีบเปอร์ก็ดังขึ้นอีก เขาหยิบขึ้นมาและดูเลขหมายที่แสดง คิวเรียวหมวดมุ่งด้วยความสงสัย เขาเดินไปที่โตะพยาบาล

“ช่วยต่อโทรศัพท์ถึงท่านผู้อำนวยการที่ ท่านโทร. ตามผม”

พยาบาลสาวรับคำ หล่อนหมุนโทรศัพท์ก่อนยื่นให้แก่ นายแพทย์หนุ่ม พุฒิภัทรยืนถือหูฟังขณะที่ผู้อยู่อีกฟากหนึ่งกลับเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“ผมรู้ะว่านี่ไม่ใช่หน้าที่คุณ แต่ไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไร แพทย์ัลยกรรมพลาสติกในโรงพยาบาลเราก็ไม่มีเสียด้วย ถ้าคนไข้ไววายขึ้นมาชื่อเสียงของโรงพยาบาลก็จะเสียหาย”

“แล้วทำไมไม่ให้หมอเวรห้องฉุกเฉินเย็บให้ล่ะครับ เราทำอย่างนี้เป็นปกติอยู่แล้ว” หน้าที่หลักของแพทย์ในห้องฉุกเฉินคือตรวจรักษาอาการ ปกติ ถ้าบาดเจ็บแผลไม่รุนแรงพยาบาลจะเป็นผู้เย็บแผล แต่หากต้องส่งเข้าห้องผ่าตัด จะเป็นหน้าที่ของแพทย์เวร ในกรณีที่เคลียากจริงๆ ถึงจะตามแพทย์ปรึกษา

“ผมเข้าใจนะว่ามันไม่สมเหตุสมผล แต่เมื่อครูนี้น่าจะนายพลพิณจิโร. มาฝากด้วยตัวเอง ผมเองก็หงุดหงิด ไม่เข้าใจเลยแค่แผลแค่นี้ย กลับ

ทำให้คนทั้งโรงพยาบาลปั่นป่วน คนไข้ก็ทำคนต้องนั่งรออยู่ข้างนอกเพราะเข้าไปไม่ได้”

“แล้วท่านนายพลพินิจมาเกี่ยวอะไรด้วยครับ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มถามอย่างสงสัย

“คนไข้ที่ผมจะฝากให้คุณช่วยเย็บแผลเป็นคนสำคัญของท่าน ถึงได้กำชับนักหนาให้เราดูแลเต็มที่”

“แต่ผมก็ยังไม่เห็นเหตุผลอะไรที่เราจะต้องตามใจคนไข้ เรื่องงานผมไม่เกี่ยงหรอกครับ เพราะวันนี้ก็อยู่เวรอยู่แล้ว แคเย็บแผลไม่ถึงสิบห้านาทีก็เสร็จ แต่ถ้าหากเราทำแบบนี้ต่อไปคนไข้คนอื่นก็จะเอาเยี่ยงอย่าง งานของแพทย์เวรที่นี่หนักอยู่แล้ว ผมเกรงว่าจะเสียระบบ”

“นึกว่าเห็นแก่ผมเถอะนะคุณชายพุฒิภัทร ไอ้ผมจะไปเย็บแผลเองก็จนใจ ตาก็ไม่ค่อยจะดีกับเขาด้วย”

ฟังอย่างนี้หม่อมราชวงศ์หนุ่มจึงปฏิเสธไม่ออก ในอดีตท่านผู้อำนวยการเคยเป็นกุมารแพทย์มาก่อน หลังจากรับตำแหน่งก็เลิกทำเวชปฏิบัติมุ่งงานบริหารอย่างเดียว ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่น่านับถือและดูแลลูกน้องเป็นอย่างดี ตั้งแต่เข้ามาทำงานที่นั่นตัวเขาเองก็ได้รับความเมตตาจากท่านอย่างล้นเหลือ

“ได้ครับ...ท่านผู้อำนวยการไม่ต้องห่วง ผมจะเย็บแผลคนไข้ไว้อีพีคนนี้ให้เอง ว่าแต่คนไข้เป็นใครหรือครับ ทำไมถึงทำให้ทุกคนปั่นป่วนกันนัก แล้วที่ว่าคนสำคัญหมายความว่ายังไงกันแน่”

“สำคัญสิ เพราะคนที่จะให้ช่วยเย็บแผลคือนางสาวศรีสยามคนล่าสุด คุณกรองแก้ว บุญมี”

กรองแก้วไม่นึกเลยว่าจะได้เจอกับนายแพทย์ฝีมือดีที่สุดในโรงพยาบาลเร็วขนาดนี้ ตอนแรกหล่อนคิดว่าหากไววายก็จะทำให้การเย็บแผลล่าช้าลง หล่อนเหลือบดูนาฬิกาก็พบว่าเกือบสี่ทุ่มแล้ว เมื่อมองผ่านหน้าต่างด้านนอกก็พบว่าอึ้งอึ้งยังคงนั่งรออยู่อย่างอดทน แม้หล่อนจะให้พยาบาลออกไปบอก

ให้กลับไปก่อน แต่อีกฝ่ายก็ยังยืนยันว่าจะรอทำเดี่ยว

หญิงสาวยังนึกหาข้ออ้างดีๆ ในการขออนอนโรงพยาบาลไม่ออก ตั้งแต่เล็กจนโตหล่อหน้าแบบไม่เคยเจ็บป่วย จะมีบ้างที่พากิตติไปตรวจรักษา

“คุณคงซื้อกรองแก้ว”

เสียงทุ้มของชายคนหนึ่งกระซอกหล่อหน้าออกจากภวังค์ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบกับดวงตาคมกริบที่จ้องรอกู่ก่อนแล้ว สีหน้าของหญิงสาวเครียดจัดเมื่อรู้ว่าคงไม่มีทางยื้อเวลาได้อีกแล้ว หล่อนจะทำเช่นไรดี

“อะ ดิฉันเอง” กรองแก้วกระพุ่มมือไหว้ แต่สิ่งที่ตอบแทนกลับมาเป็นความเยิ่นชา

“ผมนายแพทย์พุฒิภัทร หมอที่เก่งที่สุด”

เสียงทุ้มดังกังวานแต่ก็แผ่วไว้ด้วยความเสียดสี นายแพทย์เก่งที่สุดไม่เพียงแต่หล่อเหลาแต่ยังดูน่าเกรงขามอีกด้วย น้ำเสียงของเขาทุ้มน่าฟัง ถ้าไม่ติดว่าหล่อนกำลังเดือดร้อนเจียนตายหญิงสาวคงจะรู้สึกว่ายู่ในสวรรค์เป็นแน่ เมื่อเงยหน้าสบายนัยน์ตาเรียวรีคู่นั้นหญิงสาวก็ต้องหลุบตาต่ำอย่างเขินอาย เลือดร้อนฉุดพุ่งไปทั่วแก้มจนแดงปลั่งไปหมด เมื่อเขาเอื้อมมือมาแตะตรงท่อนขาซึ่งถูกปิดเอาไว้ด้วยผ้าพันแผล กรองแก้วถึงกับสะดุ้ง

“เอ่อ...อะ...คือว่า” หญิงสาวออกอาการตะกุกตะกัก “ฉันอยากคุยเรื่องเย็บแผล”

“กรุณานอนลงก่อนเถอะ ผมขอดูแผลหน่อย”

นายแพทย์หนุ่มออกคำสั่ง กรองแก้วจำต้องทำตามโดยไม่อิดออดใจของหล่อนเต้นแรงและเร็วเมื่อเห็นมือเรียวยาวจัดเอื้อมมาแตะที่ผ้าพันแผล เขาสวมถุงมือและปลดผ้าพันแผลออกเพื่อตรวจดู แม้เป็นชายแต่ผิวพรรณกลับเนียนละเอียดยาวกับหยกเนื้อดี หล่อนเคยได้ยินคนจีนเปรียบเทียบกับผู้ชายหล่อว่าเป็นเทพบุตรหน้าหยก คำนี้คงไม่เกินจริงไปนักสำหรับชายหนุ่มตรงหน้าร่างสูงแต่แข็งแรงไปด้วยกล้ามเนื้อ ทุกองค์ประกอบบนเครื่องหน้าเหมาะสม

ไม่ว่าจะเป็นสันagramรูปเหลี่ยม คิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสันรับแก้มเนื้อเต็มอ้ม แต่เพราะอะไรเขาถึงดูเย็นชา ดวงตาคู่นั้นแม้จะเป็นชั้นเดียวอยู่เบื้องหลังแว่น กรอบทองแต่ก็เปล่งประกายสดใส บุคลิกเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ เขาสวมเสื้อเชิ้ตตามสมัยนิยมสีกลิ้งกับกางเกงทรงแคบ

“เจ็บมากไหม”

หญิงสาวนั่งคิด ถ้าหากหล่อนอยากให้นายแพทย์รับตัวไว้นอน โรงพยาบาลก็ต้องเล่นให้สมบทบาทมากกว่านี้

“จะ...เจ็บค่ะ ดิฉันเจ็บมาก” กรองแก้วแส้มองโอดโอ้ย แต่สิ่งที่เห็นคือคิ้วเข้มที่ขมวดขึ้น นายแพทย์คนนี้น่าจะไม่เชื่อหล่อน “ฉันเจ็บมากจริงๆ นะคะ เจ็บไปถึงกระดูกเลย ข้าจะหักหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ใบหน้าที่เคร่งขรึมอยู่เป็นนิตย์ดูนิ่งเฉย แต่หล่อนก็สังเกตได้ว่าแววตาของเขาไม่เป็นมิตรเหมือนอย่างเคย เขาหรี่ตาลงมองมาอย่างจับผิด

“กระดูกไม่หักหรอก ถ้าหักจริงคุณคงเดินไม่ได้ แต่แผลของคุณลึก ผมจะฉีดยาชาแล้วก็เย็บแผล คุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ตะ...แต่ฉันเจ็บนะคะ เจ็บมาก”

นายแพทย์หนุ่มลอบถอนหายใจ สีหน้าเขาเหนื่อยหน่ายราวกับถูกบังคับให้อธิบายเรื่องยากๆ เรื่องหนึ่งให้เด็กน้อยฟัง

“ผมรู้ว่าคุณตกใจ แต่แผลแค่นี้ไม่เป็นอะไรมากหรอก เดี่ยวพอเย็บแผลเสร็จคุณก็กลับบ้านได้แล้ว”

“ไม่!” หญิงสาวโผล่งขึ้น เมื่อรู้ตัวว่ากำลังถูกจذبจ้องจากสายตาทुकคู่ หล่อนก็หลุบตาลงจิกมือตัวเองแน่น มาถึงขั้นนี้หล่อนจะถอยไม่ได้ “คะ...คือฉันไม่อยากกลับบ้าน”

“อะไรกันคุณ แผลแค่นี้ไม่จำเป็นต้องนอนโรงพยาบาลหรอก”

กรองแก้วเฝ้าริมฝีปากแน่น หล่อนรวบรวมความกล้าสบตาเขา มือสองข้างสั่นระรัวไปหมดเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะรู้ว่าโกหก

“แต่ฉันอยากมั่นใจว่าจะไม่เป็นแผลเป็น คุณคงรู้ว่าดิฉันพึ่งได้ตำแหน่ง

เรื่องนี้สำคัญมาก”

“แค่นี้เองหรือ ที่ทำให้คุณต้องอะอะไวยวายจนลั่นห้องแบบนี้”
พุมพิทรตำหนิ

“ฉันขอโทษค่ะที่ทำให้พวกคุณยุ่งยาก” กรองแก้วกลืนน้ำลายขมๆ ลงคอ จะมีใครรู้อะไรไหมว่าหล่อนเองก็อายตัวเองเหมือนกัน แต่จะทำยังไงได้ ในเมื่อไม่มีทางเลือก หล่อนต้องต่อสู้ตามลำพังในพระนคร ขอเพียงแต่ความหวังแม้อาจจะฝีกหล่อนก็ยินดีเสีย

“ไม่ใช่แค่ยุ่งยากนะคุณ แต่เจ้าหน้าที่ในห้องฉุกเฉินทุกคนปฏิบัติงานไม่ได้ก็เพราะคุณ มีคนไข้อยู่บาดเจ็บอีกสามสี่รายต้องค้างเตียงอยู่ข้างนอกเพราะพยาบาลไม่กล้าส่งเข้ามา”

“แต่คุณก็ต้องเห็นใจฉันด้วย”

“เห็นใจเรื่องอะไร” ชายหนุ่มทวนคำน้ำเสียงแข็งกระด้าง แค่นี้กรองแก้ว ก็ตีความได้ว่านั่นคือการเหยียดหยัน เขาคงจะรำคาญเช่นเดียวกับที่ทุกคนในห้องฉุกเฉินรู้สึก หล่อนเป็นผู้หญิงเรื่องมากและทำให้คนอื่นต้องบ่นปวน

“ก็เรื่องเหล่านี้จะคะ ฉันกลัวว่าจะเป็นแผลเป็น”

“ข้อนั้นผมคงรับปากกับคุณไม่ได้หรอก แต่ผมสัญญาว่าจะเย็บให้ดีที่สุด การจะเป็นแผลเป็นหรือไม่ขึ้นอยู่กับความลึกของแผล แต่ถ้าหากเราระวังไม่ให้ติดเชื้อและทำแผลอย่างดี โอกาสนั้นก็ลดลง”

“หมายความว่าฉันจะไม่สวยเหมือนเดิมใช่ไหมคะ”

รอยยิ้มดูแคลนปรากฏขึ้นที่ริมฝีปาก สีหน้าของเขาบอกว่าทั้งรังเกียจและขยะแขยงผู้หญิงที่ดีแต่สวยอย่างหล่อนราวกับไล่เดือนกึ่งก็

“คุณเป็นคนสวยอยู่แล้ว ถ้าคิดว่าการมีแผลที่ขาจะทำให้สวยน้อยลง ผมว่าคงจะเกินจริงไปหน่อย พูดว่าในช่วงหนึ่งถึงสองอาทิตย์นี้คุณจะได้ใส่เสื้อผ้าที่เปิดผิวตรงต้นขาไม่ได้ดูจะเหมาะสมกว่า”

กรองแก้วเดาว่านั่นคือคำปลอบ แต่แม้อย่างนั้นดวงตาของชายหนุ่มก็ยังมองมาด้วยความเย็นชาไม่ต่างจากเดิม ภายในห้องเย็บกริ

“ก็ได้ค่ะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันยอมให้คุณเย็บแผลให้ แต่อยากจะขออีกสักเรื่อง”

“ว่ามาได้เลยครับ”

“ฉันอยากจะนอนค้างที่โรงพยาบาลได้ไหม” คิ้วเข้มของชายหนุ่มกระตุกทันที หญิงสาวจึงรีบพูดต่อ “ฉันอยากมั่นใจว่าแผลจะไม่อักเสบ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มนิ่งเหมือนครุ่นคิด สุดท้ายก็พยักหน้า ท่ามกลางความโล่งอกของทุกคน

“ตกลง...ผมให้ตามที่คุณขอ แต่แค่คืนนี้คืนเดียวเท่านั้น พรุ่งนี้คุณต้องกลับบ้าน โรงพยาบาลของเราเป็นโรงพยาบาลรัฐบาล เราต้องสงวนเตียงเอาไว้ให้ผู้ป่วยหนัก คุณคงเข้าใจ”

“ค่ะ” หญิงสาวจำต้องพยักหน้า

“หมดข้อที่คุณจะขอแล้วใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นผมจะให้คุณพยาบาลมานำให้น้ำเกลือ ขอร้องนะคุณรองแก้ว กรุณาให้ความร่วมมือกับเราด้วย ไม่อย่างนั้นจะไม่มีजरจอีก ผมนี้จะจับคุณมัดไว้กับเตียงและเย็บแผล”

หญิงสาวพยักหน้า คุณพยาบาลสาวจึงเข็นรถเครื่องมือมาให้น้ำเกลือทันทีที่แอลกอฮอล์เย็นๆ ถูกเช็ดกับผิวรองแก้วก็ตัวสั่นไปหมด หล่อนทำตาโตมองเข็มแหลมเล็กที่พุ่งเข้ามาหาเนื้ออย่างหวาดเสียวก่อนหงายหลังตั้งลงไปบนเตียง ท่ามกลางความตกใจของทุกคน...

พุฒิภัทรเหลือบมองร่างบางในชุดคนป่วยซึ่งบัดนี้นอนหลับใหลอยู่บนเตียง หลังจากที่หล่อนเป็นลมเมื่อเห็นเข็ม เขาก็ให้พยาบาลฉีดยานอนหลับให้เพิ่มอีกเพื่อทำการเย็บแผล รอยฉีกขาดตรงต้นขาของหล่อนลึกพอสมควร เขาต้องตัดแต่งผิวหนังนอกให้เรียบก่อนทำการเย็บ กว่าจะเสร็จก็กินเวลาไปเกือบชั่วโมง สำหรับรายนี้เขาตั้งใจเย็บแผลให้ดีที่สุด ไม่ใช่เพราะหล่อนเป็นนางงาม แต่เพราะไม่ต้องการให้หล่อนตื่นขึ้นมาแล้วโวยวายอีก

ความรู้สึกประหลาดทำให้นายแพทย์หนุ่มโกรธหล่อนไม่ลง แม้กรอง-

แก้วจะได้ชื่อว่าสร้างความเป็นป่วนให้โรงพยาบาล แต่ถึงยังไงเสียหล่อนก็ยังเด็ก จากประวัติคนไข้หล่อนอายุแค่สิบเก้าปีเท่านั้น อะไรตลใจให้หล่อนมาประกวด นางงาม พุฒิภักทรยังหาเหตุผลให้ตัวเองไม่ได้

ไม่น่าเชื่อว่านี่คือคนไข้ซึ่งพยาบาลทั้งหลายพากันสายหัวอย่างระอา คนแก่ประสบการณ์ที่สุดในห้องฉุกเฉินยังจัดการกับหล่อนไม่ได้ ร้อนถึงคัลยแพทย์ อย่างเขาต้องเป็นผู้เย็บแผลให้ กรองแก้วเป็นคนสวยแม้ยามหลับไหล วงหน้า รูปไชนันงามดุจนางฟ้า คิ้วโก่งสวย แพขนตาจนยาวบนเปลือกตาที่ปิดสนิท ปลายจมูกโด่งนั้นก็น่ารักน่าเอ็นดู ริมฝีปากอมน้ำจวบ...

‘น่าจูบ’

ชายหนุ่มสะดุ้งกับความคิดของตัวเองเขาริบสันตีระไลความฟุ้งซ่านนั้น พุฒิภักทรโกรธตัวเองที่ห้วนโหว สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่ต่างจากที่น้องชายพูด หลงรูปเพียงเพราะว่าหล่อนเป็นนางงาม

“ไม่เกิเลยว่คนสวยๆ จะซีไวยวายขนาดนั้นกะ”

พยาบาลสาวชั้นเวรวันนี้เดินเข้ามาใกล้ ร่างแบบบางขณะนั้นกำลังหลับสนิท ตรงจมูกมีหน้ากากออกซิเจน กรองแก้วต้องให้น้ำเกลือและฉีดยาให้หลับเพิ่มเพื่อเย็บแผล เมื่อขั้นตอนทุกอย่างเสร็จสิ้นลงก็รอที่จะย้ายไปหอผู้ป่วย

“อย่าไปว่าเธอเลย ยังเด็กอยู่อาจจะกลัวก็ได้”

“เด็กอะไรกันกะ เสียตาย เป็นคนต่างจังหวัดเสียเปล่า ได้ตำแหน่งไม่ทันไรก็เบงคับจ้อเสียแล้ว เธอคงไม่รู้ว่ทำให้คนอื่นเขาปั่นป่วนขนาดไหน”

พยาบาลสาวติงแต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นใบหน้าแครงเครียดของนายแพทย์หนุ่ม แม้เขาจะรู้สึกรำคาญนางงามสาว แต่ในฐานะแพทย์หน้าที่ก็คือดูแลหล่อนให้ดีที่สุด

“คุณพยาบาล”

“ขอโทษคะอาจารย์หมอ แต่ดิฉันอดโมโหไม่ได้จริงๆ พี่ที่อยู่ห้องฉุกเฉินโทร. มาปรับทุกข์ให้ฟังว่าทุกคนไม่มีกะจิตกะใจทำอะไร เพราะต้อง

คอยพะเน้าพะนอหล่อนอยู่คนเดียว”

“พวกเราอาจจะไม่เข้าใจเธอก็ได้ คนประกวดนางงามก็ต้องห่วงสวยเป็นธรรมดา”

“ใช่ค่ะ...ญาติของเธอก็กำชับกับดิฉันว่าให้ดูแลดีที่สุด”

“นี่เธอมีญาติมาด้วยขึ้นหรือ”

“ใช่ค่ะ ชื่อคุณอิงอร เปิดร้านเสริมสวย แถมยังถามเรื่องแผลว่าจะเป็นแผลเป็นไหม ยังบอกอีกนะคะว่าจะมารับคนไข้แต่เช้า”

“แล้วคุณตอบไปอย่างไรล่ะ”

“ก็ตอบไปว่าคุณหมอเย็บแผลให้แล้ว ส่วนเรื่องแผลเป็นคงต้องดูอีกที”

“ดีมาก ให้เขารู้ว่าเราพยายามเต็มที่แล้ว ไม่ต้องไปปรับปากอะไรมาก”

“ไม่รู้ว่ะ...พรุ่งนี้ตื่นมาจะอาละวาดอะไรอีก ดิฉันเดาใจแม่เจ้าประคุณไม่ออกเลย”

พุฒิภัทรลอมมองร่างแบบบางบนเตียงเป็นครั้งสุดท้าย เพราะอะไรหล่อนถึงได้อยากนอนโรงพยาบาล สีหน้าหล่อนราวกับหวาดกลัวและไม่อยากกลับบ้านอย่างนั้น เขาเองก็อยากรู้เหตุผล แต่เพราะปากหนักจึงไม่ได้เอ่ยออกไป คำพูดของน้องชายแว่วขึ้นมาในความคิด

‘ดูสิท่านนายพลเลยได้สาวงามไปครอง สงสัยเย็บแผลเสร็จก็พากันส่งเข้าคุกหาสนั่นแน่ๆ น่าสงสารน้องกรองแก้ว’

หล่อนจะนำสงสารเหมือนกับที่รณพีร์บอกหรือเปล่าเขาเองยังไม่แน่ใจ หรือว่าแท้จริงแล้วนั่นคือแผนการดึงดูดความสนใจของผู้หญิงที่เพิ่งได้ตำแหน่งนางงาม

“เชื่อผมสิ พรุ่งนี้คงสบายใจขึ้น หน้าที่เราคือทำให้ผู้ป่วยมีความสุขไม่ใช่หรือ ถ้าหากคุณทำได้ ทุกอย่างก็หายห่วง”

“แล้วถ้าเกิดเธอไม่พอใจขึ้นมาอีกล่ะจะทำยังไง”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเหลือบมองพยาบาลสาวก่อนถอนหายใจ ไม่รู้จะไร

คลใจเขาถึงได้พูดกับพยาบาลว่า

“ถ้ามีอะไรเกี่ยวกับคนไข้คนนี้ โทร. ตามผมได้ทุกเมื่อ”

๖

“นี่เป็นเงินงวดแรก หากได้ตัวหล่อนมาเมื่อไหร่จะได้ส่วนที่เหลือ”
นายทหารร่างอวบส่งซองสีขาวให้แก่อิงอร ริมฝีปากหนาคลี่ยิ้มอย่างถูกใจ

“แสดงว่าคนนี้ถูกใจใช่ไหมคะท่าน”

“ยิ่งกว่าถูกใจอีก ออกเป็นนอกเอาจเป็นเอาจ ผีวขวละเอียตราวกับหยวก
แบบนี้ฉันชอบ แต่น่าเสียดายที่ต้องรออีกตั้งคืน”

นายพลพินิจยกแก้วรับดีขึ้นจิบอย่างใจเย็น ชีวิตรักของท่านนายพล
เริ่มขึ้นเมื่อหลายปีก่อน แม้จะมีภรรยาหลงอยู่แล้วคือคุณหญิงอำไพ แต่
เนื่องจากเป็นคนเจ้าชู้ ทุกคนในพระนครต่างรู้ดีว่ารสนิยมของนายทหารใหญ่
นั้นต้องเป็นสาวงามจากเวทีประกวด ไม่ว่าจะเป็นนางสาวถิ่นไทยงามใน
เชียงใหม่ นางงามวชิราวุธ หรือแม้นางงามจังหวัดต่างๆ ท่านนายพลก็ใช้อำนาจเงินและบารมีกวาดมาเป็นของตนจนหมดสิ้น เมื่อได้ตำแหน่งจะมีผู้ทำ
หน้าที่เป็นแมวมอง ไปพามาให้ท่านเป่ากระหม่อม รับขวัญด้วยบ้านและรถ
ฟอร์ดเทานัส^๙ ดังนั้นหากสาวคนใดเป็นอนุภรรยาของท่านก็ลึงเกตุได้จากรถ
ที่ใช้

ส่วนคุณหญิงอำเภอแม่จะรู้ซึ่งถึงพฤติกรรมสามีแต่ก็วางตัวอยู่เหนือปัญหาทั้งหมด ปล่อยให้สามีจัดการกิจการอันยุ่งยากแต่ผู้เดียว บ้านหลังนี้แต่เดิมเป็นที่อาศัยอยู่กับคุณหญิง หลังจากท่านนายพลเริ่มเก็บสะสมเหล่าอนุภรรยาหลวงก็เร่งเร้าให้สามีปลูกบ้านหลังใหม่ให้ บรรดาภรรยารองทั้งหลายจึงเข้าจับจอง จะมีบ้างที่ท่านนายพลนึกเอ็นดูเป็นพิเศษก็จะซื้อบ้านให้คนละหลัง เมื่อภรรยาเอกย้ายออกไปท่านก็ให้คนต่อเติมให้เป็นคฤหาสน์หลังใหญ่ ทุกองค์ประกอบตกแต่งด้วยสีชมพูสำหรับเป็นนิมิตรัก ข้าวของเครื่องใช้ล้วนแต่ประดับด้วยสีเดียวกันเนื่องจากเป็นสีโปรดของเจ้าตัว บรรดาสาวงามร้างเวทีต่างก็อาศัยในบ้านหลังนี้ หลายคนเป็นเด็กสาวจากต่างจังหวัดที่เดินทางเข้ามาในพระนครเพื่อประกวดนางงาม แรกเริ่มบ้างก็ไม่เต็มใจ แต่เมื่อได้รับเงินทองและเพชรพลอย จากที่เคยอดอดก็กลับยอมพลีกายด้วยความเต็มอกเต็มใจ

ในด้านหน้าที่การงานท่านนายพลพินิจก็เติบโตใหญ่รุดหน้ารวดเร็วไม่แพ้กัน เพราะมีส่วนร่วมในการรัฐประหารทำให้ผลงานเข้าตาจอมพลใหญ่ท่านหนึ่ง หลังจากนั้นตำแหน่งทางราชการก็สูงขึ้นเรื่อยๆ จนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นพลโท ต่อด้วยการขึ้นตำแหน่งแม่ทัพภาคที่หนึ่ง และเนื่องจากมีผลงานช่วยปราบกบฏจนมีความดีความชอบต่อประเทศชาติ เจ็ดปีต่อมาท่านก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองผู้บัญชาการทหารบกครองยศพลเอก อีกทั้งยังเป็นที่วางใจของผู้ใหญ่ในคณะรัฐบาล ฐานะของท่านนายพลร่ำรวยขึ้นตามลำดับ ทั้งเงินสดในธนาคาร หุ่นในบริษัทต่างๆ รวมถึงที่ดินทั้งในพระนครและต่างจังหวัดหลายพันไร่ ตลอดเวลาแม้จะมีงานหลวงอันหนักหน่วง แต่เรื่องส่วนตัวท่านนิยมชมชอบสาวงาม คนสนิทแวดล้อมจึงหมั่นพันทหาหญิงสาวมาให้ บัดนี้ท่านถึงได้มีอนุภรรยาร่วมร้อยคน

อิงอรนั้นเป็นแมวมองจัดหาหญิงสาวให้นายพลมาเกือบห้าปีแล้ว นับ

๙ รถยนต์ฟอร์ดเทานูสเป็นรถครอบครัวที่จำหน่ายโดยบริษัทฟอร์ดประเทศไทย ตั้งชื่อตามภูเขาเทานูสในประเทศเยอรมนี ผลิตตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๓๙ จนถึงปี ๑๙๔๔

ตั้งแต่สามีเสียชีวิตลง หล่อนก็อยู่อย่างอดๆ อยากๆ รายได้จากร้านเสริมสวยไม่พอयाได้ ด้วยความบังเอิญที่หล่อนพาหญิงสาวคนหนึ่งมาประกวดนางสาวศรีสยาม และก็เหมือนฟ้าช่วยเสริมเพราะเด็กของหล่อนได้ตำแหน่ง ทันทีที่ท่านนายพลรู้เข้าก็รีบเจรจาขอเด็กสาวจากหล่อนในทันที ตอนแรกอิงอรติดออด แต่หลังจากที่ได้เห็นค่าน้ำร้อนน้ำชาที่จะได้รับจากการเยี่ยงปากทาบทามหูดาก็ปลั่งสว่าง นับแต่นั้นมาหล่อนจึงทำหน้าที่จัดหาเด็กสาวให้แก่ท่านนายพลไม่ว่าจะเป็นนางงามรางวัลหรือแม่แต่ลูกสาวผู้ดีมีตระกูลคนใดที่มีหน้าตาสะสวย หล่อนก็จะช่วยเกลี้ยกล่อมให้ยินยอมเป็นอนุแต่โดยดี

“ไม่ได้คือนี่แต่พรั่งนี้รับรองไม่พลาดแน่ละ รอให้หล่อนออกจากโรงพยาบาลเสียก่อน แล้วดิฉันจะพาตัวมาส่งถึงที่”

“ขอให้ได้อย่างนั้นเถอะ ดิฉันกลัวว่าเด็กของหล่อนจะไม่เต็มใจ แล้วผู้ปกครองของเด็กไม่ว่าเอาหรือ” นายพลพินิจถาม

“พ่อของหนูแก้วอยู่ที่อยุธยาละ เป็นภารโรง ส่วนผู้ปกครองก็คือบุษบาเพื่อนของดิฉันเองละ คิดว่าคงคุยกันได้ไม่ยาก จริงๆ แล้วถ้าท่านนายพลจะกรุณามอบค่ารักษาให้แก่พ่อของหล่อน เรื่องคงจะง่ายขึ้น”

“โอ๊ย แค่นี้เรื่องซี้ปะตัว อยากรู้ได้เงินเท่าไรให้บอก ขอแค่ปรนนิบัติฉันอย่างดีก็พอแล้ว ถ้าฉันถูกใจจะซื้อบ้านช่องให้อยู่เป็นหลักเป็นแหล่ง แถมรดด้วยอีกคันเป็นไร”

ท่านนายพลนั้นเป็นคนใจกว้าง หากหญิงสาวคนใดเดือดร้อน ท่านก็ไม่รีรอที่จะช่วย หลายรายแคว่มีสัมพันธ์แค่ครั้งเดียวด้วยซ้ำแต่ท่านก็ยังเล็งดูอุ้มชูไปตลอดชีวิต

“แต่ฉันสังหรณ์ว่าหนูแก้วอาจไม่เหมือนคนอื่น ดูจากคำพูดคำจาตอนตอบคำถามลิ ช่างฉลาดนัก” ทหารยศสูงติง

“ไม่ต้องห่วงค่ะท่าน ดิฉันรับรองว่าจัดการได้”

อิงอรยิ้มอย่างมาดหมาย หล่อนไม่ใช่มือใหม่ ประสบการณ์ร่วมห้าปีทำให้หล่อนมีทั้งแนวภูมิและบุ๋น หากหญิงสาวคนใดอ่อนต่อโลกหล่อนก็จะใช้

ความเจ็บปวดเข้าจัดการ แม้ว่าตอนแรกจะร้องไห้ร้องไห้ แต่สุดท้ายก็ยอม มีหลายรายที่พ่อแม่ถึงขั้นจะเอาเรื่อง แต่เมื่อรู้ว่าท่านนายพลเป็นใครก็ยอม คิโรราบแต่โดยดี

“แต่อย่าให้เหมือนคราวที่แล้วนะ ฉันไม่ชอบ มันไม่สนใจ ถ้าให้ดี หล่อนช่วยบอกเด็กของหล่อนได้ไหม ให้ปรนนิบัติฉันให้ดีแล้วจะมีรางวัล อย่างงาม”

สีหน้าของท่านนายพลเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดในทันทีเมื่อเอ่ยถึงครั้งสุดท้ายที่อิงอรนำหญิงสาวมาบรรณาการ เนื่องจากทำเช่นไรก็ไม่ยอม อิงอร จึงแอบใช้ยานอนหลับจากหมอจีนผสมให้ดื่ม ไม่นึกว่าจะทำให้ท่านนายพล โกรธจัด ถึงกับขู่ว่าหากหล่อนทำอีกจะจับส่งตำรวจ

“ท่านยังไม่ลืมหือหรือคะ”

“ฉันไม่ลืมหือ อิงอร ฉันเตือนหล่อนแล้วว่าอย่าทำแบบนั้นอีก ถึงฉันจะชอบเด็กสาวๆ แต่ก็ไม่อยากทำตัวเหมือนโจร”

“ดิฉันสัญญาค่ะ วันนี้คงต้องขอลากลับก่อนนะคะ พรุ่งนี้จะรีบไปรับ ยายแก้วแต่เช้า จะได้รับพาดำมาส่งให้ท่าน”

“ฉันจะรอนะ อย่าให้ช้านักล่ะ แค่นี้ก็แทบอดใจไม่ไหว แม่หนูกรอง- แก้วทั้งขาวทั้งสวย ฉันคงมีความสุขราวกับขึ้นสวรรค์เลยทีเดียว”

“ແหมอย่าใจร้อนสิคะ ดิฉันรับรองว่าท่านนายพลต้องเสร็จสมอารมณ์- หมายแน่ โบราณว่าข้าๆ ได้พัวเล่ฆามาจะคะ”

ทหารร่างอวบหัวเราะร่วน อิงอรกระพุ่มมือไหว้อำลา นายพลพินิจ โบกมือยิ้มให้ก่อนเดินเข้าไปในห้องซึ่งอยู่ด้านใน สายตาของอิงอรมองตามไปด้วยความอยากรู้ หน้าตางังแง่มออกเห็นหญิงสาวในชุดผ้าจีนขาวเหน็บรอกทำ อยู่แล้ว แม้จะไม่ได้นางสาวศรีสยามมาร่วมเรียงเคียงหมอนในค่ำคืนนี้ แต่ ภายในห้องก็ยังมีรองอันดับหนึ่งคือนางงามจากเชียงใหม่ไว้แก้ขัด เมื่อผู้ทรง อิทธิพลเดินเข้าไปนางงามสาวก็ประนมมือไหว้กราบแทบอก นายพลอาวุธโส ยิ้มกริมก่อนรื้อร่างบางให้นอนลงบนเตียงด้วยกัน